ADRIAN MELICOVICI

ECOURI

DIN SODOMA ȘI GOMORA

ROMAN

Autor distins cu premiul revistei Itaca - Dublin, pentru „Cartea anului 2015"

EDITURA Singur

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI
DIN SODOMA ȘI GOMORA

ROMAN

Autor distins cu premiul revistei Itaca - Dublin, pentru „Cartea anului 2015”

Editura SINGUR
2016

Tehnoredactare: Vasile Petrescu
Corectura: Mariana Pavel

Copyright © Adrian Melicovici, 2016
TOATE DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MELICOVICI, ADRIAN
Ecouri din Sodoma şi Gomora / Adrian Melicovici. - Târgovişte : Singur, 2016
ISBN 978-606-774-091-2

821.135.1-32

Editura SINGUR
Telefon: 072-444.35.87
E-mail: dorudancus@gmail.com
Web: www.revistasingur.ro
Adresa poştală:
Asociaţia Grup Media Singur - Alianţa Artelor
OP 1, Ghişeu 3, CP 19
Târgovişte, Dâmboviţa

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI

DIN SODOMA ȘI GOMORA

ROMAN

„Această carte este un mesaj către omenire. Ea încearcă să transmită motivaţia evenimentelor nedorite care se petrec în lume şi să arate fantastica poveste de dragoste dintre doi tineri, el român sărac, victimă a vremurilor comuniste şi a mineriadelor din iunie 1990, ea fiica unui afacerist american lovit de terorism în interesele personale şi nu numai. Cartea este dedicată tuturor dar în special popoarelor român şi american. Totul este imaginaţie dar asistată de adevăruri care au fost prevenite din timpuri străvechi."

Autorul

PARTEA ÎNTÂI
VREMURI SCHIMBĂTOARE

NEDESPĂRŢIŢI PÎNĂ LA MOARTE - 1

În acel moment, cei doi făcură cunoştinţă pentru prima oară cu adevărat cu Regăsirea, vocea lăuntrică din conştiinţa lor, tumult maximal al dorinţei şi simţurilor pe care ştiau în sinea lor că au avut-o dintotdeauna. Acolo, în plin întuneric, aproape de zgomotul ploii interminabile şi obraznice, se mângâiară la nesfârşit contopindu-se într-o singură fiinţă, reîntregită după îndelungi căutări, de-a lungul unor ani de vise deşarte şi în fapt, dureroase neîmpliniri. Se priveau prin noapte direct în ochi şi începură să-şi mărturisească astfel şi reciproc cât de dor îi fusese unuia de celălalt până să se cunoască. Cu bătăi ale inimii, cu speranţe renăscute, încolăcindu-i cu vraja unei clipe cât o viaţă, îi acoperi necruţător de frumos o iubire fără margini. Nu mai erau în stare să-şi amintească nimic din existenţa lor de până atunci. Poate doar începuturile palide ale altor timpuri când, însetaţi de naivitatea tinereţii, încercaseră spre lauda lor totuşi să-şi găsească partenerul ideal. Dar ce înseamnă aşa ceva? Ce trebuie să vedem la bărbatul sau femeia pe care ni-i dorim? Frumuseţe? Ce fel de frumuseţe? Fizică, interioară, amândouă? Înlănţuindu-se excitaţi şi fericiţi, cei doi adulţi reuşiră prin extazul acelei clipe să simtă că totul pleacă din nobilul suflet, acela pe care îl considerăm ca fiind pereche. Ce s-a întâmplat mai departe aparţine scenariului conform căruia doi oameni nu fac sex ci nemărginită dragoste. Căci aşa poţi trece dincolo de bariera unor principii şi

prejudecăţi, deseori păgubitoare. Pentru că în faţa curăţeniei sufleteşti, sentimentele se deschid ca un evantai ameţitor şi se transpun mai apoi în gesturi necontrolate şi totuşi dirijate de Dumnezeu şi mulţumirea Lui că un bărbat şi o femeie se împreună ireversibil şi nevinovat de sincer pentru totdeauna.

Alunecând cu blândeţe dar şi nerăbdător să o atingă, mâinile lui se lăsară peste coapsele calde ale tinerei femei, moi şi înnebunitor de catifelate. El o simţi cum tremură de dorinţă şi îi repetă fără oprire:

- Te iubesc, dragostea mea...

- Şi eu te iubesc, şopti ea încălzită de trupul care de acum o acoperea, încercând să meargă departe, tot mai departe... Mâinile ei se vânturau răsfirate peste ceea ce mai apoi simţi înăuntru, în corpul şi în viaţa ei. Se întâmplase ceva imposibil cu foarte puţin timp în urmă. Dar inimii nu îi poţi da ordine. Mai mult, încerci fără succes să o înlănţui într-un cerc de gheaţă, inutil şi fără motiv.

- Nu te opri, o auzi el ameţit de secundele abia trecute. Şi se petrecu un lucru magic. Orgasmul lor se întâmpla în acelaşi timp, ca o răsplată a iubirii pe care şi-o purtau. Cel mai frumos moment de la păcatul Evei încoace, amintea pentru a infinita oară de continua căutare a sufletului potrivit. Oricât ar fi de târzie, o iubire adevărată tot se întâmplă. Poate cineva să contrazică faptul că nimeni nu-i rezistă? Slăbiciunile oamenilor trebuiesc speculate de ei înşişi şi în folosul lor. Însă până să se ajungă aici, calea e lungă, presărată cu obstacole, cu dezamăgiri, cu greşeli din care lumea învaţă încontinuu. Prin aşa ceva trecuseră inevitabil Tony şi Rosa. Au trăit fiecare în parte propria dramă. Şi-au uşurat cât au putut nefericirile, dar adevărata revelaţie s-a petrecut acum, când s-au întâlnit. Imprevizibilul şi-a făcut încă o dată datoria, aducând cu el ceva nou, frumos şi totuşi dorit

de cei doi încă de la vârsta adolescenței. Încărcați de nemeritată suferință, deseori zadarnică așteptare, se strânseră unul în brațele celuilalt, ca într-un legământ sacru, jurându-și sincer și în tăcere să trăiască în dragoste adevărată, nedespărțiți și până la moarte.

Limba lui se plimbă lin peste sânii ei ușor întăriți în timp ce buzele amândurora se atingeau înfiorător de plăcut. Dezveliți, dezbrăcați, atingând culmea plăcerii, se mișcau unul peste celălalt uitând de tot restul lumii.

Adormiră așa, contopiți de clipele magice care îi mai înconjurau încă în plină trăire a iubirii și a nopții ce îi învelea cu discreția ei superbă ca o pătură invizibilă, ca un înveliș al secretelor știute și neștiute, ajutându-i să viseze în sfârșit liberi la ce va fi de acum înainte. Somnul nu le mai fu tulburat cu nimic după ani și ani în care, fiecare în parte, își făurise propria istorie, a bucuriilor și dezamăgirilor, lacrimilor și zâmbetelor, mulțumirilor și nemulțumirilor de ceea ce au avut sau măcar au încercat să aibă.

De la marea Tragedie trecuse un timp totuși scurt. Țipetele sfâșietoare, strigătele de ajutor, flăcările necruțătoare, nu erau departe nici ca timp și nici măcar ca spațiu. Doi oameni care se iubeau porneau la un altfel de drum, către un altfel de orizont. Limitele suferințelor îndurate dispăruseră în noianul unor amintiri pe care abia acum și-ar fi dorit să le șteargă din jurnalul vieții. Dar nu era ușor. Nu le era ușor să treacă peste lucruri care îi marcaseră atât de profund încât să spună cu naivitate că în urmă nu a mai rămas nimic. Rănile li se cicatrizaseră dar crescuseră odată cu ei.

Zorii zilei următoare nu întârziară să apară și astrul zilei le lumină odaia odată cu trupurile încă goale și dezvelite. Părul Rosei rămăsese la fel de frumos și câteva șuvițe

picară tandru peste umărul tânărului întors cu fața în jos ca un somnoros notoriu. Chipul lui Tony fu scăldat de căldura primelor raze de soare. Se schimonosi puțin și nu întârzie să întredeschidă ochii. Se trezi amețit și întinse o mână către radioul de pe noptieră, răsucind butonul. Dintr-o dată se lumină la față când auzi un refren drag. Fata se trezi și ea la auzul acelei melodii superbe. Era bluesul lor preferat, „Wonderful life".

- Ce faci iubire? întrebă ea cu voce lină.

- Mă gândesc la tine și la tot ce însemni tu pentru mine.

- Și ce însemn? se interesă ea curioasă.

- Însemni tot ce poate fi mai frumos pe lume.

- Și ce e mai frumos pe lume?

- Dragostea, încrederea, siguranța.

- Adică?

- Adică tu, Rosa. Tu însemni totul pentru mine.

- Dumnezeu îmi spune că nu, inima așișderea.

- Tony, aș vrea să te întreb ceva și să fii sincer cu mine

- Spune, iubito.

- Ai mai iubit pe cineva ca pe mine?

- Nu Rosa, nu am mai iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine.

- De ce mă iubești? îl mai întrebă ea mângâindu-l pe păr drăgăstos.

- Pentru că ai suflet. Pentru că ești frumoasă. Pentru că nu m-ai mințit. Pentru că nu m-ai uitat. Pentru că m-ai primit în viața ta fără nicio reținere. Pentru că tu nu ești genul de femeie care să provoace suferință. Pentru că știu ce și cine ești. Pentru că gândești ca mine. În tine mă regăsesc și mă simt fericit. Pentru că ești oglinda mea.

-Pentru, pentru... de ce repeți mereu așa? fu el iscodit.

- Din cauza motivației. E mai convenabil decât „datori-

tă" sau „deoarece". „Pentru" este în favoarea a ceva, a cuiva.

Rosa îl privea uimită pe bărbatul de lângă ea. Acest român o provoca mereu, fără încetare, mai mult decât toţi americanii pe care îi întâlnise. Nu se putu abţine să nu-şi amintească chiar acolo, de faţă cu el, primele aventuri de care avusese parte. Cunoscuse tot soiul de indivizi care nu tânjiseră decât după trupul ei superb. Unii se dovediseră a fi degeaba simpatici şi pe deasupra oameni cu afaceri prospere. Alţii frecventau prosteşte cluburile de noapte unde plăcerile se oferă ca la market. Dacă altcineva înaintea lui Tony îi spusese că o iubeşte, o făcuse din poftă animalică, privind-o ca pe un apetisant obiect sexual. Alţii o consideraseră o „marfă" nefiind în stare să facă diferenţa între ea şi numele ei, asociindu-l cu averea tatălui, celebrul miliardar Walker. Căci acesta era blestemul multor femei. Să fie tratate superficial, ca nişte obiecte ori de o utilitate exclusiv practică sau chiar decor artizanal. Existau bărbaţi proşti şi din păcate încă mai există, care consideră că statutul social le conferă drepturi tembele, de autoritate masculină la cel mai de jos nivel. Excepţiile erau rare, şi dintre ele făcea parte şi Tony. Aşa gândea Rosa şi nu se abţinu să nu îl sărute pe iubitul ei, în loc de banalul „Bună dimineaţa". Oricum era deja târziu să-l mai salute, după ce îl ţinuse de vorbă.

- Eu mă duc la duş, spuse ea, iar când ajunse în dreptul băii se uită la el chemător şi-i făcu fără nici un cuvânt semn cu arătătorul, ca şi cum i-ar fi spus „vino-ncoace". Tony înţelese, apoi se ridică din pat şi se repezi spre Rosa luând-o în braţe şi intrând aşa cu ea către cada ispititoare.

- Obraznic ce eşti, îl alintă ea, pălmuindu-l în glumă. În minutele imediat următoare, apa cădea cu presiune peste ei, excitându-i şi mai mult. Ea îl mângâie pe tot corpul şi când ajunse într-un anumit loc se lipi de el obligându-l să reacţioneze sub stropii fierbinţi. Se aflau într-o imensă cadă

care aproape se umpluse şi curând se scufundară împreună într-o baie de spume, sărutându-se şi atingându-se la nesfârşit. Ai fi zis că se tem să nu le fure cineva prilejul de a se simţi atât de bine.

- Tot mă mai iubeşti? îl întrebă ea uşor ironic.

- Tot te mai iubesc, răspunse el împăciuitor.

- Dintre toate naţiile lumii, de ce a trebuit să mă pricopsesc eu tocmai cu un român? De ce nu un francez, un italian, un german, un spaniol, un chinez chiar? glumi Rosa.

- Un arab chiar...

Ascultând această ultimă remarcă, Rosa se schimbă dintr-o dată. Ieşi din baie aruncându-şi un prosop peste ea şi dispăru în cameră. Tony făcuse o greşeală fără să vrea şi îşi dădu seama de asta. Amintirile dureroase parcă sunt un ecou al suferinţei. Cei doi se regăsiseră tocmai în urma acelor amintiri care, culmea, îi unise pentru totdeauna. Tony şi Rosa retrăiră încă o dată în plus anii când erau adolescenţi, împrejurările în care s-au cunoscut, dramele comune. Stăteau aşa, ca hipnotizaţi. Vedeau fiecare în parte imagini peste imagini. Vedeau adolescenţa lor zbuciumată. Vedeau vremurile din urmă cu 13 ani când nu ştiau încă nimic despre zbuciumul lumii în care trăiau. Minute în şir tăcură aproape solemn, uitând clipele de mai înainte. Apoi căzură în trecutul care iată, câteodată îi mai prindea din urmă.

VISUL LUI ANTONIO - 2

Supărat că trebuie să plece la şcoală pentru a bate ca un prost din palme, tânărul bombăni pentru a suta oară în acea dimineaţă că este obligat să facă lucruri contrar voinţei lui. Cu numai o seară în urmă, vizionase în mare secret, chiar şi fără ştirea părinţilor un film pe video. Pentru asta plătise „intrarea" suma de 10 lei, practică obişnuită la români datorită cenzurii care îi împiedica să vadă ceva mai bun la televizor. Deşi ochii îi trădau uneori o inteligenţă sclipitoare, totuşi nu înţelegea de ce trebuie să se uite la televizorul altuia, străin fiind, şi nu la cinematograf. Nu înţelegea de ce trebuie să primească doar o anumită cantitate de zahăr de la alimentara din colţ ori de ce nu putea să cumpere dacă avea posibilitatea câtă pâine ar fi vrut; de ce trebuie să vină câte o zi când mama lui îl forţează să piardă timpul la cozi imense, ca să cumpere de-ale gurii; de ce nu avea voie să-şi manifeste nemulţumirea faţă de toate acestea în public; de ce trebuie să-l considere pe şeful statului un „părinte ocrotitor"; de ce trebuie să cumpere ziarul „Sportul" doar laolaltă cu „Scânteia"? În ăsta din urmă nu găsea chiar nimic interesant în afara rubricii „Faptul divers" că-n rest nu făcea altceva decât să descopere cu scârbă tot soiul de telegrame de felicitare pentru „cel mai iubit fiu al poporului". Se minuna când citea despre producţii record la hectar şi despre marile realizări ale socialismului. Astfel, nu înţelegea de ce rafturile magazinelor erau mai mereu goale, dacă totul mergea aşa de bine; şi acum, colac peste pupăză, era chemat cu de-a sila să vizioneze ore în şir lucrările celui de al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Român căruia trebuia să-i mulţumească veşnic în spectacolele organizate de sărbători şi nu numai. Mai mult ca niciodată, intră pe poarta liceului cu un gust amar. Îşi amintea totodată că

noaptea trecută, imediat după miezul nopții, fusese întrerupt curentul electric. Din motive de „economie" ar fi fost răspunsul. În orice caz, odată ajuns în clasă, laolaltă cu ceilalți colegi, nici nu apucă să-și ocupe locul în bancă bine că fu nevoit să se ridice cu palmele bătând și se trezi strigând „Ceaușescu - P.C.R." ca și cum dictatorul i-ar fi auzit din televizor. Îl auzi pe senilul moșneag, în mod repetat:

„- În cincinalul care va urma, va trebui să facem totul..." Dar Antonio, căruia familia și cunoscuții îi spuneau scurt „Tony", încercă plictisit să trișeze și scoase din ghiozdan singura revistă care îi plăcea: „Știință și Tehnică". Începu să o răsfoiască și peste foarte puțin timp, privi în jur uimit: toți ceilalți murmurau din ce în ce mai tare, vorbind între ei; dirigintele stătea de vorbă cu un coleg profesor; nimeni nu mai era atent la micul ecran. Doar lucrările partidului continuau cu o cuvântare lingușitoare ținută de primul-ministru al Guvernului, tovarășul Constantin Dăscălescu. Așa trecură mai bine de două ore și încă nu se terminase. Deoarece tovarășul Nicolae Ceaușescu mai avea multe de spus, ca să fie „reales la al XIV-lea Congres". Într-un târziu, copiii fură trimiși acasă. Tony se bucură de sfârșitul acestui calvar și plecă în grabă punându-și în sinea lui tot mai multe întrebări.

- Ei, cum a fost la școală, îl întrebă tatăl lui deschizându-i ușa și privindu-l iscoditor.

- Nu am făcut ore. Ne-am uitat la televizor.

- Aha, făcu taică-său, pricepând despre ce era vorba. Hai să mănânci, adăugă, că ți-a făcut maică-ta tacâmuri.

Tony nu fu tocmai mulțumit. În după-amiaza aceea ar fi vrut să aibă altceva în farfurie. Nu putea să uite niciodată cum își rupsese toți nasturii de la cămașă înghesuindu-se la o coadă ca să apuce o pungă cu tacâmuri și alte „pipote". Căci acestea erau „specialitățile" oferite de comuniști „oa-

menilor muncii". Curând, se făcu seară, apoi miez de noapte și Antonio visă că moșneagul de la televizor va fi pedepsit pentru minciunile gogonate îndrugate și că va putea să citească liniștit o carte bună și peste noapte când poate va sosi ziua să nu se mai întrerupă curentul electric. Măcar atât și nimic mai mult...

MINUNEA -3

Se spune că orice minune ţine trei zile. Indiferent cât durează, aceasta descreţeşte frunţi, dă impuls unui curent care în democraţiile autentice se numeşte Libertate. Gustul ei îi răvăşeşte până la extrem pe oameni. Românii au trăit şi acest moment în care nu mai sperau, într-atât era de neagră şi de autoritară dictatura soţilor Elena şi Nicolae Ceauşescu. Fiind o adevărată catastrofă feminină, monument covârşitor al ipocriziei şi snobismului, Elenei îi plăcea înainte de toate bârfa interminabilă, pe scurt, intriga. Batjocura. Defectele acestei femei satanice s-au răsfrânt cu repeziciune asupra ţării pe care o cârmuia alături de un cizmar necioplit, crescut sub utopia comunismului. Prieten al rădăcinilor teroriste, în speţă Yasser Arafat ori Mohhamed al Ghaddafi, dictatorul român reuşea în numai câţiva ani de la preluarea puterii să păcălească un Occident naiv şi să subjuge un popor întreg. România făcea parte din ţările aflate sub influenţa nefastă a Uniunii Sovietice, un conglomerat de popoare unde ruşii făceau legea. Sistemul totalitar excludea din start principiile statului de drept. Exista un singur partid, cel comunist, un aparat birocratic supus cabinetelor 1 şi 2 (aparţinând soţilor Ceauşescu) denumit simplu dar şi înfricoşător Nomenclatura. Aici intrau Guvernul, activiştii de partid, rudele acestora. Lor nu le lipsea niciodată nimic. Aveau autoritate oriunde se deplasau în teritoriu. Copiii lor învăţau la cele mai bune şcoli şi licee. Oamenii simpli trebuiau să preaslăvească pe conducătorii „iubiţi". Nu avea nimeni voie să critice acest regim iar dacă totuşi îndrăznea cineva să o facă, intra sub controlul amănunţit al unui aparat represiv, ce rivaliza chiar cu K.G.B.-ul sovietic. Era securitatea, plină de spioni şi de informatori. Sub Ceauşescu nu existau mijloace corecte de informare.

Televiziunea naţională emitea în ultimii ani doar două ore pe seară, fiind singurul canal permis şi existent. Ziarele centrale ori judeţene existau doar cu numele, căci presa independentă lipsea cu desăvârşire. Cenzura era la ea acasă. Proprietăţile confiscate. Toate aparţineau Partidului Comunist, tot mai muribund în toamna anului 1989. Un post de radio atrăgea atenţia în special seara. Neculai Constantin Munteanu, Emil Hurezeanu şi alţi profesionişti plecaţi „afară" erau crainicii pe care îi ascultai cu nesaţ cum spun despre dictator tocmai ce acestuia nu-i convenea: Adevărul. De aici şi bruiajul. În ţară, mai multe personalităţi erau arestate la domiciliu. Oamenii aceştia erau urmăriţi pas cu pas, în tot ceea ce făceau şi spuneau. Li se spunea Dizidenţi pentru că aveau „neobrăzarea" să critice politica lui Ceauşescu. Pentru că spuneau lucrurilor pe nume, revendicând mai multă hrană, mai multă căldură iarna, libertatea de exprimare, pluralism politic, libertatea justiţiei şi multe altele care însemnau în condiţiile date Revoluţie.

După ce Gorbaciov, liderul sovietic s-a întâlnit cu George Bush, preşedintele S.U. A., la Malta, în Răsăritul Europei a început să se întrevadă strălucirea unui alt soare. În Germania, Eric Honecker demisiona. În Bulgaria, liderul comuniştilor, Todor Jivkov, asemenea. În Cehoslovacia se producea „Revoluţia de catifea". În România, protestele anticeauşiste şi anticomuniste au început la jumătatea lunii decembrie, 1989, în Banat, la Timişoara. Aparatul represiv nu s-a lăsat mult aşteptat. Trupele Ministerului de Interne au invadat localitatea trăgând fără jenă în manifestanţi. Cu toate acestea, Timişoara a devenit primul oraş liber din ţară. Europa Liberă dar şi celelalte posturi de radio pro occidentale transmiteau continuu derularea evenimentelor, aşa cum puteau. Adusă şi ea la faţa locului, Armata română începea să fraternizeze cu manifestanţii. O voce din Caran-

sebeş le spunea prin intermediul Europei Libere tinerilor soldaţi: „nu trageţi în noi, căci noi suntem voi şi voi sunteţi noi". Plecat în afară, Ceauşescu şi soţia lui Elena s-au întors degrabă în ţară, având pe postul public o apariţie televizată prin care condamna rebeliunea bănăţeană. Pe 21 decembrie, dictatorul a organizat un miting în Capitala Bucureşti. Era prea târziu. În timpul acelui miting s-a strigat „Jos Ceauşescu". Au început luptele cu aparatul represiv. Noaptea, s-a format o baricadă la Intercontinental. A început să se tragă şi să apară victimele. A doua zi, pe 22 decembrie, ministrul Mapn. Vasile Milea, s-a sinucis. Sau aşa a sunat informaţia. Din toate colţurile Bucureştiului, mulţimea se îndrepta în şuvoaie nesfârşite către centru. Sute de mii de oameni au început să scandeze „Jos Ceauşescu", „Jos comunismul", „Libertate, libertate". Oamenii, adunaţi laolaltă, plângeau şi râdeau în acelaşi timp în vreme ce de pe acoperişul Comitetului Central, un elicopter decola cu soţii Ceauşescu într-o direcţie necunoscută şi pentru ultima oară. În acea zi, posturile de radio şi Televiziunea Română, au emis pentru prima oară sub semnul libertăţii. În jurul orei prânzului, un personaj de cultură cunoscut pentru dizidenţa sa spunea românilor pe micul ecran vestea care avea să facă rapid înconjurul planetei:

„- Fraţilor, Dumnezeu şi-a întors faţa către noi. Dictatorul a fugit". Era poetul Mircea Dinescu.

Luptele cu forţele represive dar şi necunoscute au continuat cu şi mai mare intensitate. Rând pe rând, la televizor apăreau generalii Ştefan Guşă, Iulian Vlad, Nicolae Militaru şi alţii care făceau apel către Armată şi Securitate să vină în sprijinul manifestanţilor. Soldaţi şi revoluţionari, mai ales tineri, se plimbau pe tab-uri înfrăţiţi, în timp ce din toate părţile se auzeau tot felul de lozinci scandate fără oprire: "Armata e cu noi, armata e cu noi..." Victimele că-

deau secerate de gloanţele duşmanilor democraţiei. Mijloacele de informare furnizau o mulţime de veşti contradictorii, multe exagerate. Şi totuşi, nimeni nu vedea clar duşmanul. Nu se vedea nici un securist trăgând în mulţime. Armata riposta cu tot arsenalul în direcţiile din care se considera că se trage. Scenariul acestor evenimente, dacă a existat vreunul, era atât de bine ticluit încât cei vinovaţi de moartea sutelor de manifestanţi nu apăreau deloc. Criminalii revoluţionarilor dispăreau în chip misterios, nu înainte însă de a mai curma şi alte vieţi. Şi pentru că ei trebuiau să poarte un nume, li s-a spus Terorişti.

În Comitetul Central se făceau şi se desfăceau guverne. Zadarnic însă. Parcă special pregătit pentru asemenea moment istoric, avea să apară un personaj zâmbitor, modest, diplomat, bun orator. Astfel, conducerea ţării a fost identificată din acea zi cu un nume marginalizat în ultimii ani de Ceauşescu: Ion Iliescu. În noaptea de 22 spre 23 decembrie, noua putere de la Bucureşti, anume Consiliul Frontului Salvării Naţionale, decreta într-un text fără precedent abrogarea legilor comuniste criminale, desfiinţarea vechilor structuri de conducere, cu un text introductiv format din numai două cuvinte: „Revoluţia a învins". Miliţia devenea Poliţie, Republica Socialistă devenea simplu România. Alegerile deveneau libere şi independente. Apărea pluralismul politic. Multe lucruri urmau să se schimbe în viaţa românilor. Toată lumea se bucura de sfârşitul unei dictaturi de fier. Dar cu ce preţ, anume acela al sacrificiului suprem al multora, din păcate tineri. În România, schimbarea regimului nu a putut avea loc fără vărsare de sânge. Iar cuplul criminal al soţilor Ceauşescu urma să fie prins, judecat, silit să-şi ispăşească pedeapsa. Ciudat, dar minunea care a constat în răsturnarea lui Ceauşescu dădea senzaţia că se va încheia odată cu procesul dictatorului şi al nevestei

sale caraghioase. Intentat la 25 decembrie 1989, procesul dictatorilor a fost considerat de foarte multe voci ca fiind o farsă din motive care deseori, în mod paradoxal, par chiar întemeiate. S-a spus că acel complet de judecată nu ar fi fost legal constituit. Inculpatul Nicolae Ceauşescu răspundea în doi peri: ,,- Nu recunosc nici un tribunal în afară de Marea Adunare Naţională... lovitura de stat nu poate fi recunoscută... În faţa loviturii de stat nu răspund celor care au chemat armatele străine în ţară..." Iar judecătorul îi replica tăios: „- Prin voinţa nestrămutată a poporului, avem alt organ al puterii, este Consiliul Frontului Salvării Naţionale, legal constituit şi recunoscut pe plan internaţional".

Fiind conştient că va fi condamnat la pedeapsa capitală, Ceauşescu a spus o frază care peste puţin timp avea să dea foarte mult de gândit: „- Putem fi împuşcaţi şi fără mascarada asta. Cine a dat lovitura de stat poate să împuşte pe oricine..."

Câtiva ani mai târziu, 56 de organizaţii revoluţionare desemnau câţiva juraţi într-o curte „morală" a Revoluţiei, care încerca să limpezească câteva lucruri legate de înfăptuirea justiţiei, printr-o rejudecare simbolică a procesului soţilor Ceauşescu. Nostalgicii au crezut că este vorba de reabilitare. De fapt, era vorba de procesul comunismului. La judecata Ceauşeştilor, Curtea Morală a Revoluţiei a decis că au fost încălcate câteva norme procedurale privind faza de urmărire penală. Aceasta nu a fost efectuată, a existat rechizitoriu fără dosar de urmărire penală, fiind pusă în mişcare acţiunea penală fără un material „concludent". Principiul dreptului la apărare a fost încălcat. Punerea în executare a sentinţei a avut loc fără ca aceasta să rămână definitivă. Prezidat de magistratul Corneliu Turianu, marginalizat şi el la momentul anului 1996, acest „proces al procesului" de la Târgovişte a încercat să pună punctul pe „i" în multe

privinţe. Şi totuşi, care este şi unde se află adevărul Revoluţiei? Oricum, anul 1990 a adus multe schimbări în viaţa românilor. Tulburările caracteristice tranziţiei nu au lipsit. Descătuşaţi după zeci şi zeci de ani din ghearele dictaturilor comuniste, românii interpretau libertatea în fel şi chip, dând continuu bătăi de cap guvernanţilor vremii. Astfel, începutul anului 1990 a fost marcat de ample mişcări de stradă. Reapăreau vechile partide istorice, anume Partidul Naţional Ţărănesc Creştin Democrat, condus de Corneliu Coposu, Partidul Naţional Liberal, condus de Radu Câmpeanu, Partidul Social-Democrat, condus de Sergiu Cunescu. Din Occident se întorcea un personaj devenit celebru pentru portul la gât al papionului său, Ion Raţiu. Aceste nume şi multe altele, maltratate odinioară de comunişti, aveau să intre sub multe controverse în istoria vremurilor. Opoziţia politică, proaspăt reapărută, avea să conteste cu vehemenţă Frontul Salvării Naţionale. Aşa s-a născut către finele lui februarie 1990, Consiliul Provizoriu de Uniune Naţională, un miniparlament din care făceau parte reprezentanţi ai tuturor partidelor. Preşedinte C.P.U.N. a fost desemnat tot Ion Iliescu. Prim-ministru a rămas Petre Roman. Cursa pentru câştigarea alegerilor de către Frontul Salvării Naţionale, devenit partid, pe scurt F.S.N., era declanşată. Dar înainte de scrutinul din 20 mai, două evenimente aveau să ducă România pe panta unei noi izolări internaţionale. Căci pluralismul politic declanşează şi multe patimi. În martie 1990, izbucnesc la TG. Mureş lupte interetnice între români şi maghiari. Două formaţiuni considerate pe drept sau nu „extremiste", Uniunea Democrată a Maghiarilor din România, condusă de Domokos Geza şi Partidul România Mare, condus de poetul Corneliu Vadim Tudor, speculează şi interpretează momentul fiecare în felul său. Nici nu se termină bine această convulsie şi

apare fenomenul „Piaţa Universităţii". În centrul Capitalei au loc zi de zi, seară de seară, manifestaţii anticomunism, anti-F.S.N., intervenţii în favoarea punctului 8 al Proclamaţiei de la Timişoara. Între timp, au loc alegeri libere, parlamentare şi prezidenţiale, în cursa prezidenţială înfruntându-se Radu Câmpeanu (P.N.L.), Ion Raţiu (P.N.Ţ. C.D.), Ion Iliescu (F. S. N.). Cel din urmă are un câştig de cauză covârşitor, Ion Iliescu ajungând astfel primul preşedinte de stat, după Revoluţie. F.S.N. câştigă şi el detaşat. După data de 20 mai, apare un mic vid politic, întreţinut de amploarea mitingurilor din Piaţa Universităţii. Primul-ministru Petre Roman încearcă să evacueze zona cu ajutorul forţelor de ordine. Aşa au izbucnit noi lupte de stradă pe străzile Bucureştilor în ziua de 13 iunie. Trupele Ministerului de Interne devin neputincioase. Maşini şi clădiri iau foc din explozii ale sticlelor incendiare confecţionate de manifestanţi. Vălătuci de fum se înalţă macabru către cerul de deasupra Capitalei asemănându-l tot mai mult cu Beirutul libanez. Disperată, puterea cheamă după spusele unora pe minerii din Valea Jiului în ajutor. În fapt, o greşeală politică cu urmări devastatoare.

PE STICLA MICULUI ECRAN - 4

Sosit în România imediat după Sfintele Paşti, domnul John Samuel Walker se număra printre puţinii oameni de afaceri hotărâţi să investească în această ţară unde democraţia era încă autentică. Lăsase în grija oamenilor săi de încredere treburile de la compania sa al cărui sediu îl regăsim în marea metropolă americană, oraşul clădirilor „zgârienori", celebrul New-York. Biroul său de la World Trade Center, unul dintre multe altele, rămăsese pustiu. Doar secretara Susanne avea obligaţia să verifice încăperea cu pricina atâta timp cât lipsea magnatul. Acesta avea o fiică, Rosa, de numai 16 ani, pe care vroia cu tot dinadinsul să o înveţe tainele lumii afacerilor. O luă cu el la Bucureşti, deşi fata, încă foarte tânără, avea ca orice adolescentă alte aspiraţii, alte visuri. Instalaţi într-un apartament de la Inter, cei doi habar nu aveau că vor fi martorii unor scene de coşmar. Din informaţiile primite, Walker ştia că a venit într-o ţară cu un potenţial imens. Ca om pragmatic, îşi făcuse nenumărate calcule, hotărât să rişte mulţi bani într-un mediu cu care nu era familiarizat şi pe care nu-l cunoştea pe cât ar fi trebuit. Credea că privatizarea românească se va produce cu repeziciune, ocolind fără de voie anumite realităţi de care era străin. Când prelua o firmă puternică, aplica metoda chirurgului. Înlătura răul tăindu-l de la rădăcină. Reteza cu o simplă semnătură inutilitatea unui personal numeros ca un capitalist veritabil. Se aşeza între pierdere şi profit şi dacă pierderea impunea concedieri masive, acestea nu întârziau să apară. Nu-şi făcea niciodată griji, pentru că se baza pe guverne competente, care ştiau să aplice politica socială dar şi a reformei. Nu avea de unde să ştie că adevărata economie de piaţă avea să apară în România mult prea greu şi mult prea târziu.

În dimineaţa zilei de 13 iunie1990, trebuia să aibă o primă întâlnire de afaceri. La ora 9.00, telefonul din cameră a sunat insistent:

- Dl.Walker?

- Da, d-le.

- Mă numesc Traian Şuteu şi sunt împuternicit să vă dau o informaţie regretabilă şi pentru care ne cerem scuze.

- Ceva nu este în ordine?

- Chiar aşa, d-le Walker. Ne pare rău să vă spunem, dar întâlnirea cu dvs. nu poate avea loc astăzi. De asemenea, vă solicităm o amânare, poate peste 2-3 săptămâni?

- Walker, cu receptorul la ureche, strâmbă puţin din nas. Nu era obişnuit la puterea şi influenţa pe care le avea ca cineva să îi schimbe programul.

- De fapt, ce se întâmplă? Cuiva nu-i convine mutra mea? Adăugă el americăneşte, mai mult pentru sine, uitând că celălalt îl aude.

- Nu e vorba de asta, domnule. Afară au loc câteva incidente la care nu puteţi asista şi chiar v-am sugera să nu ieşiţi astăzi din hotel.

- De ce nu îmi sugeraţi şi când să dorm? izbucni Walker trântind telefonul în furcă. Era prea de tot. Îşi irosise din timpul său preţios pentru a veni să investească într-o ţară aflată cu economia pe marginea prăpastiei şi iată cum era tratat.

- Papa, vino repede, se auzi un glas cristalin. Era Rosa, fata lui, care tocmai dăduse drumul la televizor. Vino să vezi şi tu, adăugă. Ţi-am spus eu că nu trebuia să venim aici.

Pe postul public românesc de televiziune se transmiteau scene groaznice. Mii de manifestanţi puneau pe fugă trupele de ordine. O maşină luă foc şi explodă.

- Doamne, unde suntem aici, în Orientul Mijlociu? se întrebă Walker mai nemulţumit ca oricând, urmărind cu interes totuşi derularea evenimentelor.

-Ziua trecu greu. Nevoit să stea închis, Walker se gândea deja la o schimbare radicală a planurilor sale de afaceri. În dimineaţa următoare se hotărâse. Trebuia să se întoarcă la New-York cât mai repede. Acolo unde singura zarvă care-i plăcea era cea de la Bursă. Aici nu mai era nimic de făcut. Totuşi, fiind din fire un om extrem de curios, se hotărî să mai stea la Bucureşti vreo două-trei zile. „La urma urmei, puţină istorie nu îmi strică", îşi zise el. „Nu se ştie niciodată!", mai filosofă. Către amiază, una dintre gărzile sale de corp îi aduse o casetă video.

- Ce-i asta Larry?

- Dovadă a faptului că încă trăim într-o lume sălbatică, domnule.

Magnatul porni uşor iritat videocasetofonul, îşi aprinse un trabuc tacticos şi fixă cu privirea micul ecran. Fu uluit să vadă că garda sa de corp avea dreptate. Imaginile care se derulau surprindeau evenimente greu de închipuit. Trupele româneşti ale poliţiei aruncau cu grenade lacrimogene în direcţia manifestanţilor. Dar aceştia erau prea mulţi la număr ca să poată fi puşi pe fugă. Se dovedea încă o dată în plus că Piaţa Universităţii nu putea fi evacuată cu una cu două. Acolo, în acel loc devenit istorie, se întâmplase un fenomen în ultimele săptămâni. Era ecoul luptei de pe urmă împotriva comunismului. Din lojă, luaseră cuvântul disidenţii vremurilor nu de mult apuse, vorbind mulţimii despre democraţia încă tânără a românilor. Guvernul Roman încerca din răsputeri să-şi folosească totuşi şubreda autoritate. Ion Iliescu făcea apel la calm şi la raţiune. Zadarnic însă. Această situaţie de anarhie determina afirmaţii fără logică chiar şi din partea puterii. Fapt care a determinat sosirea

grabnică a cetelor de mineri, îmbarcaţi în nesfârşite garnituri de tren dinspre Petroşani, inima bazinului carbonifer.

Deodată, Rosa, care urmărea şi ea imaginile, neavând altceva mai bun de făcut, scoase un ţipăt înăbuşit, copleşită parcă de emoţie. Cameramanul amator, surprinsese scena unui adolescent căzut la pământ sub ploaia de lovituri a câtorva mineri dezlănţuiţi. Aceştia nu mai puteau fi opriţi de la „restabilirea ordinii", găsind taman acum vinovat pe bietul băiat de nici ei nu ştiau prea bine ce. Tânărul avea hainele pline de sânge şi în dreptul unui ochi de-acum învineţit se vedea clar arcada spartă. Pumni, bâte, şuturi, injurii cădeau fără oprire asupra lui până când, într-un târziu, fu lăsat să zacă inconştient pe marginea trotuarului.

Walker întoarse privirile către Larry şi îi ordonă sec:

- Opreşte-l.

- Vă interesează soarta băiatului?

- Fireşte. Ştii ce s-a întâmplat cu el?

- Din fericire da, domnule. M-am ocupat de asta, cunoscându-vă. E la unul din spitale.

- Ştii şi cum se simte, cine este?

- Momentan este în stare de şoc şi vă daţi seama, nu poate vorbi. Nu s-a reuşit încă identificarea lui dar vom afla.

Deşi era putred de bogat, Walker nu uita că în vremea tinereţilor sale, pătimise multe din cauza lipsurilor. Se ridicase cu ambiţie împotriva sărăciei şi fiind un luptător cu propriul destin, reuşise acolo unde mulţi dăduseră greş. Pornind de la o afacere măruntă, el sudase idee după idee cu efortul său continuu de a se ridica deasupra celorlalţi, fără să îi pese de neîncrederea semenilor. Iar sufletul ce-l avea, îl împlinea ca om stârnind pe rând batjocură, invidie, curaj şi în cele din urmă admiraţie. Văzându-l pe băiatul maltratat de mineri, poate fără motiv, acest suflet se deschise din nou în faţa suferinţei. Era părinte la rândul său şi

se întreba cutremurător cum s-ar fi simţit dacă tânărul acela ar fi fost copilul lui.

- Trebuie să-l văd, spuse el gânditor.

- V-aş sugera să nu vă aventuraţi, domnule.

- Larry, nu vreau să aud nici un comentariu. Cheamă-l pe Tim şi spune-i să pregătească maşina.

- E-n ordine, domnule, spuse Larry resemnat.

De mai bine de cinci ani, Tim era şoferul magnatului şi-l însoţea pe acestea pretutindeni. Născut al şaselea din zece copii, el reprezenta tipul de culoare mereu guraliv, uitând adesea cine este şi cu cine vorbeşte. Dar Walker îi ierta micile obrăznicii pentru că şoferul său era la urma urmei iscusit şi simpatic. Dar şi visător. Odată, şeful său a fost nevoit să îşi schimbe programul din cauza lui pentru că în loc să îl ducă la aeroport, nimerise în faţa oceanului, crezând că urmează îmbarcarea pe „Girl", vasul de croazieră. Şi totuşi, o făcuse cu atâta naivitate că fu iertat. „- Dacă se mai întâmplă o singură dată, nu-ţi mai dau voie să vorbeşti trei zile!", îl ameninţase Walker. Iar pentru Tim această pedeapsă echivala cu o adevărată dramă fiindcă exact ca un negru care se respectă, nu putea să păstreze liniştea mai mult de două-trei minute. Dar acum, ceea ce se întâmpla la Bucureşti, te împiedica practic să fii cu capul în nori. Aşa că Tim se înfiinţă la uşa şefului său şi făcând celebra plecăciune, deschise gura până la urechi şi zise:

- Limuzina vă aşteaptă. Eu, asemenea.

- Tim, puteai să spui asta şi la telefon.

- La care telefon domnule? Aici abia se montează digitalele.

- Ai dreptate omule. Să mergem. Rosa, ai grijă, nu ieşi nicăieri. Noi venim repede.

- Papa, dar vreau să vin şi eu.

- Nu cred că ai nevoie de aşa ceva, fata mea.

- Nu mai sunt un copil papa. Dacă m-ai adus cu tine până aici şi am văzut ce-am văzut şi vrei să-mi explici şi să-mi arăţi cum se lucrează în afaceri, de ce nu pot avea dreptul să văd şi cum suferă un om? În fond, pare a fi de aceeaşi vârstă cu mine.

- Eşti curioasă Rosa, replică Walker. Oare începi să devii femeie sau mi se pare mie? Fie, se învoi el. Să mergem odată.

Rosa se îmbrăcă degrabă într-un costum negru, pantalon şi sacou, ţinută care o avantaja la fel de mult ca şi roşul, ca şi albastrul, ca şi alte culori, pentru că era o tânără extrem de frumoasă. Tenul alb, părul negru şi lung, aluniţa de pe obrazul drept, nasul uşor acvilin, corpul bine proporţionat, fruntea înaltă, mâinile mici şi delicate, alcătuiau imaginea unei fiinţe dulci. Vocea sa era cristalină şi farmecul îi sporea chiar şi când ridica tonul. Avea o privire permanent fixă dând senzaţia că se gândeşte la ceva şi priveşte ceva. Dădea impresia unei firi calme dar pentru cine o cunoştea şi trăia mai multe clipe în preajma ei, descoperea că realitatea este cu totul alta. Căci încăpăţânarea era echivalentul firii sale pur feminine. Niciodată nu renunţa la ce ar fi putut face sau avea. Dacă descoperea că un lucru nu este imposibil, atunci caracterul tatălui vorbea prin felul ei de a fi. Căci semăna perfect cu Walker. Trăsăturile şi personalitatea părintelui său erau trădate de Rosa oricât de mult s-ar fi străduit să ascundă acest lucru. Şi nici nu avea de ce.

Suntem în 16 iunie 1990. Pe străzile capitalei românești, tumultul vieții pare să revină la normal. Printre sute de mașini care circulă pe bulevardele aglomerate, o regăsim și pe cea a magnatului Walker, înaintând impetuos printre tradiționalele Dacii. Ici-colo se mai văd și alte tipuri de autoturisme aduse din Occident de românii plecați să muncească „afară" la „negru". Deodată, șoferul Tim izbucni:

- Mii de draci! Drumurile ăstora sunt tare prăpădite. Mai prăpădite decât am fost eu la școală.

Tim nimerise chiar în acel moment fără să-și dea seama chiar într-o groapă din asfaltul șoselei, zdruncinând serios întregul autovehicul. După câteva minute, viră dreapta și intră în incinta spitalului cu pricina. Nici nu opri bine că lângă mașină se înființă un personaj care spuse în cea mai curată engleză americană:

- Numele meu este Șerban, translatorul la dispoziția dvs. Să v-ajut domnișoară? Se adresă el Rosei oferindu-se să dea mâna fetei ca să poată coborî mai ușor.

Câteva clipe mai târziu, însoțit de gărzile sale, împrejmuit protector ca de un gard viu, Walker, ținut de braț de fata lui, fu condus pe holurile clinicii cu o desăvârșită amabilitate. Forfota era maximă. Doctori și surori medicale mișunau în toate direcțiile ca băgați în priză de o situație ieșită din comun. Căci sirenele salvărilor urlau una după cealaltă. Numeroși răniți erau aduși în stare mai mult sau mai puțin gravă în urma incidentelor care încă se mai petreceau pe străzile Bucureștilor. Asta în ciuda faptului că mijloacele de informare liniștau prin știri ce se doreau sigure populația încă speriată de valul de violențe din 13-15 iunie. Vizitatorii americani fură conduși către o rezervă

unde se afla pacientul căutat. Aflaseră că numele acestuia fusese descoperit, tot cu ajutorul său, într-un gest de voință și de luciditate absolut întâmplătoare, înainte de a cădea într-o comă profundă. De mai bine de 48 de ore, băiatul se zbătea între viață și moarte. Dar voința lui de a trăi era nestrămutată. În timpul agoniei, văzuse îngeri păzindu-i existența. Văzuse chipuri de zâne și de feți-frumoși zâmbind și construind prin iubirea lor Tinerețe Fără Bătrânețe și Viață Fără de Moarte. Doamna în negru, înveșmântată sinistru în vălurile celuilalt tărâm, fugise departe, departe, alungată de puterile unei divinități văzute și nevăzute ca într-o vrajă binefăcătoare, ca un leac pe care doar Dumnezeu, cu vrerea Sa, îl poate oferi muritorilor de rând. Și atunci, când soarele strălucea mai abitir pe bolta infinitului cer, când razele lui pătrunseră în valuri de lumină pe chipul tânărului, acesta deschise în sfârșit ochii, obosit de spaimă și de temeri, dornic să vadă și să audă din nou totul dimprejurul său. Iar când conștientiză că încă mai trăiește, se bucură din plin secunde bune, timp în care Rosa îl privi vădit tulburată de suferința lui vizibilă. Frumusețea inegalabilă a fetei, îi alină durerile dintr-un corp chinuit și îl făcu să tresară, cât de bolnav era, în fața farmecului abia ivit la capătul patului său. Fata rămăsese întâmplător singură cu el în timp ce Walker discuta cu mai-marii clinicii despre starea tânărului pacient. Într-un simțământ de compasiune, ea strânse mâna băiatului ușor, ca și cum ar fi vrut prin aceasta să-i transmită un supliment de energie benefică. El o privi îndelung, drept în ochi, fără să știe cine este, fără să știe ce caută acea ființă încântătoare lângă el, fără să știe motivul acestei vizite despre care nu înțelegea nimic. Părul ei lung, mătăsos, strălucitor de negru, cădea de acum în cascade peste trupul acoperit de o pătură devenită dintr-o dată incomodă. Ea continua să îi țină mâna cu o încă-

pățânare nefirească, ca o încurajare eternă pentru ce ar fi putut fi de acum înainte. El, în continuare slăbit de suferință, încercă să silabisească două cuvinte dar nu izbuti s-o întrebe „Cine ești" decât cu privirea.

- Don't talk, îl repezi ea îngrijorată, acoperindu-i aproape matern buzele cu degetele ei mici și delicate.

Adolescentul nostru încercă din nou să facă o mișcare dar tot nu izbuti. În cele din urmă, cu un efort aproape supraomenesc, murmură:

- Apă, vreau apă...

- What? întrebă Rosa nedumerită, neînțelegându-l. Din păcate, translatorul Șerban era plecat cu tatăl ei.

Dar tânărul pricepu că fata nu este româncă și îngăimă iar:

- Water...

- O.K. răspunse ea dintr-o dată luminată și se grăbi să-i împlinească dorința. Căpătând curaj, Rosa se așeză lângă el pe marginea patului, întrebându-l necontenit din priviri dacă mai are nevoie de ceva. În clipa aceea, ușa se deschise și apăru Walker însoțit de Șerban și Larry.

- Ce face băiatul? Întrebă magnatul, vădit surprins de faptul că Rosa se așezase pe pat. Dar nu spuse nimic. Acest om avea darul să înțeleagă rapid unele lucruri și în astfel de momente, diplomatul din el ieșea în evidență mai bine ca oricând.

- E ostenit, papa. Abia dacă poate să rostească un cuvânt-două.

- Atunci să-l lăsăm pe mâini bune, fata mea. De acum, este în afara oricărui pericol.

- Băiatul se străduia să înțeleagă ceva din această conversație. Iar când înțelese, împotriva voinței lui, două lacrimi mari i se prelinseră pe obraz. Rosa își scoase la repezeală batista și i le șterse cu repeziciune. Zadarnic însă.

Altele, la fel de mari, le luară locul şi batista tinerei fete deveni dintr-o dată neputincioasă. Căci aceste lacrimi izvorau dintr-un suflet singur şi trist care nicicând nu s-a aşteptat ca doi oameni din altă ţară să-i poarte atâta grijă. Şi atunci, ca şi când nu ar fi fost de ajuns, uşa rezervei se deschise din nou şi în micuţa cameră năvăliră doi oameni disperaţi, un bărbat şi o femeie, aruncându-se pur şi simplu prin gesturi părinteşti asupra bolnavului. Erau mama şi tatăl copilului.

- Antonio, ce-ai păţit măi mamă? Se tânguia femeia strângându-şi odrasla la piept, marcată de bucuria regăsirii. Familia lui Tony se reîntregea astfel în condiţii dramatice. În acel moment, Walker le spuse alor săi:

- Să mergem.

- Eu nu, izbucni fata.

- Rosa, zise magnatul, ştii bine că nu poţi rămâne.

Între timp, Şerban le explicase părinţilor lui Tony cine sunt aceşti vizitatori străini şi restul celor petrecute. Bieţii oameni, abia în dimineaţa zilei aceleia aflaseră de soarta copilului lor şi veniseră într-un suflet să se convingă de faptul că trăieşte şi că Dumnezeu a avut grijă ca ei să nu-l piardă.

Copleşit de încărcătura ultimei ore, Tony căzu într-un somn adânc ca şi cum nimeni nu ar mai fi fost de faţă. Chemată urgent, asistenta confirmă un adevăr de moment: băiatul leşinase. Îşi reveni până la urmă dar atât părinţii cât şi americanii fuseseră nevoiţi să se retragă, la insistenţele personalului medical. Căci Tony avea nevoie de foarte multă odihnă.

A doua zi, Walker le spuse a lor săi că trebuie să se întoarcă în State, nu înainte însă de a purta o discuţie cu Rosa.

- Fata mea, începu el împăciuitor, ai văzut şi tu, băiatul

nu e singur. De acum înainte, nu avem de ce să ne mai facem griji pentru el. Ştii bine că viaţa merge înainte, cu sau fără noi. Am venit în această ţară cu un scop. Nu l-am atins. Poate că o să revenim când România va fi cu adevărat un stat democratic. Când minerii nu vor mai fi manipulaţi ca forţe de ordine. Când guvernele acestei ţări vor deveni suficient de mature ca să înţeleagă că eu, ca simplu investitor, nu am ce căuta aici atâta timp cât o afacere serioasă este periclitată de astfel de evenimente.

- Papa, îi reproşă Rosa, uiţi că vorbeşti cu mine şi că nu faci declaraţii de presă. Ce legătură au afacerile cu o nouă şi nevinovată prietenie adolescentină? Eu una nu îţi cer decât un singur lucru: să mă laşi să-l mai vizitez o dată pe Antonio şi pe urmă ştii bine că eu, ca şi tine, doresc să mă întorc acasă. În New York.

- Walker încruntă din sprâncene şi după ce cugetă îndelung, puse mâna pe telefon şi spuse:

- Larry, condu-o pe Rosa la spital. Din acest moment aveţi două ore la dispoziţie.

- Mulţumesc, papa, spuse fata fericită sărutându-l pe obraz recunoscătoare.

În ziua aceea, asupra Bucureştilor se abătu o ploaie torenţială. Poate că şi stropii de ploaie erau lacrimile de fericire ale Naturii. Astfel gândea Rosa în timp ce maşina gonea către spitalul unde încă se mai afla tânărul Tony. Adevărul este că de la plecarea fetei, acesta numai la ea se gândise. Iar gândurile erau reciproce, căci nici ea nu dormise prea bine. Telepatia funcţiona aproape perfect. Şi când îl revăzu pe băiat, Rosa descoperi un om revenit la viaţă, dând uitării urgia căreia îi căzuse victimă. Pentru că în ziua când îl încolţiseră minerii, dacă nu cumva erau alţi indivizi deghizaţi în salopete, el nu făcea nimic altceva decât să se întoarcă chiar la ora aceea fatală de la un coleg, de fapt de la

un bun amic. Dar totul trecuse. Acum, o privea pe fată galeş, vorbind cu ea doar prin gânduri şi simţiri. Nici unul dintre ei nu a rupt tăcerea. Dar au discutat îndelung, doar din simple priviri, demonstrând prin aceasta că a rosti un cuvânt cu voce tare este de prisos.

- „Credeam că nu mai vii"... ‚a trebuit să-l conving pe tata".. ."E ultima oară când te văd? Parcă n-aş vrea. Eşti prima fată care îmi place cu adevărat"... " Şi tu eşti primul băiat care-mi place. Dar ne desparte o jumătate de planetă. Practic, e aproape imposibil să ne mai vedem. Poate peste ani. Poate"... "Eşti o fată bună, sau cel puţin aşa pari. Cum putem fi prieteni? Cum putem să mai ştim unul de celălalt? Eu nu am posibilităţile tale. Pentru fiecare ban, spăl parbrize. Ştiai asta?"...

- „Nu contează. Eu am bani, dar nu sunt fericită pe deplin. Iar de acum, tristeţea mea va fi şi mai mare, pentru că las în urmă un chip drag"... „Chip drag ai spus? Îţi place chipul meu, aşa lovit şi bandajat? Şi plin de vânătăi? Tu miroşi a parfum iar eu miros a medicamente. Ce vezi la mine?"... " Văd un băiat pe care nu o să-l UIT niciodată."

În clipa următoare, Tony o trase uşor de mână apropiind-o de el. Aproape că o sili să îi atingă obrajii cu palma. Apoi, se întoarse către noptieră unde se afla un vas cu trandafiri albi. Luă unul şi il întinse Rosei. Ca într-o atracţie irezistibilă, fata se aplecă şi-l sărută uşor retrăgându-se cu iuţeala îndrăznelii nebănuite. Îi lăsă un bilet şi părăsi camera în grabă. Tony rămase uimit şi când se dezmetici luă bucata de hârtie să o citească. Fata îi lăsase numele întreg, adresa, un număr de telefon, dar oare mai aveau toate acestea vreun rost?

DRAMA FAMILIEI WALKER - 6

Întors în sfârşit acasă, la New York City, după scurte peripeţii în România postrevoluţionară şi încă măcinată de frământări interne, John Samuel Walker îşi reluă viaţa sa de zi cu zi gândindu-se că avea orice altceva mai bun de făcut decât să urmărească scenele teribile de la Bucureşti. Spre surprinderea lui însă, se rugă înlăuntrul fiinţei sale pentru tânărul Tony, căzut întâmplător ca victimă a unor indivizi care în numele „restabilirii ordinii" îi aplicaseră cu străşnicie o nemeritată corecţie corporală în urma căreia de acum ştim ce s-a petrecut.

Walker se retrase preţ de câteva ore în biroul său, cerându-i secretarei Susanne să nu fie deranjat de nimeni. Apoi se aşeză hotărât în faţa unei oglinzi imense, privindu-se pe sine însuşi ca şi cum ar fi căutat răspunsuri peste răspunsuri. Spre surprinderea multora dintre apropiaţi, pe acest om, banii cu care aproape că nu mai avea ce face nu reuşiseră să-l schimbe niciodată. Afacerile cu petrol, fermele cu mii de animale, reţeaua de magazine „Walker & Company", alcătuiau un imperiu capabil să concureze bugetul întreg al României, poate şi mai bine. Acum, când îşi privea chipul, se gândea la ea cu aceeaşi dragoste şi recunoştinţă care-l caracterizau ca soţ. Teresa Walker, femeia care îl ajutase să se lupte cu viaţa, sprijinindu-l prin vorbe şi fapte să ajungă ceea ce este acum, femeia cu o inteligenţă sclipitoare, fără de care Walker nu şi-ar fi putut împlini visurile. Căci exact asta se întreba el acum: după succesul deplin, ce mai era de făcut? Familia, iubirea şi banii nu îi mai lipseau. Care era limita până la care se puteau extinde ambiţiile sale? Era convins că şi unicul copil pe care îl avea, fermecătoarea adolescentă Rosa, îi va călca pe urme din toate punctele de vedere. În încrederea sa oarbă, Walker

risca să facă aceeaşi greşeală ca mulţi alţi părinţi, fiind convins că fata nu-i va înşela aşteptările de părinte, uitând că drumul ei nu era presărat cu obstacolele pe care le întâlnise el şi mândra lui soţie. Poate că dorindu-i prea mult binele, i-ar fi putut face rău. Astfel cugeta magnatul aflat într-unul din momentele sale de singurătate voită, ca să îşi adune gândurile şi totodată pe sine. La un moment dat, bărbatului de 44 de ani, încă tânăr, i se rostogoli o lacrimă pe obraz. Amintirea soţiei sale îl răscolise adânc, atât de adânc încât se înfurie pe averea lui imensă care nu-i fusese de nici un folos ca să salveze viaţa Teresei, plecată într-o altă lume, în urma unei îndelungi suferinţe. Căci banii nu au nici cea mai mică putere în faţa sorţii, oricât ar fi de mulţi. Cu toată generozitatea lui Walker, medicii nu putuseră să o salveze pe tovarăşa lui de viaţă. Căci cum era să uite el imaginea fiinţei dragi înconjurată cu nesfârşită dragoste pe patul de moarte? Cu numai un an în urmă, o tumoare nemiloasă cuprinsese corpul femeii. Doctorii au clătinat încă de atunci din capete, descurajator, înnebunindu-l pe omul de afaceri, neputincios de astă dată.

- Aţi venit prea târziu, domnule, îi spusese profesorul Fisher.

- Doctore, fă tot posibilul şi salveaz-o...

- Vom face tot ce se poate, domnule. Ne pare foarte rău, dar nu putem garanta nimic. Nimic... adăugă celebrul medic privindu-l drept în ochi. Această privire spunea multe, prevăzând adevăruri dureroase şi sumbre.

- Vreau să-mi păstrez familia întreagă, omule. Tot ce am şi tot ce sunt i se datorează ei. Iar dumneata trebuie să o salvezi.

Profesorul îl privi şi mai insistent cu multă luare aminte şi psihologul din el îşi făcu apariţia.

- Sunteţi şi trebuie să rămâneţi puternic, domnule.

Ştiu că aveţi o fată şi consider că partea urâtă a vieţii nu poate înlătura niciodată datoria de părinte, orice s-ar întâmpla. Până la Dumnezeu, mai sunt doar eu, un biet doctor, care indiferent de priceperea pe care spun unii că o am, rămân tot un simplu muritor. Fiţi tare domnule, credeţi în şansă, în mine şi în judecata Celui de Sus. Căci peste această instanţă cu adevărat supremă, nimeni de pe acest pământ nu poate trece, că e sărac sau bogat, că e un om bun sau un om rău. Vă repet, fiţi tare. Eu nu pot să vă spun decât că o să în-cercăm din răsputeri salvarea d-nei Walker.

- Să te audă Dumnezeu, omule, îi spuse magnatul.

Dar Dumnezeu nu l-a auzit. Şi ziua de 18 mai 1989 avea să fie cea mai grea din viaţa familiei Walker. Un moment teribil pentru Rosa, speriată din cale-afară din cauza bolii mamei sale. O clipă de nemeritată urgie pentru John Samuel Walker care împărţise douăzeci de ani cu Teresa. Douăzeci de ani de tristeţe şi bucurie. De bine şi greu. De succese şi insuccese. Şi acum, când razele soarelui scăldau din plin fericirea familiei, venise urgia, aducând tot mai multă întunecime şi tot mai puţină consolare. În acea zi de mai, Teresa era transfigurată. Ultima operaţie, care durase ore în şir, nu reuşise. La capătul patului ei se aflau orbiţi de durere soţ şi fiică. Îi privea cu ultimele eforturi în încercarea ei eroică de a rămâne lucidă până la capăt. De a rămâne puternică, aşa cum fusese întotdeauna. Aflată la un singur suspin de ceasul morţii, această femeie încă nu cunoştea frica. Cu un efort extraordinar rosti câteva cuvinte adresându-se celor doi:

- Când vine părintele?

- Trebuie să vină neapărat mamă? Nu ştii că te aşteptăm acasă? Că o să te faci bine? strigă Rosa...

Walker rămase înlemnit. Acest din urmă dialog îi luă definitiv graiul şi rămase aşa, aşteptând minutele urmă-

toare. Timpul trecu cu iuţeală şi uşa se deschise făcând loc unui bărbat falnic, care ţinea o carte bisericească în mână. Era preotul.

- Acum lăsaţi-mă cu părintele, îi rugă Teresa.

Într-un gest de respect, Walker şi Rosa ieşiră. Halatele albe se depăşeau unele pe altele în graba lor către alţi bolnavi şi poate către alţi muribunzi. Apăru şi profesorul Fisher, punând mâna cu blândeţe pe umărul magnatului, murmurând:

- Îmi pare nespus de rău, domnule. Am făcut tot ce este omeneşte posibil. Tot.

- Nu putem porunci Destinului, doctore, spuse Walker întorcându-se către camera de suferinţă a Teresei, atras de zgomotul uşii. Preotul ieşi şi îi binecuvântă.

- Vă aşteaptă, John, spuse.

Năvăliră înăuntru nerăbdători, unde Teresa îşi împreunase deja mâinile pe piept, aşteptând calmă şi în plină suferinţă trupească un sfârşit care încă mai întârzia... Walker privi în gol şi fixă înfuriat aparatele medicale ultramoderne din încăpere. Se gândea că ştiinţa pierduse toate războaiele cu Dumnezeu care hotăra Totul. Nu înţelegea de ce Tatăl trebuie să cheme la el doar fiinţele bune, fiinţele dragi, fiinţele cu suflet adevărat. Deodată, aşa cum se întâmplă adeseori în astfel de momente, femeia săltă capul şi întinse mâinile către Rosa.

- Vino, fetiţa mea, o chemă ea, îmbrăţişând-o ca pentru ultima oară. Fata izbucni în lacrimi şi strigă sfâşiată de durere:

- Nu muri mami! Rămâi cu mine şi cu tati...

Cumplitul moment se prăvăli şi asupra tatălui care încerca zadarnic să-şi mai păstreze cumpătul. El o apucă cu duioşie pe soţia sa de mână aşezând-o în dreptul inimii lui. Apoi spuse:

- Teresa, această inimă nu va înceta niciodată să bată pentru tine. Nici măcar după, adăugă cu subînţeles.

- John, ai grijă de tine şi de fată. Eşti tânăr încă. Nu sta singur. Bucură-te de viaţă şi „după". Eu te voi privi de Sus, de Dincolo, şi dacă vei avea parte de o femeie care să te iubească măcar puţin din cât te-am iubit eu, nu o izgoni. Rosa are nevoie de o prietenă dacă nu de o altă mamă. Trebuie să îmi promiteţi că veţi fi şi de acum înainte fericiţi. Trebuie... adăugă ea slăbită de acest din urmă discurs. Apoi se lăsă singură pe spate şi aşteptă. Deodată, alarma sună, şi în câteva secunde o soră îşi făcu apariţia la capătul bolnavei.

- Pulsul, scade pulsul, spuse ea îngrijorată.

Profesorul Fisher apăru şi el curând, mai descurajat şi întunecat ca niciodată. Verifică pacienta şi se întoarse către Walker şi Rosa. Tată şi fiică se simţeau înlănţuiţi trădând frică şi neputinţă. Se făcu linişte. Teresa întoarse capul către perete şi apoi brusc îşi mişcă trupul ca şi cum ar fi avut parte de o convulsie. În clipa imediat următoare se auzi un oftat adânc, atât de adânc încât aveai senzaţia că întreaga lume s-a oprit, ca un ceasornic obosit de infinite bătăi. Un suflu ciudat trecu prin cameră acoperind-o pe femeie. Aceasta, după zile de chin şi deşarte speranţe, murise.

Walker îşi cuprinse faţa cu palmele şi încercă să alunge cât mai departe această amintire dramatică. Apoi o chemă pe Susanne spunându-i:

- Cheam-o pe Rosa, te rog.

Femeia o căută pe fată dar fu uimită să vadă că nu răspunde la apel. Mai încercă o dată şi rezultatul fu acelaşi.

- Nu răspunde, John!

- Cum adică, nu răspunde? Rosa întotdeauna răspunde, replică el nedumerit. Mai încearcă.

- Prea bine.

Secretara apelă insistent numărul adolescentei dar re-

zulatatul fu acelaşi. Chiar şi ea fu surprinsă de acest fapt neaşteptat, apoi încercă să găsească fără succes un motiv. Era ora la care Rosa ieşea de la colegiu cu prietenele ei nelipsite, Mary şi Rhonda. Era ora la care mereu vorbea cu tatăl ei la telefon transmiţându-i „pupicuri dulci". În acea clipă, se auzi un ţârâit şi Susanne îi spuse cu o voce ciudată magnatului:

- Un apel pe linia doi. Un individ care cere insistent să vorbească cu tine. Nu vrea să se prezinte.

- Walker încruntă din sprâncene şi apăsă pe buton. O voce groasă, mai degrabă răguşită, întrebă scurt:

- Domnul John Samuel Walker?

- Chiar el. Cine eşti şi ce doreşti de la mine?

- Sunt Negociatorul, domnule. Fraţii mei m-au delegat să discut cu dvs. Răscumpărarea.

- Ce răscumpărare?

- Răscumpărarea fiicei dvs., domnule. Ea se află la noi şi deocamdată este vie şi nevătămată. Cauza ne obligă, domnule. Din acest moment aveţi la dispoziţie 24 de ore ca să ne plătiţi o sută de milioane, după care o vom elibera. Fără poliţie şi fără alte trucuri. E clar?

Walker rămase uluit şi apoi disperat. Dintre toate relele lumii, la asta se aşteptase cel mai puţin. Întrerupse convorbirea şi căută să se adune gândind ce va urma şi ce trebuia să facă. Nu-i venea încă să creadă. Rosa fusese răpită. Soneria se auzi din nou şi aceeaşi voce de mai înainte îi spuse:

- Într-o oră veţi afla cum, unde şi în ce fel vom efectua schimbul. Vă repetăm, nu vă jucaţi. Viaţa fetei depinde de dvs.

- Cine sunteţi, nemernicilor? izbucni Walker.

- Cei ce nu vă vrem în Orient. Cei care nu pot fi învinşi. Cei care sprijină împlinirea furiei Profetului. Cei care de

acum şi peste ani vă vom distruge.

Magnatul fu cuprins de griji neaşteptate. Era pentru prima oară când avea de a face cu astfel de oameni, consideraţi fanatici ai extremismului. Lipsiţi de orice tip de scrupule, ei acţionau în întreaga lume semănând panică, diversiune şi curmând în cel mai brutal mod vieţi nevinovate, impunând legi doar de ei ştiute, asasinând oricând şi oriunde, riscându-şi viaţa pentru cauza pe care o invocau. Pregătiţi pentru implementarea urii şi morţii, mânuiau bani cu nemiluita şi foloseau cele mai performante arme. Li se spunea Terorişti.

Rosa Walker, ademenită în plin centru al metropolei americane, sub pretexte în care doar o adolescentă putea crede, fu târâtă într-o maşină, fiind înşfăcată din toate direcţiile şi legată fedeleş. Apoi fu dusă legată la ochi într-un loc ascuns.

URMĂRILE RĂPIRII - 7

Scott era un tip de genul morocănosului căruia niciodată nu îi convine nimic. Veşnic nemulţumit de toate cele, el rămăsese prin natura firii sale un singuratic, pentru că puţini oameni erau cei cărora le plăcea compania lui. Misogin convins, avea întotdeauna ceva de spus la adresa femeilor pe care ai fi zis că le urăşte de moarte. Căci decepţiile se succedaseră în viaţa lui cu o încăpăţânare apocaliptică determinându-l să se retragă în sine însuşi, învins de soarta burlacului fără de voie. Culmea, nici măcar nu era un bărbat urât. Mai urâţi erau cei pe care îi cunoştea şi avuseseră noroc de neveste hotărâte să le fie mereu alături. Cândva, pe chipul său putea citi oricine o fire veselă, mereu optimistă. Dintr-un om plin de viaţă, ajunsese să blesteme până şi ceasul când apăruse pe lume. Retras într-o locuinţă modestă, îşi petrecea zilele ca un cuc şi prea rare erau momentele când telefonul său antic şi de demult, mai cuteza să zbârnâie. Atunci nici măcar nu se deranja să ridice receptorul din furcă, preferând să asculte mesajele ulterior, atâtea câte mai rămăseseră din partea puţinilor amici pe care şi-i mai păstrase. Compus dintr-o bucătărie mică, o baie şi mai şi, două camere despărţite doar printr-o uşă apartamentul său abia dacă îi permitea cuiva să se simtă în largul lui. Peste tot domnea o dezordine cruntă. În încăperea cu pretenţie de sufragerie nu erau decât o canapea simplă, o masă cu un singur scaun şi motanul Kiss care nu făcea nimic altceva decât ce văzuse la stăpânul său: să doarmă cât era ziua de mare. Lângă perete se afla un frigider pe care trona un televizor atât de mic, încât Scott, în nonconformismul său deplin, nu de puţine ori şi-l punea în poală ca să poată vedea ecranul minuscul. Ba mai mult, când îi era lumea mai dragă, imaginile se schimonoseau în fel şi chip, enervându-l la

culme. În asemenea cazuri, trăgea aer în piept, își aduna cele cinci degete de la mâna dreaptă câteva secunde, într-un pumn amenințător care în clipa imediat următoare cădea cu toată forța peste nevinovatul aparat. Și atunci, imaginile reveneau la normal. Emisiunile puteau fi urmărite în condiții acceptabile și Scott adormea astfel în majoritatea serilor, mulțumit de isprava sa. În cea de a doua cameră, situația era mai tragică: pe jos se afla doar o saltea mâncată de molii și un șifonier în trei uși, în fapt cel mai atrăgător obiect din întreaga locuință. Umil și aproape neobservat, își găsise locul și un și un cuier prăpădit, în care Scott avea rar motive să agațe ceva. În acest peisaj ciudat, lipită de una dintre uși, se mai afla o mică oglindă, de fapt un ciob jalnic în care omul nostru nu se putea vedea cu nici un chip pe dea-ntregul. Scott purta ziua-noaptea o pereche de pantaloni negri, văduviți de normala dungă, precum și un pulover gri, ponosit și obosit de atâta purtat. Toate aceste lucruri demonstrau că i se urâse și că nu mai aștepta nimic bun de la viață. Într-una din zile, când își umplea timpul privind gânditor în tavan, liniștea fu tulburată de soneria telefonului. Contrar obiceiului, de astă dată, Scott chiar vru să răspundă. Dar se lovi de un fapt neașteptat: nu mai știa unde rătăcise bietul aparat și se simți nevoit să deducă după zgomot din ce colț sună. Când îl descoperi, fu prea târziu. Se opri locului nehotărât și ascultă.

„- Sunt Scott. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să mă sâcâi, zi ce vrei după semnalul sonor". Se auzi un beep și o voce binecunoscută începu să vorbească:

„- Scott, sunt John. Răspunde, am nevoie urgent de tine. Răspunde."

Scott rămase năucit. Erau luni bune de când Walker nu îl mai căutase. Trecuse ceva timp și acum se întreba ce fapt important se petrecuse în viața omului de afaceri. Prac-

tic, nu mai schimbase cu el nici măcar două vorbe de la înmormântarea Teresei. Ani buni fusese alături de magnat, în tot soiul de probleme în privința cărora i se ceruse sfatul. Pentru că Scott, era dincolo de orice, un tip extrem de inteligent. Spiritual pe deasupra. Spre lauda sa, încă nu-și pierduse sufletul. Iar acum, acest apel disperat îl luase complet prin surprindere. Se repezi către telefon și ridică receptorul.

- Scott sunt. Senin sau furtună?

- Bătrâne, e furtună. Montează-ți trupul și vino la mine imediat.

- Ce s-a întâmplat?

- Mi-au răpit-o pe Rosa. Tu știi cel mai bine ce este de făcut. Tu ai alergat după „ei". Le cunoști gândurile. Stilul. Intențiile.

Scott înmărmuri. Părăsise o luptă în al cărei succes nu mai spera. Alesese o viață de huzur, totuși lipsită de griji. Dar ura rămăsese. Indignarea. Dacă pe femei nu le mai suferea, pe teroriști nici atât. Văzuse cu ochii lui trupuri sfârtecate de explozii fără sens. Văzuse mame și tați plângându-și copiii, nu puțini la număr, ajunși fără de voie victimele celor pe care presa mondială îi numea fanatici. Văzuse picioare și mâini împrăștiate care încotro la locul atentatelor, văzuse sânge nevinovat vopsind macabru asfaltul șoselelor. După două conflagrații mondiale, un alt tip de război amenința planeta: acela cu dușmani neștiuți și nevăzuți. Rețelele teroriste se aflau în plin avânt...

Scott se dezbrăcă până la piele și aruncă iute peste el o găleată cu apă rece, își rase barba, aruncă o privire în șifonier de unde scoase un rând de haine ceva mai răsărite. Se îmbrăcă într-o ținută care nu i se mai părea firească vreme îndelungată. Peste mai puțin de jumătate de oră, se afla în biroul lui Walker, găsindu-l pe acesta încremenit lângă

birou într-o chinuitoare aşteptare.

- Important este să nu disperi şi să rămâi cât poţi de calm.

- Bătrâne, cât de calm poate fi un părinte care are un copil răpit? replică Walker măcinat de grijă şi de durere. Apoi îi povesti vechiului său prieten în amănunt ce se întâmplase. După care aşteptă un sfat înţelept, care veni fără întârziere.

- Acesta este un mesaj din care singura ta pierdere vor fi dolarii tăi. Îţi vei recăpăta copilul mai uşor decât crezi. Tot ce trebuie să faci este să aştepţi.

Nici nu termină Scott fraza că Susanne îi întrerupse speriată:

- Acelaşi tip, pe linia 4 John, spuse ea.

Walker se uită fix în ochii prietenului său care încuviinţă hotărârea luată tacit, fără să mai spună vreun cuvânt. Magnatul manevră butonul şi întrebă scurt:

- Sunt de acord. În ce fel veţi prelua banii?

- Veţi afla chiar acum. Allah nu te va ierta dacă ne păcăleşti.

- Vreau să mă conving că fata mea trăieşte.

- La ora 15.00. Acum notaţi.

Walker scrise ceva pe hârtie cu mâna tremurândă. În secunda imediat următoare, convorbirea se întrerupse brusc. După ce tăcuse gânditor, Scott vorbi în sfârşit:

- John, averea ta este mare. Suma care ţi se cere nici nu o simţi.

- De ce ai fost de acord cu plata răscumpărării?

- Pentru că „ei" nu iartă. Când este vorba de moarte, se ţin întotdeauna de cuvânt. Crede-mă. Nici tu şi nici banii tăi nu sunteţi adevărata ţintă.

- Dar de ce eu? De ce Rosa?

- Ca om de afaceri, ai fost ales la întâmplare. Îţi repet:

urmăresc altceva. Avem de a face cu un simplu avertisment. Vom afla mai curând decât ai putea crede. Nemernicii nu ţi se adresează ţie.

Walker nu mai ştia ce să creadă. Se gândea înnebunit de durere la fata lui dragă, ajunsă pe mâna unor oameni nemiloşi. Avea mintea şi sufletul atât de întunecate că nu mai spera la nimic bun de acum înainte. Se gândea că viaţa lui chiar nu ar mai fi avut nici un sens fără Rosa. Dacă o ucideau? Dacă rămânea fără fata lui după ce în chip de sfâşietoare suferinţă o pierduse pe Teresa? Aşa gândea el când Susanne îşi făcu din nou apariţia.

- John, porneşte televizorul.

- Ce-i?

- Nu ştiu, buletinul de ştiri...

Nici nu termină bine femeia de spus aceste cuvinte că Scott se şi repezise către telecomandă pornind aparatul. Chiar în secundele acelea, prezentatoarea jurnalului informativ anunţa cu voce gravă:

- "...Răpitorii au solicitat o intervenţie televizată pe frecvenţa canalului nostru pe care întreaga Americă o va putea viziona în direct în câteva momente. Se pare că ei au luat deja un ostatic. Sursele noastre ne informează este vorba de fata omului de afaceri John Samuel Walker, Rosa. Aceasta ar fi fost răpită în Central Park, în cursul amiezii, de către doi indivizi de origine arabă"...

Deodată, buletinul se întrerupse şi o naţiune întreagă avu prilejul să urmărească cu răsuflarea tăiată doi indivizi înalţi, cu feţele acoperite complet de cagule albe. Ei o încadrau pe biata fată, legată fedeleş de un scaun. Tânăra, spre surprinderea multora, nu trăda nici cea mai mică teamă. Acest curaj nu era însă nici pe departe real. Numai ea ştia ce i se petrecuse în suflet, în cele câteva ore de când picase victima acelor nenorociţi... Din clipa în care picase pe mâinile

nemernicilor, tânăra tremurase încontinuu şi-l rugase pe Dumnezeu să o protejeze şi să aibă grijă de soarta ei. Deşi se afla încă la o vârstă fragedă, aventura ei tristă i se părea nemeritată, nefirească. Şi totuşi, nimeni nu o bruscase, nimeni dintre acei oameni ciudaţi, bărboşi şi înarmaţi până în dinţi, nu îi făcuse vreun rău fizic, exceptând legăturile puternice care o împiedicau să facă cea mai mică mişcare. Auzise în jurul ei dialoguri într-o limbă ciudată, pe care nu o înţelegea. Dar mai auzise şi cum se pronunţă numele tatălui ei, destul de des. Un anume Abdul scria pe o foaie ceva ce părea a fi un mesaj. Exact acel mesaj era citit acum la televizor:

- „...cauza noastră sfântă ne obligă să transmitem acest mesaj duşmanilor americani.

- Războiul pentru alungarea voastră, a început. Tânăra pe care o vedeţi va scăpa de pedeapsa morţii prin voinţa lui Allah. Dar voi, plecaţi din lumea noastră, pentru că altfel, veţi fi aspru pedepsiţi. Astăzi, Allah a vrut să facă dreptate. Astăzi, petrolul vostru, redevine al nostru. Dacă vă veţi amesteca, moartea şi sângele vor rămâne singura voastră avere..."

Transmisia se întrerupse brusc şi Walker izbucni:

- Daţi drumul copilului meu, imbecililor!

- Calmează-te John, îl linişti Scott. Vine şi Rosa.

- Bătrâne, îl repezi Scott, banii au fost viraţi. Am oprit pe cine trebuia să nu se amestece. Dacă toate acestea au fost zadarnice? Dacă nu îşi ţin cuvântul?

- Ţi-am spus că nu tu eşti ţinta. Ai pierdut nişte bani, te înţeleg.

- Nu-mi pasă de bani, idiotule, îmi vreau copilul! Dar altceva vreau să-ţi spun. Am impresia că aceste evenimente te vor afecta în alt mod. Ca să fiu mai direct, în privinţa afacerilor. Şi nu numai pe tine. Prognozez o criză la nivel mon-

dial.

Walker nu îl mai asculta. Apoi, ca pe vremuri, aşezară un ceas între ei şi aşteptară ore în şir fără să mai rostească nici unul vreun cuvânt. Orele se scurseră şi atât de greu, încât până şi Scott începu să îşi pună în sinea lui semne de întrebare. Dar nu mai zise nimic. În liniştea adâncă, uşa biroului se deschise şi, cea mai dragă fiinţă a lui, Rosa, îşi făcu apariţia, însoţită de Larry. Se îmbrăţişară îndelung, fără să-şi vorbească. Ca un paradox, această răpire îl transformase pe magnat într-un copil temător. Nu se mai simţea acelaşi om puternic. Dimpotrivă, tot ce se petrecuse îi demonstrase că banii îl pot face oricând vulnerabil.

- John, un alt comunicat, pe CNN, anunţă Susanne.

Scott avusese dreptate. Nu Walker era adevărata ţintă. Teroriştii transmiseseră mai mult un anunţ decât un avertisment. Dictatorul irakian Saddam Hussein tocmai invadase regatul Kuwait, în fapt o ţară mică, rezervor planetar al unor imense zăcăminte de petrol. Interesele Statelor erau lovite în plin şi implicit ale lui Walker. Ce a urmat, a fost o istorie a declaraţiilor. Preşedintele american, George Bush, a condamnat agresiunea. La fel şi comunitatea internaţională. La fel şi România. Din momentul invaziei, Walker şi-a promis lui însuşi propriul război. Acela de a sprijini prin toate posibilităţile sale lupta împotriva noului duşman mondial, terorismul.

UN ROMÂN ÎNDRĂGOSTIT - 8

Aflat în plină suferinţă fizică, Tony fu lovit năprasnic şi în inimă. Frumoasa Rosa pătrunsese în întreaga lui fiinţă de când o văzuse prima oară venind acolo, lângă el, un biet amărât. După ce văzuse uşa închizându-se în urma ei, un fior puternic îi străbătu tot corpul, aruncându-l deplin în mrejele primei sale iubiri. Nu mai era în stare să vorbească aproape deloc şi doctorii care îl îngrijiseră cu greu îşi dădură seama că au de-a face cu singura boală acceptată de medicină: dragostea. E uimitor cât de frumos răsună acest cuvânt pe buzele oamenilor şi în inimile lor. Violenţa, sărăcia, bogăţia, pălesc pururi în faţa acestui sentiment extraordinar trimis de Dumnezeu pe Pământ încă de la facerea lumii. În faţa iubirii, cad deseori cele mai solide ziduri. Ţi se face mereu dor de ceva, de cineva, şi nopţile devin inutile pentru că pe tărâmul melancoliei timpul nu mai cunoaşte măsură, somnul devine un refugiu al viselor de împlinire şi dispare definitiv lăsând locul coşmarului dacă toate acestea nu se arată cu adevărat în viaţa celui care ajunge să iubească cu adevărat. La doar 16 ani, Tony aproape că îşi auzea sângele clocotind. Rămăsese impresionat de frumuseţea tinerei care iată, îl şi sărutase. Acel sărut, acel prim sărut sincer, avea să-l marcheze vreme îndelungată. Încă o mai vedea în faţa lui, privindu-l. Încă o mai auzea vorbind. Încă o mai simţea gândind. Citea de sute de ori biletul pe care îl lăsase, deşi nu scria mare lucru, în afara adresei şi numărului de telefon. Dar pentru adolescentul nostru, acea bucăţică de hârtie avea o importanţă crucială. Era ca şi cum ar fi rămas cu o punte de legătură care într-o bună zi l-ar fi putut ajuta să ajungă la celălalt capăt al lumii, o lume care îi aparţinea fetei magnatului. El însă, naiv, nu considera distanţa imposibilă. Şi nici diferenţa de avere. De fapt,

imposibile i se păreau lucrurile care îl împiedicau să alerge ACUM după ea. Regretă cu furie nedorită că se născuse într-o ţară săracă, aflată mereu la răscruce de vânturi. Ca vârstă, era încă un copil. Dar problemele de viaţă care îl loviseră de timpuriu, îl transformaseră într-un om matur. Nu era însă pregătit să iubească cu atâta ardoare cum începuse să o facă acum. Aproape fiecare minut reprezenta pentru el o imagine cu Rosa. Cu chipul ei încântător. Cu parfumul îmbietor care se implementase în sufletul lui de adolescent, îmbătându-l de aprigă dorinţă. Dar câtă diferenţă între el şi ea. Între ţara lui şi a ei. Între mentalitatea românilor, încă aflată sub efectul epocii comuniste şi cea a americanilor. Se căsca o prăpastie uriaşă care îl împiedica să realizeze mai repede ceea ce şi-ar fi dorit. În vreme ce tânăra îşi putea permite aproape orice din punct de vedere material, el trebuia să muncească în fel şi chip pentru o simplă pâine. Părinţii lui Tony erau oameni nevoiaşi, care munceau într-o uzină unde salariile nu ajungeau de azi pe mâine. De aceea, el devenise un băiat calculat, înţelegând mai bine ca mulţi de seama lui valoarea banului. Tot venitul familiei sale, era o mică parte din banii de buzunar ai Rosei. Dar el nu dispera. Şi nu se ruşina să alerge după orice fel de muncă. Zilnic se aşeza în cele mai traficate intersecţii ale Bucureştilor şi înarmat cu o perie în mâna dreaptă şi un bidon cu detergent în cea stângă, spăla sute de parbrize pentru o recompensă minusculă. Alteori mergea din uşă în uşă şi întreba umil dacă poate fi util cu ceva la treburile casei. Aşa izbutea să supravieţuiască uşurând în felul său sarcina mamei şi a tatălui, necăjiţi că pe masa lor cu greu ajung bunătăţile aşezate în galantarele alimentarelor. Nu mai avea nici un frate sau vreo soră. Căci în majoritatea familiilor de români, o gură în plus era o grijă inexistentă în Occident. Aproape inexistentă. Odată, cineva l-a rugat să îi

bată covoarele și să i le curețe de scame. Din fericire, femeia care îi dăduse această îndeletnicire, avu mult bun simț și-l răsplăti cu generozitate. Prima dată, bietul băiat, educat să fie cinstit, a crezut că este vorba e o greșeală. Descoperind că mai sunt și oameni buni pe lume, s-a bucurat enorm și chiar a plâns. A strâns în pumni bancnota primită și a pus-o cu multă grijă într-o carte ca și cum în banii aceia ar fi stat întregul lui viitor. Filosofic vorbind, chiar așa și era. Pe acești bani munciți cu greu, băiatul își cumpără un jurnal frumos, cu superbe coperte, în care începu să scrie cu inima strânsă tot ce i se întâmpla sau vedea peste zi, așternând pe acele foi amintiri dintre care una i se întipărise în minte cu putere. El nu putea să uite ziua de Paști, primul Paști liber al românilor, când dăduse un mic „tun". Atunci, aglomerația era mai mare ca oricând în Capitală și lumea se aduna din toate părțile. O mare de oameni se îmbulzea în jurul unui convoi de mașini. Într-una dintre ele, un bărbat falnic și în vârstă zâmbea cu prietenie mulțimii. La dreapta lui stătea o femeie la fel de impetuoasă care îi mai adresa din când în când câteva cuvinte. Dacă ar fi văzut așa ceva, probabil că Ceaușescu s-ar fi răsucit în mormânt. Nici președintele Consiliului Provizoriu de Uniune Națională nu se știe prea bine cum s-a simțit. Învierea Domnului prilejuise românilor o maximă descătușare religioasă. Comuniștii nu reușiseră să învingă niciodată Biserica ortodoxă. Și acum, pe marile bulevarde ale Bucureștiului, defilau ca într-un marș victorios adepții monarhiei dar și nenumărați curioși. Alungat de necruțătorul Vâșinski în urmă cu câteva zeci de ani, regele de atunci al României, Mihai I de Hohenzzollern, însoțit de regina Maria, se întorcea în țara pe care o condusese, unde copilărise, pe pământul patriei natale. Tony fu impresionat. Mii de manifestanți plângeau și râdeau în același timp. Peste cuplul regal cădeau flori peste flori, petale după

petale, ca şi cum cei doi ar fi fost adevăraţii conducători ai României. Era însă doar un simplu eveniment pentru istorie, pentru că o lună mai târziu, Frontul Salvării Naţionale avea să câştige detaşat primele alegeri libere. Aceasta era una din amintirile lui Tony. Acum, el privea înainte, jurându-şi odată pentru totdeauna să scape de grijile sărăciei şi să ajungă un om realizat. Dar avea o cale foarte lungă de străbătut. Fiind şi puţin non conformist din fire, el visa imposibilul. O visa pe Rosa. Se imagina plimbându-se cu ea de mână pe aleile parcului Herăstrău sau ale Cişmigiului. Se mai imagina dormitând cu capul pe pieptul ei. Închipuirile lui nu mai cunoşteau limite. Raţiunea era alungată cu brutalitate de bătăile inimii lui şi se gândea cu ciudă că nu are măcar o simplă fotografie cu ea ca s-o aşeze pe măsuţa din camera lui şi s-o sărute de dimineaţa până seara. Deşi avea multe colege drăguţe, niciuna nu i se părea demnă de atenţia lui. Nu pentru că era un snob sau băiat rău, ci pentru că pur şi simplu se îndrăgostise lulea de frumoasa americancă. Degeaba îi făcea Ana Maria ochi dulci chiar şi în timpul orelor, degeaba colega lui îi căuta compania în pauzele dintre ore. Degeaba îl lăuda chiar şi acasă, sub diferite pretexte. Tony nu avea ochi şi suflet decât pentru Rosa, aflată atât de departe... Îşi găsise în jurnalul său un refugiu deplin şi dacă nu era la liceu sau muncind prin cele mai neaşteptate locuri, atunci cu siguranţă se afla retras în colţul lui. Îşi făcuse propriul său jurământ, acela de a o aduce în viaţa lui pe Rosa, fără să se gândească la consecinţe, crezând orbeşte într-un destin al cărui ton vroia să-l dea neapărat doar el. Aşa că nu pierdu timpul şi-i scrise:

„Dragă prietenă,

îmi doresc din tot sufletul să-ţi mai aminteşti de mine. Cuvintele pe care ţi le adresez, le consider chiar şi eu o îndrăzneală. Dacă mai eşti interesată de sănătatea mea, pot să-ţi spun că acum mă simt foarte bine. Datorită mamei şi tatălui meu, datorită ţie şi tatălui tău. De fapt, nu am înţeles niciodată cum de aţi ajuns să mă vizitaţi la spital şi sper să-mi explici tu dacă îmi vei răspunde. Şi te-aş ruga din suflet să faci asta. Eu nu am avut niciodată o prietenă, nimeni nu m-a încurajat aşa cum ai făcut-o tu. Nimeni nu m-a privit aşa cum m-ai privit tu. Dar simplul fapt că mi-ai lăsat adresa ta, mă încurajează. Cred că te-ai priceput să-mi citeşti gândurile, Tu m-ai făcut să mă nasc a doua oară. Să uit de griji şi de necazuri. Să mă gândesc la fericire. Tu eşti fericită? Ce cauţi aici, în România? Şi de ce ai plecat aşa repede? Te vei mai întoarce? Eu sper că da. Sper că mă vei lăsa cât mai curând să-ţi strâng mâna, aşa cum şi tu mi-ai strâns-o mie, atunci când nu eram decât un biet bolnav. Iartă-mă dacă nu am reuşit să îţi vorbesc. Cred că m-ai înţeles şi mai cred că eşti cea mai frumoasă fată din lume. Îţi place muzica? Eu, când ascult muzică, fredonez odată cu cântecul împlinirea unui vis. Nu ştiu dacă acest vis eşti tu. Ştiu doar că sunt pentru prima oară îndrăgostit. De tine. Răspunde-mi te rog la această scrisoare. Tony."

Tânărul încheie nesigur scrisoarea şi o împături cu grijă. Apoi căută prin sertare şi scoase de acolo o fotografie de-a lui. O băgă în plic, alături de scrisoare. Îl lipi bătându-l puternic cu pumnul. Îşi punea infinite speranţe în gestul lui, fiind convins că de acum înainte viaţa îi va fi presărată cu bucuriile dorului său nebun. Dar se opri gânditor şi dintr-o dată îi fulgeră ceva prin minte. Uitase că Rosa poate nu

cunoaşte boabă de română şi din această pricină fu tare necăjit. În naivitatea lui nu realizase că trebuie să scrie în engleză. Studia engleza dar nu o stăpânea suficient de bine încât să o poată vorbi fluent. Nu-şi pierdu însă cumpătul. Trebuia să existe cineva care să-l poată ajuta şi îşi aminti de Ana Maria, colega lui, care chiar câştigase locul I la Olimpiadă pe domeniul limbilor străine.

- La dracu, bombăni el, nu vreau să apelez la ea. În plus, Anei îi place de mine şi nu pot să-i arăt asta.

Imediat după aceea, tatăl său îl chemă în sufragerie. Nu înţelegea scopul acestei solicitări neaşteptate dar se lămuri curând şi fu îngrozit. Părinţii săi, urmăreau cu sufletul la gură jurnalul de seară şi când privi mai atent, Tony amuţi buimac: în imagine se vedeau doi bărbaţi mascaţi ţinând între ei un ostatic. Era Rosa.

Ana Maria nu era nici pe departe o fată urâtă. Dar așa cum se întâmplă întotdeauna, admiratorii nu se puteau apropia de ea așa ușor. Ea îl plăcea pe Tony. Îi plăcea nevinovăția lui. Nu puține erau ocaziile pe care ea însăși le provoca pentru a fi în preajma lui. Simpatia ei pentru băiat căpătase proporții și mai mari după ce acesta devenise celebru în urma pățaniei din iunie. Atunci când o țară întreagă a văzut cum câțiva indivizi îl măcelăresc în Piața Universității. Îndrăzneață din fire și vorbăreață, adolescenta se îmbrăca de acum și mai provocator. Pentru că uniformele nu mai erau obligatorii, mai toate puștoaicele făceau tot posibilul să atragă privirile băieților înfierbântați. Ana Maria era în ciuda provocărilor ei, un elev model, învăța foarte bine și asta o scuza cu mult în fața profesorilor. Care profesori nu se sfiau totuși să îi reproșeze că se îmbracă prea sumar ori că poartă fusta prea scurtă. Una dintre bluzele ei preferate făcea adevărate ravagii pentru că îi descoperea pieptul mai mult decât trebuia. Un „intrus" chiar reușise să îi mângâie, căci atunci când era vorba de plăcere, Ana Maria devenea femeie, atrasă de curiozitatea simțurilor fizice. Pe unul din sâni avea o aluniță suficient de vizibilă ca să provoace gânduri „necurate". Puștoaica avusese o experiență sexuală și din păcate pentru prestigiul ei, în școală se cam vorbea pe seama asta. Dar și pe seama altora, căci tineretul postrevoluționar devenise mult mai îndrăzneț. Ba mai mult, pe plajele de pe malul Mării Negre, sutienele deveniseră aproape inutile. Și ca latura neștiută și nedorită a libertății să fie completă, fumatul era deja ceva banal printre adolescenți. Chiar și consumul băuturilor alcoolice.

Ana Maria era ceea ce se cheamă o libertină și acest libertinism dădea adevărate bătăi de cap celor din jur. Dar

iată, cu tot curajul ei, cu toate „armele ei", nu reuşea să-l aibă pe Tony doar pentru ea cu nici un chip. Se plimba deseori cu alţi colegi scuturându-i zdravăn de bani, atunci când era vorba să consume ceva delicios. Atunci când era vorba să se distreze. Să-şi cumpere ceva. Practic, de băieţii cu stare îşi bătea joc. Însă pe Tony nu izbutea să-l cucerească. Îl văzuse în nenumărate rânduri făcând munca de jos, ştergând parbrize chiar, dar acest lucru o provoca şi mai mult. Puştoaica era suficient de inteligentă ca să înţeleagă că Tony avea banii lui, nu ca ceilalţi, care profitau de părinţi. Ceva îi spunea fetei că tânărul are calităţi deosebite şi nu se înşela. Avea o prietenă care îi semăna ca fire întrucâtva vorbind deseori cu acesta despre intimităţile ei. O chema Ramona. Ramona era o blondă cu ochi căprui şi unul dintre puţinele lucruri care o făceau diferită de Ana Maria era calmul ei aproape enervant.

- Nu ştiu fată ce să mă mai fac cu el. Zici că nici nu exist.

- Eu nu-l înţeleg, îi spuse Ramona puţin gânditoare. Zău că nu-l înţeleg.

- Nici eu. Toţi băieţii se dau în vânt după mine. Toţi mă invită. Toţi caută motive să intre în vorbă cu mine. Numai el îmi răspunde doar când îl salut şi-atât. Aproape că mă calcă pe nervi, se mai văită Ana Maria.

- Atunci renunţă, o sfătui blonda. Dacă tot vezi că-ţi pierzi timpul renunţă.

- Nu pot. Trebuie să existe o cale să intru în inima lui.

- Sau în casa lui, mai spuse Ramona privind-o fix.

- Am mai fost la el, ba să-i duc nu ştiu ce carte, ba să-i duc nu ştiu ce casetă, ba să-l întreb nu ştiu ce...

- Şi?

- Şi nimic... absolut nimic!

- Dar el cum se poartă cu tine?

- Păi cum să se poarte? E ospitalier cu mine, n-am ce spune. Mă invită în camera lui, n-am ce spune şi îmi vorbeşte despre toate cele, numai despre sentimentele lui nu zice nimic. Pare un tip închis.

- Dacă ai ocazia să te duci la el, atunci e O.K. Eu pot să-ţi sugerez ceva. Ceva care să te ajute să-l cunoşti mai bine.

- Ai dreptate, nici nu-l cunosc bine. Ce mă sfătuieşti?

- Nu este ziua ta peste trei săptămâni?

- Peste o lună, corectă Ana Maria luminându-se. La faptul că în curând va împlini 17 ani nici nu se gândise.

- Să faci bine şi să dai o petrecere. Este ocazia ideală. Tu nu ai pe nimeni, el nu are pe nimeni. Foloseşte chestia asta. Du-te de pe acum la el şi invită-l. Motivează că vrei să îl anunţi din timp. Pare să aibă nevoie de o distracţie.

Ana Maria o privi uşurată. Blonda era într-adevăr ageră la minte. Fu de acord cu ea şi nu făcu decât o remarcă:

- Crezi că am răbdare atâtea zile?

- Nici nu este nevoie. E de ajuns să-l cauţi acasă direct, nu la şcoală, nu la telefon.

- De ce crezi asta? o iscodi Ana Maria.

- Pentru că pare un băiat simţit. Iar oamenii cu bun simţ apreciază întotdeauna când sunt trataţi în mod deosebit. Ducându-te la el, îl vei face să creadă că el, ca amic şi coleg, are o valoare cu mult peste a celorlalţi. Este o dovadă de respect în primul rând şi apoi de simpatie. Întinde-i şi tu o mână de ajutor ca să-l scoţi din carapace. Fii şmecheră. Foloseşte-te de timiditatea lui în favoarea ta. Caută-i cuvintele. Părerile.

- Tot timpul i le-am căutat.

- Draga mea, o repezi Ramona, tu du-te la el acasă. Spune-i de petrecere. Vorbeşte-i. Priveşte-l continuu şi nu-i da voie să te respingă. Pe urmă totul va fi uşor.

- Aşa spui tu...

- Aşa e firesc. După ce o să-i faci această afurisită de vizită, după ce vei vorbi cu el, întoarce-i spatele.

- Eşti nebună Ramona? Cum o să fac asta?

- Doar până la ziua ta. Fii cât poţi de indiferentă. Evită-l la ore. În pauze. Nu-l mai suna. Dă-i impresia că nu te interesează ca prieten intim. Că ai vrut doar să-ţi faci datoria de simplă amică.

- Apoi?

- Apoi o să-şi spună singur că lucrurile nu stau chiar aşa cum şi-a imaginat el.

- Nu pot să fiu chiar aşa... Ce-o să creadă?

Ramona se uită la ea ca la o fraieră şi i-o tăie scurt:

- O să ajungă singur la părerea că s-a înşelat în privinţa ta şi că trebuia să te aibă în vedere mai demult. Că eşti demnă de o prietenie sinceră. La urma urmei, asta îţi şi doreşti. Să-l ai lângă tine. Să fie al tău. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar vă potriviţi. Şi dacă tot vă potriviţi, de ce să nu fiţi împreună?

Ana Maria avea un motiv întemeiat de acum şi sub pretextul aniversării ei, oferit chiar de Ramona, spera mai mult ca niciodată. Seara următoare, se înfiinţă la uşa apartamentului lui Tony. Făcuse o excepţie în privinţa îmbrăcămintei. Se îmbrăcase cu o bluză neagră şi o pereche de pantaloni asemenea. Renunţase la ruj. Renunţase la cerceii săi „creole" în favoarea unora micuţi, cu şurub. Îşi strânsese părul negru la spate.

- Ce faci Ana, o întâmpină mama colegului ei, cu blândeţe.

- Sărut mâna. Pot să vorbesc cu Tony?

- Da, cum să nu. Poate să-l mai scoţi tu din starea aia. Hai, o îndemnă, intră.

- Ce stare?

- Nu ştiu mamă ce are. De când a văzut-o pe fata aia la „Actualităţi", parcă nu mai este el.

- Care fată? se interesă Ana Maria încruntându-se uşor.

- Aia răpită. Da' i-au dat drumul şi el tot nu s-a liniştit. Numai la ea e gândeşte de când a plecat. Mai bine nu venea la el, la spital.

Ana Maria fu surprinsă şi apoi derutată. Nu mai înţelegea nimic. Afla cu uimire pentru prima oară că are o rivală. Iar această rivală este celebră. Nici măcar româncă. Niciodată nu se simţise aşa prost, ca acum. Venea să-l cucerească pe Tony acolo, în casa lui, şi afla lucruri care o zăpăceau complet. Dintr-o dată îi dispăru şi curaj şi tot. Când deschise uşa camerei lui, rămase în prag secunde bune, fără să poată auzi un singur cuvânt. Tony tocmai recitea scrisoarea către Rosa, la lumina veiozei de pe masă. Când auzi zgomot, întoarse capul. Era aşa absorbit de imaginea iubirii sale de peste ocean, că fu înşelat. Aşa cum arăta, Ana Maria semăna aproape perfect cu Rosa şi tânărul n-o recunoscu pe colega lui.

- Tu? Bâigui el emoţionat. Chiar tu?

- Ce-i cu tine colega? vorbi Ana Maria rupând tăcerea

Tony îşi dădu seama că fusese victima unei iluzii şi se înroşi ca racul.

- Iartă-mă, spuse el, am crezut că eşti...

- Ai crezut că e Ea, spuse simplu şi ironic fata.

- De unde ştii?

- Mama ta mi-a povestit. Tony, te deranjez?

- Nu, nu, deloc. Chiar mă bucur că ai venit.

- De ce?

- Pentru că nu am cu cine vorbi.

Ana Maria rămase din nou uluită. Acest băiat chiar era plin de surprize. Apoi privirile îi căzură pe scrisoarea lui

Tony.

- I-ai scris?

- Da, dar a trebuit să rup plicul. Scrisoarea trebuie tradusă.

- Şi vrei să te ajut eu?

Tony rămase încurcat. Dar Ana Maria îşi recăpătase prezenţa de spirit. Contrar aşteptărilor tânărului, ea se gândi din proprie iniţiativă să-l ajute cu traducerea. Până ca el să reacţioneze, luă un pix de pe masă şi începu să scrie cuvânt cu cuvânt în engleză fără să spună o vorbă. Băiatul nu fu în stare să o oprească. Nu putu să o împiedice să intre în intimitatea lui, rezumată acolo, pe o simplă hârtie.

- Gata, zise ea după câteva minute. Poftim. Acum poţi s-o trimiţi liniştit.

- De ce ai făcut asta? o întrebă el

- Pentru că ai avut nevoie de ajutor. Iar colegii se ajută între ei, nu-i aşa? îi spuse fata cu şiretenie.

Ana Maria gândise repede că nu pierde nimic prin acest gest. Îşi spunea că e puţin probabil ca Rosa să câştige în faţa ei. Distanţa, poziţia socială, posibilităţile mici ale lui Tony, toate luate la un loc o avantajau. Ea se afla aici, lângă el, gata să folosescă toate metodele pentru a-l cuceri.

- Te deranjează dacă te întreb cum ai cunoscut-o?

Fiind corect din fire, băiatul îi povesti totul pe scurt, fără să-i ascundă nimic. Iar atunci când sfârşi, o privi pe Ana Maria, aşteptând un posibil verdict.

- Poate că o să-ţi răspundă, îi răspunse fata cu viclenie. Dar până atunci, de ce să nu te bucuri de viaţă? Uite, eu am venit de fapt ca să te invit la ziua mea şi am ţinut să o fac personal pentru că tu nu eşti ca ceilalţi. M-aş bucura să vii. De câte distracţii ai avut parte până acum? De altfel, am nevoie de un partener. Vrei să fii tu acela? Măcar pentru o seară...

Tony o privea gânditor. Descoperea în premieră că Ana Maria are ceva aparte. Suferise prea mult în ultimele zile ca să spună „nu" şi tocmai de aceea acceptă invitaţia ei fără rezerve. Apoi, dintr-o pornire ciudată, o întrebă:

- Vrei să-ţi pun o casetă mişto?

- Ce fel de muzică?

- Bluesuri. O să vezi imediat. Se cocoţară amândoi în vârful patului în timp ce muzica umplea toate colţurile odăii, aflate în semiîntuneric. După ce se termină prima melodie de pe album, ea îl întrebă, uitând ultimele sfaturi ale Ramonei:

- Ai sărutat vreodată pe cineva?

El nu se aştepta la asemenea întrebare. Întoarse privirile spre ea şi din nou i se păru că e Rosa.

- Mi-aş fi dorit, dar nu eram în stare.

- Chestia de la spital, nu-i aşa?

- Da...

- Pe mine ai putea să mă săruţi? Hei, cu tine vorbesc, spuse Ana Maria fluturându-i mâna prin faţa ochilor.

Tony era încă sub influenţa iluziei sale şi îşi descărcă uşor, uşor, sufletul, fără să realizeze cine îl ascultă.

- O să ajung departe, începu el. Pentru mine şi pentru cei care îmi sunt dragi. Cândva, voi avea şi bani. Atunci, o să văd lumea. O să iubesc şi o să fiu iubit. O să ofer fericire şi o să primesc fericire. Înţelegi, nu-i aşa? O întrebă el, dar răspunsul pe care-l primi îl copleşi din plin. Ana Maria se aplecă uşor deasupra lui şi-l sărută cu tupeu. El se lăsă orbit de frumuseţea clipei şi începu să o mângâie mai întâi peste păr, apoi mâinile îi deveniră slobode şi se lăsară peste sânii ei pe deasupra puloverului, devenind tot mai obraznice... Fata se întinse pe pat mângâindu-l la rândul ei. Fu atât de curioasă că-i desfăcu fără să-şi dea seama unul din nasturii de la cămaşă. Apoi mai desfăcu unul, şi încă unul, până când

putu să-i simtă căldura de pe piept. Îl simţi cum tremură şi nu se opri să-l provoace cu sărutările ei, de-acuma fără număr.

- Rosa... şopti el.

Ana Maria se opri brusc. Dintr-o dată realiză că este confundată pentru a nu ştiu câta oară şi se ridică iute în picioare, aşezându-şi hainele, uşor şifonate.

- Trebuie să plec, spuse ea. E târziu.

Tony se trezi astfel la realitate.

- Îţi mulţumesc, spuse, neştiind nici el la ce se referă exact.

- Sper să vii la petrecere, îi răspunse fata. Pa. Ne vedem la şcoală.

Provocatoarea lui colegă plecă în grabă lăsându-l dezorientat. Bietul băiat nu mai ştia ce să creadă şi îi păru rău că picase victima halucinaţiilor. Simţea că a trădat-o pe frumoasa Rosa, adevărata lui iubire de peste ocean. Picase împotriva voinţei lui în capcanele Anei Maria şi se întrebă dacă îşi va ierta acest lucru vreodată.

- Sunt un mare prost, îşi zise el cu ciudă. Pe urmă îşi aruncă privirea spre scrisoarea către americancă. Fără să mai spere, avea acum traducerea perfectă în limba engleză. Se hotărî ca la prima oră a dimineţii să plece la poştă. Îşi numără banii şi fu mulţumit când descoperi că erau de ajuns. Deşi avea şi telefonul Rosei, gândi că rândurile pot spune mai multe decât o banală convorbire pe care şi-aşa nu şi-o putea permite. Credea că acea scrisoare va fi citită şi răscitită. Că dialogul lor telepatic era sincer, adevărat. Şi-l aminti cu exactitate. Se întoarse în timp şi retrăi fiecare gest al fetei. Strângerile de mână, încurajările ei, grija ei, sărutul ei de „La revedere", un sărut pe care-l mai simţea şi acum, cu întreaga lui fiinţă. Răscolit de imaginea Rosei, se gândea ce întorsături poate oferi o viaţă. Mai întâi, ea îl văzuse pe el

pe sticla micului ecran. Apoi, fusese rândul lui să o vadă tot la televizor, dar în ce ipostază... Doar în inima lui ştia cât de mult suferise când urmărise imaginile cu acei blestemaţi, alegând-o tocmai pe ea ca monedă de schimb. Atunci, cu ajutorul televiziunii, aflase cât de bogată este şi diferenţa dintre ei doi. Asta mai rău îl încurca pe bietul băiat şi îl aducea întrucâtva cu picioarele pe pământ. Dar sentimentele sale nu ţineau cont. Raţiunea la fel. Nimic nu-şi dorise mai mult decât să o ştie scăpată de orice pericol şi se rugase necontenit pentru asta. Dumnezeu îl văzuse şi îi ascultase rugăciunile. Rosa Walker era acum în afara oricărei primejdii. Un motiv în plus ca să adauge un „post scriptum" la scrisoare, care suna astfel:

„M-am temut pentru viaţa ta".

PETRECEREA - 10

Dorind până peste poate să-şi ţină promisiunea lui însuşi, Tony nu pregetă să se trezească dis-de-dimineaţă. Alergă într-un suflet la poşta din cartier şi trimise în sfârşit celebra lui scrisoare. Pe urmă se întoarse acasă cu faţa luminată ca şi cum ar fi triumfat prin propria sa ambiţie. În realitate era tare aiurit. Dovadă faptul că pe drumul de întoarcere izbise neatent câţiva trecători care îl apostrofară furioşi.

- Unde te uiţi, derbedeule? îi strigase unul.

- Nu vezi mă pe unde calci? striga altul.

Dar cea mai haioasă scenă a fost cea în care s-a ciocnit cu o puştoaică frumuşică ce venea din sens opus. Era poate puţin mai mare decât el ca vârstă.

- Hei, ameţitule, ai adormit? Visezi mergând? Eşti somnambul? Ori eşti îndrăgostit? Uite ce ai făcut: mi-ai dat poşeta jos.

Tony se bâlbâi şi cu destulă stângăcie izbuti să adune obiectul de pe trotuar, încercând să-l şteargă de praf..

- Lasă, îi zise fata, citindu-l. Altădată să fii mai atent.

- Vă rog... să... să mă scuzaţi, bună ziua.

Ajuns în odaia lui, se trânti cu necaz pe pat cu faţa în sus şi se întrebă singur dacă nu cumva a înnebunit. „Nu, nu ai înnebunit. Dar nici mult nu mai ai dacă nu încerci să te aduni", îi răspunse o voce imaginară.

- Îmi trebuie linişte şi răgaz, declară el cu glas tare.

- Cu cine vorbeşti, maică? îl întrebă maică-sa care tocmai intra la el în cameră.

- Cu nimeni, se grăbi Tony să răspundă.

- La şcoală nu te mai duci?

La şcoală... uitase complet. Se uită speriat la ceas şi îşi dădu seama că prima oră era ca şi pierdută.

- Ba da, chiar acum plec.

- Nici n-ai mâncat, îl dojeni maică-sa îngrijorată. Îți pregătesc câteva sandwich-uri să le iei cu tine.

Mai întârzie câteva minute. Pe urmă, pleca grăbit. Norocul lui era faptul că liceul se afla la doi pași. Când se văzu în clasă, își aruncă privirile către Ana Maria. Aceasta, după cum știm, atentase grav la intimitatea lui, nepătrunsă de nimeni alta și cu atâta tupeu. Dar avusese surpriza să constate că puștoaica își schimbase atitudinea în mod miraculos... Aproape că nu-l mai cunoștea. În schimb, șușotea tot timpul cu prietena ei blondă, Ramona. Ramona care o învățase să-l invite la ziua ei. În pauză, fetele nici nu-l băgară în seamă, prefăcându-se că au „multe" de vorbit. Dar din când în când, Ana Maria tot nu se putea abține și întorcea capul către Tony.

- Nu te mai uita fată, cum ne-a fost vorba? o dojeni blonda iritată că amica ei nu este o actriță așa de bună cum și-ar fi dorit.

- Nu pot. N-am crezut că o să-mi fie așa greu.

- Hai, spune, cum a fost la el? Ai reușit ceva?

Ana Maria aprobă cu un gest.

- Bravo. De acum este al tău. Ce este?

- Nu e al meu. Există altcineva în inima lui. Și crede-mă, n-o să-ți vină să crezi când o să-ți povestesc.

Ramona fu pusă la curent cu marea iubire secretă a tânărului. Ana Maria îi povesti chiar și despre scrisoarea pe care îl ajutase să o traducă. Despre faptul că „rivala" ei este fata unui mare om de afaceri american. Despre vizita primită la spital de Tony după ce pătimise în timpul mineriadelor.

- Nu ai motive să te descurajezi, replică Ramona după ce se gândi puțin. Nu-ți dai seama câtă diferență este între ea și el? Mie una, mie greu să cred că va mai avea vreodată

ocazia să o vadă. De fapt, nu cred deloc, concluzionă. I-a scris, ei şi? Chiar ai făcut bine că l-ai ajutat cu engleza. O să aştepte el mult şi bine, ascultă-mă pe mine. Aia trăieşte în altă lume, complet diferită de a noastră. Poate că nici nu va ajunge scrisoarea la ea, dar tu fă ce te-am învăţat eu, şi va fi bine.

Ana Maria zâmbi uşurată şi totuşi, acest zâmbet nu era chiar sincer. Se temea că îşi va pierde jucăria. Căci asta era Tony. O jucărie pe care ea trebuia să o aibă neapărat. Era de fapt singura jucărie care îi lipsea, după mintea ei. Sau ultima pe care o văzuse în vitrina preferinţelor. Nu contau mijloacele, căci scopul le scuza. Iar acum, că avea o rivală, ambiţia ei era şi mai mare. Avea să apeleze la toate metodele posibile ca să-l atragă în mrejele ei. Se gândea cu mare ciudă că banii care nu-i lipseau deloc, situaţia ei materială, poziţia socială a părinţilor, nu-i erau cu nimic de folos. Trebuia să caute o cale. O soluţie. Dar greşea enorm. Pentru că Tony nu o privea cum era obişnuită, ca pe o marfă. În schimb, fără să-şi dea seama, îl considera ea pe el un banal obiect. Iar acesta trebuia obţinut cu orice preţ. Încăpăţânarea ei tipic feminină, ajunsese la cote maxime.

- Atenţie, vine spre noi, o preveni Ramona.

- Bună, le salută băiatul.

- Ai întârziat azi.

- Am avut o problemă. Ana Maria, putem vorbi două minute între patru ochi?

- Altădată. Acum am eu ceva de discutat cu prietena mea, după cum vezi. Mai vorbim.

- Nici după ore nu poţi?

- Nici. Lasă, o să te caut eu într-o zi. Oricum, invitaţia pe care ţi-am făcut-o rămâne valabilă.

În momentul acela, Bogdan, colegul lor cunoscut de toată şcoala pentru vocabularul mizerabil, se apropie de

Ana Marie şi o cuprinse după umeri întrebând-o:

- Ce faci gagico? Când te cuplezi cu mine?

Fata se smuci furioasă dintre braţele lui şi-l lovi pe neaşteptate cu genunchiul între picioare.

- Când o să rămâi fără asta, tembel nenorocit.

Bogdan fu nevoit să bată în retragere după această neprevăzută umilinţă. Mai toată clasa îl văzuse încasând lovitura năprasnică şi mulţi se distrau pe seama lui.

- Ce râdeţi, fraierilor?

- Fraieră e măta măi, îi strigă Vişan din fundul clasei.

Vişan era unul dintre „greii" şcolii, înalt, musculos, bătăuş renumit.

- Ce-ai zis mă? se înfurie Bogdan, suflecându-şi mânecile de la cămaşă. Hai încoace dacă te crezi tare. Hai, să vadă fetiţele că eşti un taica-nimeni. la zi, treci anul? îl mai provocă el.

Vişan venise până aproape de el şi îi dădu replica, mai întâi verbală, fără să se teamă:

- Bogdane, am de făcut un anunţ public. Ia, toată gaşca să tacă. Priviţi-l pe acest monument de prostie umană. În urma ultimelor analize de ordin sociologic, specialiştii au descoperit în premieră mondială că Bogdan, este cel mai prost copil al mă-sii.

N-apucă să termine. Vişan încasă o lovitură de pumn în plină figură. Ameţi şi căzu pe spate. Dar nu dură mult. Se ridică de la podea cu o iuţeală neaşteptată şi-l lovi pe celălalt la fel de rapid cu piciorul direct în piept. Nimeni nu avu curajul să intervină ca să-i despartă. Se făcu un cerc în jurul lor şi unul dintre băieţi fu însărcinat de mai multe voci:

- Stai de „şase", măi.

Toate fetele amuţiră. Doar Ana Maria începu să ţipe ca o isterică, simţindu-se vinovată pentru această încăierare:

- Staţi la un loc idioţilor, că vine profu!

Nimeni însă n-o auzi. Cei doi se loviră reciproc cu putere. Vişan era de acum în elementul său. Bătătuş notoriu, învăţase printre blocurile din Ferentari să provoace scandal după scandal, în stradă sau aiurea, prin discotecile Bucureştilor. Acum însă încasase o lovitură puternică şi de aici până la pierderea cumpătului n-a mai fost decât un pas. Îl rostogoli pe celălalt cu forţă cărându-i pumni după pumni. Dar nici Bogdan nu se lăsă mai prejos. Se feri pe cât putu din calea loviturilor până când, la un moment dat, reuşi să-i încolăcească adversarului său un braţ după gât, aproape sugrumându-l pe la spate. Vişan scăpă din această strânsoare printr-o teribilă lovitură dublă, cu ambele coate direct în abdomenul rivalului. Unul nimerise în plex şi peste puţine secunde lui Bogdan începu să-i curgă sânge pe nas. Asta îl înfurie însă şi mai mult şi când se aflară din nou unul în faţa altuia se lăsară amândoi târâţi într-un clinci neiertător.

- O să te omor dacă te prind în cartierul meu, îi strigă Vişan direct în ureche rivalului său.

- Când vii în Pantelimon să caşti ochii bine, că n-o să-ţi fie bine, fu replica.

În clipa aceea, se făcu o linişte de mormânt. Profesorul Moldovan îşi făcu apariţia. Toţi uitaseră că pauza s-a sfârşit urmând o altă oră.

- Ce se întâmplă aici, derbedeilor? tună omul

- El a început, spuse Vişan.

- Vişane, nu dau doi bani pe ce spui tu. N-o să te îndrepţi niciodată.

- Dacă ăsta m-a provocat...

- Gura! Când vorbesc eu, tu să taci! Ai înţeles?

- Am înţeles.

- Tu Bogdane, ce-ai avut? întrebă Moldovan întorcându-se către celălalt. Cumva vreo „fetiţă" la mijloc? Te crezi idolul femeilor?

- Eu doar...

- Linişte! Amândoi aţi primit avertisment mai deunăzi. Sunteţi ruşinea şcolii. Sunt nevoit să vă fac la amândoi câte un referat. Pentru exmatriculare. Tot liceul e sătul de voi.

După terminarea orelor, Tony nu mai insistă să-i vorbească Anei Maria. Avea totuşi mândria lui şi cu tot sentimentul său, nimeni nu reuşea să i-o calce în picioare. Îl scârbise şi bătaia la care asistase fără de voie. Ura violenţa. Vulgarităţile. Sărăcia. Ura tot ce i se părea lui că este mai urât pe lume. Ajuns acasă, îşi aruncă în grabă mapa într-un colţ şi se pregăti să plece la treabă. Trebuia să câştige banii de care avea atâta nevoie el şi familia lui. Avu noroc. Un patron turc tocmai avea nevoie să descarce marfă în apropierea Gării de Nord. Băiatului nu îi era ruşine de muncă. Ştia că până să ajungă „mare", calea era lungă. Ştia că peste un an trebuia să înceapă studiile la o facultate şi pentru asta trebuiau bani, mulţi bani. Iubirea lui pentru Rosa Walker îl ambiţionase decisiv şi era convins că nici un efort nu trebuia evitat pentru a deveni cândva un om respectabil în societate. Se mai gândea şi la comportamentul capricios al Anei Maria şi izbutea cu greu să i-l înţeleagă. Aşa începură să treacă următoarele zile. Colega lui nu-l mai căutase nici acasă şi nici la telefon. La şcoală aproape că nu-l mai băga în seamă şi indiferenţa ei îl determină să-şi pună anumite întrebări, aşa cum prevăzuse Ramona. Se dovedea încă o dată în plus că indiferenţa este o armă redutabilă care cu greu nimereşte pe alături.

Peste trei săptămâni, Tony începu să-şi verifice cutia poştală în speranţa că va primi un răspuns la scrisoarea lui. Dar aceea rămânea mereu goală, spre marea sa dezamăgire. Încetul cu încetul, nerăbdarea punea stăpânire pe aşteptările lui care începură să i se pară zadarnice. Îşi aminti printre altele că are de onorat o invitaţie şi se gândi cam ce

cadou să îi cumpere Anei Maria. Ştia că este bogată şi că-şi poate permite din această pricină aproape orice, motive care îl puneau într-o reală încurcătură. Dar rezolvă această problemă cumpărându-i o eşarfă de mătase, la un preţ pe care el şi-l putea permite. Zi de zi o vedea la şcoală cum îl evită, vorbindu-i prea puţin. Se întâmplase ca în anumite zile să nu îl mai salute aproape deloc. Atunci se uitase mai atent la ea şi o descoperise frumoasă şi fermecătoare. Îşi spuse că poate nu degeaba toţi băieţii tânjeau după ea însă nu se putu abţine să nu se întrebe dacă libertinismul ei, deseori vădit exagerat, e un pretext nevinovat de captare a atenţiei generale. Iar ziua fetei se apropia şi Tony observă cu nedumerire că nu se vorbea deloc, pe nicăieri, despre petrecerea la care el fusese invitat. Poate că toţi cei chemaţi ţineau să păstreze acest lucru secret, deşi lui unul nu i se părea normal.

În sfârşit, sosi şi ziua cea mare, când trebuia să onoreze invitaţia. Se gândi cam cu ce ar trebui să se îmbrace. Nu avea cine ştie ce haine şi de aceea preferă o ţinută simplă. Izbuti să descopere în şifonier o cămaşă pe care nu o purtase niciodată. Era încă nedesfăcută în pungă şi bombăni în sinea lui ceva vreme până reuşi să-i scoată toate boldurile. Apoi o îmbrăcă şi fu mulţumit de cum îi venea. Bietul băiat nu era obişnuit să se îmbrace aşa şi se minună singur atunci când se privi în oglindă. Mai îmbrăcă o pereche de pantaloni negri călcaţi minuţios de maică-sa. Biata femeie se bucura că mai iese din casă pentru alte scopuri, normale pentru vârsta lui şi îi făcuse nişte dungi cu fierul de călcat de-ţi tăiai degetele în ele. Astfel „echipat", Tony deveni de nerecunoscut. Nu mai arăta ca amărâtul ce făcea tot soiul de comisioane, care ştergea parbrize prin intersecţii. Era un bărbat frumos în devenire şi părinţii lui se mândreau cu el.

- Aşa da, îl încurajă şi tatăl lui văzându-l.

Se pieptănă tacticos şi privi după cadou descoperindu-l chiar pe noptieră. Apoi îşi luă rămas bun şi plecă spre casa Anei Maria cu inima strânsă. Era o vreme superbă şi când ajunse aproape la destinaţie, simţi mireasma îmbătătoare a teilor, aşternuţi cu belşug de-o parte şi de cealaltă a bulevardului. Mai fusese o singură dată la colega lui, dar nu intrase în casă. Acum avea ocazia să vadă pentru prima oară interiorul vilei în care locuia fata. Clădirea avea etaj şi mansardă şi când ajunse în faţa ei se întrebă care ar putea să fie fereastra de la camera fetei. Ciudat, nu se auzea nici un pic de gălăgie specifică unei petreceri, deşi amiaza era trecută de mult. Apăsă pe soneria interfonului şi chiar atunci, doi câini cât toate zilele apărură lătrând ameninţător dincolo de gard.

- Cine eşti? Se auzi vocea binecunoscută a sărbătoritei. Era o verificare inutilă pentru că fata îl văzuse pe fereastră dinainte.

- Antonio.

- Vin imediat, îi răspunse ea.

-Peste câteva clipe, puştoaica îşi făcu apariţia zâmbitoare alungând dulăii. Îi deschise întâmpinându-l cu ospitalitate. Tony o salută şi îi ură încă de atunci „la mulţi ani!", oferindu-i cadoul ambalat cu grijă precum şi un buchet de garoafe cumpărate de maică-sa care fiind o femeie cu experienţă, îl învăţase cum să-şi completeze darul. Fata îi mulţumi şi-l sărută pe obraji.

- Hai, intră. Astă-seară vreau să te simţi bine lângă mine. Ar fi vrut să spună „cu mine" dar începând să-l cunoască puţin mai bine, preferă să fie prudentă în exprimare.

Când se văzu înăuntru, Tony rămase încremenit. Crezuse că a intrat într-un palat. Peste tot era numai marmură. O scară în spirală aureola acest interior de vis înălţându-se către etaj, încadrată de o balustradă din lemn

sculptat. Peste tot erau așternute covoare imense în care îți cufundai picioarele menite să nu facă nici cel mai mic zgomot, oricât de apăsați ar fi fost pașii. Pereții erau de un alb imaculat și peste ei atârnau discret câteva tablouri originale, pictate în pânză sau pe lemn. Pe tavanul holului imens de jos era o lustră impetuoasă și tânărul se întrebă dacă nu cumva nimerise pe alt tărâm. Din nu se știe ce colț, răsuna o muzică care completa perfect arhitectura casei. Ai fi zis că cineva cântă personal la pian. Dar nu era așa. Ana Maria apărea acum în fața băiatului în toată splendoarea ei. Îmbrăcată într-o rochie de un roșu sclipitor, având părul aproape la fel de negru ca al Rosei, fata părea smulsă dintr-o poveste unde frumusețea se află la ea acasă. Tony văzu că în afară de ei, nu mai era nimeni.

- Nu au venit ceilalți? întrebă el naiv.

- Nu, îi răspunse ea privindu-l provocator. Nu, Tony. Tu ești singurul meu invitat. Te-am preferat pe tine în locul agitației. Astă seară sărbătoresc numai cu tine. Părinții mei sunt plecați cu treburi la Brașov. Prin urmare, după cum bine vezi, nu suntem decât noi doi.

Tânărul o privi neîncrezător bănuind că fata are intenții ascunse. Fata însă nu-l luă în seamă. Îl trase de mână obligându-l să urce după ea.

- Haide să-ți arăt camera mea. Camera unde „tocesc" și mă gândesc la toate cele.

Pentru a doua oară în câteva minute, Tony fu uimit. Camera ei era imensă. Un pat cât toate zilele trona chiar în mijloc. Lângă fereastră, se afla o măsuță în fața căreia se afla oglinda ovală în care fata se admira și se aranja ore în șir. De-a lungul unuia dintre pereții laterali, se afla o combină muzicală, adusă din altă țară. Pe măsuță se afla o tavă de argint cu două pahare de cristal. Lângă ele, o sticlă de șampanie nedesfăcută. Fata luă sticla și i-o întinse porun-

cindu-i:

- Desfă-o tu. Doar eşti bărbat.

Tony asculta încurcat. Duşman neînduplecat al băuturilor alcoolice, îşi aminti că mai băuse o singură dată un pahar de şampanie, când căzuse Ceauşescu. Atunci, tatăl lui sărbătorise în mod original căderea comunismului şi a dictatorului. N-avea însă încotro şi îndeplini ordinul colegei sale cum se pricepu mai bine. Dopul sări cu putere ca şi cum Revoluţia ar fi izbucnit iarăşi. Apoi, băutura agitată năvăli afară...

- Toarnă, toarnă repede, îl grăbi puştoaica întinzându-i paharul.

- De ce m-ai chemat doar pe mine? o întrebă el.

- Pentru că sunt sătulă de proşti. De fraieri. Noroc, mai spuse, îndemnându-l să ciocnească şi să bea.

- Noroc şi... la mulţi ani! îi ură băiatul, simţindu-se...

- Mâncăm? fu întrebat.

- Mâncăm, aprobă, hotărât să pară destins.

Ana Maria dispăru câteva momente şi se întoarse cu două platouri pe care abia le mai ţinea, în ambele mâini.

- Vrei să m-ajuţi? îl rugă ea.

Tânărul se repezi şi îi puse rugămintea în practică. Puse mâncarea pe măsuţă şi privind mâncarea înghiţi în sec. Nu mai văzuse friptură de zile bune. Nu mai văzuse de asemenea niciodată atâtea feluri de prăjituri la un loc.

- Poftă bună, îi zise ea. Nu mai fi reţinut. Fii mai degajat, domnule, adăugă, ghicindu-l.

Tony nu mâncă mult de ruşine. Dar, spre surprinderea lui, Ana Maria nu se abţinu deloc şi o văzu cum se îndoapă bine mersi fără nici o jenă. Printre picături îi mai adresa băiatului câte un cuvânt şi Tony era surprins să vadă că avea în faţă o fată cu mult mai deşteaptă şi mai cultă decât credea el.

- Nu-ţi bei şampania? îl întrebă fata. Haide, nu e ziua mea decât o dată pe an.

Mai de ruşine, mai în silă, tânărul goli paharul simţind că se întâmplă ceva ciudat cu el.

- Dansezi?

Această ultimă întrebare îl prinsese şi mai nepregătit. Nu dansase în viaţa lui. O privi ca şi cum ar fi rugat-o să-l ierte că este aşa novice dar fu surprins de imaginea ei. Fata şedea pe scaun picior peste picior şi astfel i se dezveleau discret anumite părţi ale corpului. Ochii lui Tony alunecară peste aluniţa de pe pieptul ei provocator şi gata să dărâme orice intenţie de respingere.

- Haide, colega, e un blues. Toată lumea dansează blues. Te legeni uşor şi aşa ţii ritmul, spuse Ana Maria.

Îl trase după ea şi îi cuprinse gâtul cu ambele braţe, lipindu-se din ce în ce mai mult de el. Apoi îşi lăsă capul peste umărul lui. Tony se străduia din răsputeri să nu pară cumva caraghios. Se opriră şi fata începu să-i vorbească despre ea, despre gândurile şi visele ei. Abilă în arta conversaţiei, Ana Maria făcea tot posibilul să găsească subiecte pe care şi el le-ar fi preferat. Încetul cu încetul, Tony căzu în plasa acestor eforturi al căror preţ era chiar el.

- Mai pune, mai pune şampanie, îl îndemnă ea.

Tony se supuse. Umplu ambele pahare.

- Stai să îţi arăt, îl opri ea înainte să ciocnească. Eu beau din paharul tău şi tu bei din paharul meu. Uite-aşa, zise şi mâinile lor se încrucişară.

De acum, musafirul ei ameţise. Orele serii înaintară fără milă iar noaptea se lăsa tot mai mult. Ana Maria aprinse o lumânare artizanală şi se înghemui lângă Tony în tăcere. Apoi îl rugă din nou să danseze cu ea. De acum, muzica crea deja o altă atmosferă, ambianţa curajului şi a iubirii de care „eroul" nostru aproape că uitase în faţa avansurilor

neiertătoare ale colegei lui. În timp ce dansau, fata îl încolăci privindu-l în ochi, prin semiîntuneric. Apoi se sărutară îndelung... Ana Maria îi luă mâna punând-o pe pieptul ei și în clipa aceea Tony uită pe ce lume se află. Instinctul primar nu moare niciodată. El se dezlănțui pentru prima dată în viața lui împrăștiindu-și degetele pe corpul fetei. Ea se lăsă mângâiată și îl încurajă și mai mult când palmele mici și delicate alunecară obraznic peste abdomenul lui. Mâinile puștoaicei scăpară în jos, tot mai jos... El își vârî mâna între coapsele ei și nu mai dură mult până se treziră amândoi complet dezbrăcați.

- Haide Tony, fii bărbat, îi șopti ea descoperindu-se definitiv.

Tony se năpusti asupra ei și intră în paradisul dorințelor cu toată forța, gemând odată cu ea de plăcere și de extaz. Astfel se produse momentul când neexperimentatul Antonio căzu definitiv în capcana colegei sale, făcându-l să-și încalce principiile devenite inutile în fața Destinului.

ECOURI DIN SODOMA ŞI GOMORA - 11

Cu multe secole în urmă, adunate în mii de ani, omenirea avea să primească avertismente divine şi năprasnice. Înainte ca Noe să primească porunca Domnului de părăsire grabnică a oraşului condamnat, lumea se făcuse deja vinovată de greşeli atât de mari încât Dumnezeu s-a grăbit să arunce prin foc şi pucioasă supărarea lui peste muritori. Atunci s-au întunecat cerurile şi când nimeni nu se aştepta, a început urgia. Din abisul de nepătruns al înălţimilor, aceasta s-a prăvălit peste oamenii făcuţi după chipul şi asemănarea Lui. Focul ucigaş a distrus totul în cale. În numai câteva clipe, Sodoma şi Gomora, condamnate, aveau să devină simple amintiri, aşternute până astăzi în Cartea Cărţilor. Pământul a fost inundat vreme de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi, acoperind uscatul şi transformând astfel planeta într-un ocean fără de margini.

Despre toate acestea citea Rosa Walker adesea preocupată de lectură şi mai ales de cunoaştere. Avea o sete nebună să ştie cât mai multe. Niciodată nu se plictisea între cărţile ei numeroase aşezate cu mult bun gust în biblioteca ei superbă. Le rânduise după autori, alegând ordinea alfabetică. Mai mereu le scotea ştergându-le cu grijă şi dibăcie feminină. Fu şi mai preocupată în acest sens după ce intră în vacanţă. Printre picături se gândea unde să-şi petreacă timpul în zilele următoare. Rămasă cu puternice traume psihice în urma răpirii, ea respingea contrar obiceiurilor sale compania nenumăraţilor prieteni pe care îi avea. Încerca să evite chiar şi discuţiile cu Rhonda şi Mary deşi acestea tremuraseră pentru ea şi doreau cu tot dinadinsul să îi fie şi în continuare alături. Se gândi să plece undeva, pe o plajă pustie, într-o căbănuţă unde să nu fie găsită de cei care ar fi vrut să o mai vadă din când în când şi să-i vorbească. Deve-

nise atât de închisă încât izbuti chiar să creeze o oarecare distanţă faţă de tot ce o înconjura. La vârsta pe care o avea, ultimul an, cu toate cele petrecute, însemna deja prea mult. Moartea mamei sale, vizita tulburătoare în România, imaginea lui Tony cel maltratat, simpatia neprevăzută pe care i-o inspirase acesta, răpirea ei de către terorişti, o transformaseră definitiv. Nu mai era cea de dinainte. Citind enorm de mult, căpătase tot mai intens convingerea că binele şi răul pot fi distinse prin forţa gândurilor. I se întâmpla ceva ciudat şi nu putea să afle încă ce anume. Deveni o adeptă neaşteptată a concentrării maxime şi rezultatele nu întârziară să îşi facă apariţia speriind-o. I se mai părea că în existenţa ei se profila ceva în paralel, o dimensiune unde gândurile o ajutau să vadă diferite imagini închipuite. Într-o zi, se aşeză pe canapeaua ei preferată şi începu să citească absorbită de fantastica poveste de dragoste scrisă de Tolstoi, Anna Karennina. Adormi aşa, retrăind în timpul somnului viaţa rusoaicei. Când se trezi, luă cartea şi o aşeză cu grijă pe măsuţa din faţă. Puse mâna peste copertele vestitei capodopere, marcată încă de personalitatea eroinei. În chip nejustificat, o deschise din nou şi reciti sfârşitul. Un sfârşit care îi provoca tristeţe. Pentru ce a trebuit ca femeia să se sinucidă? Şi iar închise palma punând palma pe ea, apăsând-o fără să-şi dea seama cu putere. Cât de mult ar fi vrut ca Ana Kareninna să nu moară. Ar fi vrut să ştie mai multe despre deznădejdea celei care îşi curmase viaţa aşa de tragic. În acel moment, Rosa închise ochii şi vru să-şi retragă mâna uşor de pe carte. Dar se întâmplă un fapt senzaţional care o ţintui locului. Gândurile ei se împreunaseră într-unul singur, puternic şi de neoprit. Nu mai vedea şi nu mai auzea nimic în afară de jalea celor ce îşi pierd fiinţele dragi. Se înspăimântă când văzu că mâna sa rămâne tot lipită ca şi cum o forţă invizibilă i-ar fi dat un impuls straniu. Ridică mâna

ușor, ușor, și nu putu să creadă. Așa ceva era imposibil. Până acum exista doar în imaginația ei. Și totuși nu... Era cât se poate de adevărat. Auzi în sufletul ei o voce feminină care îi tot repeta în limba rusă „Mulțumesc...". Cu ochii fixați către măsuță văzu înmărmurită cum cartea se ridică odată cu mâna ei, deși era destul de voluminoasă. Apoi simți câteva furnicături care înaintau ușor prin interiorul brațului până către umăr... Scoase un țipăt scurt și imediat cartea se prăvăli pe covor. O luă de pe jos în grabă și se hotărî să nu spună nimănui. „Oricum nu m-ar crede nimeni", gândi ea. Se temea să nu fi înnebunit și de aceea încercă să nu-și mai facă probleme. Cum în următoarele două-trei zile nu mai avu nici o senzație ciudată, începu să uite. Apoi se decise unde să plece în vacanță. Considera că singurul prieten adevărat pe care-l avea era propriul ei tată așa că îi vorbi deschis lui Walker despre intențiile sale. Nu-i ascunse faptul că dorea să fie singură, pe o plajă pustie și-l rugă să o lase pe coastele Californiei unde considera că îi va fi mai bine.

- Îmi pare rău micuțo, dar chiar singură nu pot accepta să fii. Nu mă face să-ți duc grija. Mi-a ajuns ce-am pătimit când mi te-au luat.

- Atunci, dă-mi-l pe Tim. Tim o să-mi țină de urât, insistă fata.

- Pe aiuritul ăla? Ești sigură că știe unde se află Pacificul?

- Voi avea personal grijă de asta. Hai papa, știi bine că poți avea încredere în mine. Nu sunt eu îngerașul tău?

Walker cedă. Își aminti că dragostea nemărginită pe care i-o purta fetei sale nu îl lăsa defel să fie un părinte mereu sever.

- O.K., încuviință el, pentru a nu se știe câta oară. Dar trebuie să iau totuși câteva măsuri de protecție.

- O, nu, papa...

- O, da, Rosa. Uite, îţi promit că nici nu vei băga de seamă.

- Aha, se prinse fata. Să nu-mi spui că mi-l trimiţi pe Scott.

- Ba chiar pe el. Şi fii cuviincioasă cu el. Ştii bine la ce mă refer.

Obişnuită să-l şicaneze mereu pe fostul agent, Rosa nu putea să uite ultima ispravă căruia „morocănosul" îi căzuse victimă. Mai precis, ea fusese cea care îi turnase prenandez în pantofi în urmă cu mai bine de un an. Omul se supărase atunci foarte tare şi îi ceruse socoteală. Puştoaica motivase senină atunci când fu trasă la răspundere: „Ca să nu-i miroasă ciorapii", râsese ea. Scott nu-şi spăla niciodată şosetele şi dacă se întâmpla vreodată să se descalţe era vai şi-amar de nasurile celor din jur. Odată, a intrat într-un magazin select să-şi schimbe încălţămintea. Îi picase ochii pe o pereche de pantofi maron şi vru să-i probeze. După ce se descălţă, greaţa celorlalţi se generaliză în timp record şi una dintre vânzătoare, mai dezgheţată, i-o spuse direct:

- Folosiţi săpunul mai des, domnule. Din cauza dumneavoastră nu mai este nici măcar un singur client înăuntru.

- Care-i paguba? se interesă Scott.

- După calculele noastre, aproximativ două mii de dolari, domnule, îi răspunse femeia înţepat, deşi exagera.

Spre marea ei uimire, Scott scoase portofelul şi plăti paguba datorată alungării clienţilor. Apoi plecă la fel de liniştit precum venise. Habar nu avea însă că vânzările mergeau cam prost acolo şi că de fapt plătise încasările pentru aproape trei zile!

Vorbăreţul Tim veni a doua zi dimineaţă în faţa locuinţei magnatului, claxonând prelung. Walker îl repezi furios când şoferul său deschise uşa. Naiv, Tim zâmbi cu gura

până la urechi, cum îi stătea în fire:

- Ce faci atâta tărăboi, idiotule? îl întrebă magnatul. Apoi îi înfipse o mână în piept și-l strânse pe șofer cu atâta putere că toți nasturii de la cămașa acestuia căzură în bloc împrăștiindu-se în toate direcțiile.

- Ascultă, tembelule!

- Ascult, boss.

- Gura! Întotdeauna trebuie să vorbești odată cu mine? Uite care-i treaba. Fata mea pleacă în vacanță. Nu vrea să călătorească cu avionul. Tu, nenorocitule, o să stai lângă ea. Tu, nenorocitule, o să fii cu ochii în patru. Tu, imbecilule, împreună cu Scott, o să fiți umbra fetei mele. Dacă un singur fir de păr de-al ei are de suferit, te fac fărâme și apoi te arunc la crocodili drept masă festivă în prima grădină zoologică pe care o întâlnesc în cale. Apoi, te dau dispărut și n-o să mai exiști.

- Prea bine, boss. Am priceput. O să fiu ochi și urechi. O să fiu umbră și microfon. Ți-o aduc înapoi vie și nevătămată. Sunt cel mai tare. Sunt cel mai bun. Dușmanul e distrus. Eu, Tim, o să-l răpun. O să-l fac țăndări. O să-l fac harcea-parcea. O să-l...

- Destul, i-o reteză Walker plictisit. Ajut-o pe Rosa să ducă bagajele. N-ai ajuns?

Tim fu lăsat din strânsoare și observă și el că arată ca un descreierat. Cămașa, parțial văduvită de nasturi, îi flutura nestingherită de o parte și de alta a corpului său descoperit.

- Drace! exclamă el. Iar o să mă chinui o oră să bag ața în ac.

Așa, răvășit cum era, intră fără să ciocăne în odaia fetei și începu un alt monolog:

- Sărut mâna! Ești cea mai frumoasă! Ești cea mai super din câte există. Mergem sau rămânem? Plecăm sau mai

stăm?

Spre surprinderea lui, puştoaica nu-l mai întâmpina ca în trecut. Tim observă asta şi se opri. Oricât era el de distrat, în momentele cheie ştia să se abţină. Aşa procedă şi acum şi nu greşi deloc.

Pe Rosa o aştepta un drum lung. Nu era deloc uşor să traversezi cu maşina un continent. Iar pe Tim îl aştepta un efort la volan pe care nu-l mai făcuse. Să conduci câteva mii de kilometri e un adevărat surghiun. Îl luară pe Scott chiar de acasă dar acesta se îngrozi când îl văzu pe Tim.

- Tu, chiar tu? John e supărat rău pe mine dacă te-a ales pe tine.

- Agentule, îi replică celălalt, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nici tu nu-mi placi. Aşa că fă bine şi încheie-te bine la pantofi fiindcă altfel o să vomit la fiecare intersecţie.

Cu aceste şicane călătoria începu. Una obositoare. Rosa însă nu se sinchisea. Câteva zile, Scott şi Tim alternară la volan, respectând tăcerea fetei. Înnoptând pe unde puteau în timpul drumului, ajuseră în cele din urmă la destinaţie, epuizaţi.

Rosa Walker, se trezi cu dorinţa împlinită. Pacificul o întâmpina cu valurile sale înspumate care se revărsau unul după celălalt fără oprire. Ea se grăbi să alerge desculţă de-a lungul ţărmului, prin nisipul înfierbântat de soarele californian, extrem de puternic. Avu o revelaţie. I se părea că a mai fost în acel loc, deşi pentru prima dată când paşii ei se cufundau în nisipul acelor locuri. Se simţi eliberată de vuietul metropolei din Est. Îşi dorea linişte, multă linişte. O linişte în mijlocul căreia să-şi poată aduna şi controla gândurile. O linişte unde să fie numai ea. În care să se regăsească pe ea însăşi, ca într-o căutare continuă. Privi oceanul imens şi i se păru că apele vor să-i spună ceva, ca unei zâne din poveşti.

Căci arăta superb în rochia albă şi părea astfel desăvârşirea frumuseţii feminine. Vântul îi mângâia cu adierea lui blândă şi mai mult părul despletit. Iar ea privea atentă şi fără să scoată un singur cuvânt drept înainte, acolo unde nu se mai vedea nimic în afară de contopirea apelor nesfârşite cu cerul, într-un orizont pe care încerca zadarnic să-l pătrundă.

- „Ce vrei să-mi spui?", întrebă ea oceanul cu privirea. Şi o voce închipuită îi răspunse în grabă:

- „Bine ai venit. Te aşteptam."

Rosa scutură din cap puţin ameţită şi privi cerul îndelung, trântită cu spatele pe nisip, fără să-i pese că s-ar putea murdări. Visa. Visa cu ochii deschişi la o lume unde toţi oamenii sunt fericiţi şi nu ştiu ce înseamnă suferinţa. Unde iubirea este singura lege care trebuie cu adevărat respectată. Unde dragostea reprezintă singura grijă a muritorilor planetei Pământ. În deplină contemplare, îşi aminti de românul la fel de tânăr ca şi ea pe care-l vizitase la spital în Bucureşti. La sentimentele neaşteptate care o făcuseră să-l sărute într-un gest pe care acum îl considera necugetat. La faptul că băiatul îi plăcuse inspirându-i dacă nu dorinţă, cel puţin un simţământ de care până atunci fusese străină. Se întreba în sinea ei ce o mai fi făcând Tony şi chiar era curioasă să afle dacă se mai gândeşte la ea. În clipa aceea se auzi un huruit puternic şi înălţă capul. Tocmai decolase un avion de pe unul din aeroporturile apropiate. La numai câţiva kilometri se afla marea metropolă americană, Los Angeles. Tim şi Scott se instalaseră şi ei la o distanţă relativă de cabana Rosei. Supravegheau cu atenţie maximă împrejurimile. Aşa trecură câteva zile până într-o dimineaţă când Rosa avu o premoniţie care nu îi dădea pace. Era foarte devreme, puţin peste ora şase. Tânăra avusese un somn agitat, marcat de un coşmar care n-o lăsa deloc să mai viseze frumos. Se făcea că oceanul vine nemilos peste ea tri-

mițând ca „sol" un val uriaș cât un munte. Lângă țărm se deschidea o prăpastie uriașă unde apa se prăvălea într-o cascadă imensă care înghițea tot atrăgând în adâncuri tot ce înseamnă viață. I se păru că grozăvia se petrece chiar lângă ea. Apoi începu să plutească și când simți că se răstoarnă patul cu ea se trezi țipând. Nu se întâmplase nimic dar tânăra tot mai vedea fel de fel de calamități omorând oamenii. Își luă doar o bluză peste costumul de baie și alergă pe plajă în direcția valurilor. Începu să o doară capul într-un fel ciudat și își aruncă puțină apă pe tâmple în speranța că o să-i treacă. Acum i se părea că aude un glas necunoscut care o îndemna cu disperare să fugă. Sub tălpi simți un tremur și pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Acum știa că se va întâmpla ceva grav dar ce anume nici ea nu ar fi putut spune. Auzea strigăte de ajutor. Vedea peste tot numai flăcări și ruine, într-un oraș mare dar nu putea să spună care. Se hotărî să plece. Își îndreptă în grabă pașii către cortul unde Tim și Scott încă mai sforăiau cu zgomot, deși unul dintre ei ar fi trebuit să fie treaz ca să o supravegheze pe Rosa.

- Haideți, o deșteptă ea.

- Unde? O întrebă Scott fără să înțeleagă.

- Acasă. Vreau să ne întoarcem acasă.

- Ai devenit imprevizibilă, fetițo, spuse fostul agent privind-o îngândurat. Stai să-l scol și pe ăsta, mai zise, scuturându-l zdravăn pe Tim.

- Hei, amice, sularea. Parcă erai de gardă.

Negrul Tim strâmbă puțin din nas și se întoarse pe partea cealaltă nestingherit.

- Nu mi-e foame, mam', bolborosi el prin somn.

- Mă-ta e departe, idiotule, răcni Scott direct în urechea lui.

Tim sări ca ars și întrebă speriat:

- Ce-i? Au venit?

- Cine să vină, adormitule?

- Ăia. Mascaţii. Teroriştii.

- Nu a venit nimeni. Plecăm.

- Unde plecăm?

- Unde plecăm? repetă şi Scott. Vezi stâlpul acela? Îl mai întrebă.

- Îl văd.

- Ei bine, în vârful lui ajungi tu dacă mai pui o singură întrebare. Acolo o să te proiectez şi o să te înfig ca să-ţi sugă Dracula sângele la noapte.

- Ce-ai omule cu mine?

- Hai odată. Îmbracă-te şi adu maşina aia nenorocită. Puştoaica vrea acasă.

- Mă duc să-mi iau lucrurile, spuse Rosa. Am o presimţire urâtă.

Scott o privi întrebător dar fata nu mai spuse nimic. Curând, toţi trei se îndreptau către Los Angeles.

- Ce se-ntâmplă, puştoaico? insistă Scott. De unde graba asta?

Rosa nu răspunse. Durerea de cap nu îi dădea cu nici un chip pace. Îşi luă singură faţa în palme şi se concentră asupra temerilor ei. Fără să vrea, se gândea la dramele Sodomei şi Gomorei. La pedeapsa trimisă de Dumnezeu pe pământ. Încercă să-şi alunge acest gând dar nu reuşi. El revenea în mintea ei cu insistenţă. Apoi, se întoarse spre Scott şi îl privi cu luare aminte, spunându-i cu gravitate:

- Astăzi, Dumnezeu ne va pedepsi din nou.

Bărbatul îi cercetă chipul cu atenţie şi îşi imagină că fata a înnebunit.

- Ce vrei să spui? se mai interesă Scott, mai mult ca să rupă tăcerea.

- Că astăzi Dumnezeu ne va pedepsi din nou.

- Cum?

- Vor muri oameni. Mulţi oameni. Foarte mulţi oameni.

- De unde ştii?

- Văd Moartea, spuse Rosa grav.

- Unde, aici? O întrebă Scott, prefăcându-se că se uită în stânga şi în dreapta maşinii.

- Nu, acolo, răspunse fata, întinzând mâna înainte.

- În L. A.? Eu nu văd nimic. E senin. Furtună, nici gând. Tornade, nici atât. Ce vrei să spui, micuţo? Ce...

Scott nu apucă să mai întrebe nimic. Deodată, i se păru că şoseaua se mişcă precum un val. Apoi, maşina începu să se legene în plină viteză. Tim, frână brusc şi strigă:

- Vine sfârşitul lumii. Ce mă fac?

Se auzi un zgomot înăbuşit şi asta chiar dedesubtul lor.

Nu putură să iasă defel din autoturismul care se legănă atât de tare că se rostogoli pe o parte, toţi trei izbindu-se puternic în interior.

- Doamne, apără-mă şi păzeşte-mă! Se rugă Tim.

- E un cutremur! E un cutremur devastator, bâigui Scott, înţelegând acum cuvintele fetei.

Pământul continua să se mişte cu încăpăţânare şi maşina se răsturnă la loc, pe roţile sale. În acel moment, trosnitură infernală le acoperi complet auzul, îngrozindu-i. La mică distanţă, chiar în faţa lor, şoseaua fu înghiţită de o crăpătură a pământului care luă cu ea şi un camion imens ce tocmai venea din sens opus. Reuşiră să deschidă portierele. Scott o trase pe fată după el cât mai departe de crăpătura gigantică. Tim îi urma speriat dar îşi pierdu echilibrul şi se prăvăli pe şosea, lovindu-se. Stătea întins pe burtă şi se uita cum tovarăşii săi aleargă departe, tot mai departe. În clipa aceea, se mai auzi o trosnitură. De-a lungul şoselei înainta o nouă crăpătură ucigătoare.

- Nu vreau să mor, Scott, strigă fata disperată, simţind primejdia.

- N-o să mori, fetiţo! O încurajă fostul agent, nemaicrezând nici el că vor scăpa.

Din urma lor se auzi un strigăt sfâşietor. Rosa întoarse capul şi fu îngrozită. Tim fusese înghiţit de pământul pe care se născuse.

- Tim! Tim! Strigă fata cu deznădejde.

- Lasă-l, nu mai ai ce să faci. Salvează-te pe tine, puştoaico.

O trase cu şi mai multă putere pe fată, dar în secunda următoare simţi cum alunecă de lângă el. Hăul se căscase până lângă ei. Rosa îşi pierdu echilibrul şi căzu. Scott se încordă cât putu, folosindu-şi toată forţa. Tânăra atârna disperată deasupra unei prăpăstii fără fund, legănându-şi picioarele, cuprinsă de panică.

- Scott, nu mă lăsa! ţipă ea.

- Nu te mai mişca, răcni bărbatul, căzând şi el la rândul lui, chiar la marginea abisului. Cu un efort supraomenesc, reuşi s-o tragă în sus, salvându-i astfel viaţa.

Tânăra îl strânse puternic în braţe pe salvatorul ei. Acesta o îmbrăţişă şi lacrimile recunoştinţei nu întârziară să umezească umărul fostului agent. Seismul încetase. Fata îl plângea acum pe cel dispărut fără urmă. Sensibilizat, Scott nu se mai putu abţine nici el. Tim îşi găsise sfârşitul în floarea vârstei, tocmai când îşi făurea cele mai dragi vise în care trăia fericit alături de iubita lui pe care o cunoscuse cu foarte puţin timp în urmă. În care Tim îşi alinta bebeluşii pe care şi-i dorea, la fel de mulţi, aşa cum avusese maică-sa. Dar soarta dorise acum ca din zece fraţi să rămână numai nouă. Bietul om nu se făcuse cu nimic vinovat ca să moară aşa, în chinuri de neimaginat. Zgâriată pe faţă, pe genunchi, pe braţe, cu rochia sfâşiată, Rosa îşi înălţă ochii crezând că

vede sufletul lui Tim înălţându-se către Împărăţia unde Dumnezeu îl chemase cu atâta grabă.

- Bietul Tim, murmură.

- Bietul băiat, repetă şi Scott, impresionat.

Sodoma şi Gomora reveneau în mintea fetei cu îndârjire. Încercă să-şi imagineze ce se petrece în Los Angeles şi văzu într-adevăr cruntele urmări. Oraşul plângea, zguduit de cutremurul care tocmai avusese loc. Nenumărate clădiri fuseseră complet dărâmate, transformându-se în gigantice mormane de moloz. În timpul seismului, cei care locuiau la etajele superioare se aruncaseră inconştienţi pe ferestre, deznădăjduiţi şi demoralizaţi, cu luciditatea pierdută. Cablurile de înaltă tensiune se împleticiră scoţând milioane de scântei şi provocând incendii peste incendii. Conductele de gaze cedaseră în mare parte şi ele şi aşa mulţi muriră asfixiaţi. Drumurile nu mai erau întregi. Pe arterele principale ale metropolei, sute de mii de strigăte, însoţite de claxoanele prelungi, creau un vacarm general în care nimeni nu mai asculta de nimeni. Salvările se auzeau la unison cu alarmele lor stridente. Într-o clădire foarte înaltă, izbucnise unul dintre nenumăratele incendii care trimiteau spre înaltul cerului vălătuci de fum negru, acoperind lumina zilei, întocmai ca în descrierile biblice. Mulţi îşi pierduseră viaţa, încercând să o salveze pe a altora. Sacrificiul uman devenise ţelul suprem al americanilor loviţi de această urgie fără seamăn. Maşinile de pompieri, deveniseră şi ele insuficiente ca şi apa din rezervoare.

Spitalele se dovediră mai neîncăpătoare ca niciodată pentru că răniţii erau prea mulţi. Doctorii nu ştiau de care dintre pacienţi să se ocupe mai întâi şi din nefericire, generatoarele de curent nu funcţionau toate, căci alimentarea firească cu energie electrică fusese întreruptă în multe zone. Singura energie care mai rămăsese era a oamenilor

rămaşi vii şi hotărâţi să trăiască mai departe. Unii se interesau de soarta familiilor, rudelor şi prietenilor. Îi auzeai strigând disperaţi câte un nume şi dacă cei chemaţi nu răspundeau, jalea era şi mai mare. Autorităţile locale făceau cu greu faţă dezastrului, transmiţând din minut în minut apeluri la calm şi la solidaritate. Un elicopter, şi altul, şi altul, survolau zonele calamitate încercând să suplinească munca de salvare a celor de la sol. Ecouri din Sodoma şi Gomora se auzeau şi acum, după mii de ani, ca un avertisment divin. Copii şi bătrâni, femei şi bărbaţi pieriseră în urma cutremurului, lăsând în urma lor sute de familii îndoliate. Preoţii se rugau neobosiţi cerând îndurare şi clopotele bisericilor avură cel din urmă cuvânt, atunci când sicrie fără număr se îndreptau câteva zile mai târziu spre cimitire, ducând pe ultimul drum morţii naţiunii întristate de pierderea definitivă a fiilor şi fiicelor ei. Coroane de flori fură aşezate la căpătâiul celor plecaţi fără întoarcere. Când totul se sfârşi, un nou-născut apăru pe lume, vestind tuturor că a început REÎNCARNAREA.

PARTEA A DOUA
PRESIMŢIRI

VIAŢA LUI ANTONIO - 12

Orele înaintau cu repeziciune în noapte. De acum pe jumătate goi, Tony şi Ana Maria adormiseră demult înlănţuiţi, copleşiţi de ceea ce se întâmplase dar şi de şampania pe care o sorbiseră împreună până la ultimul pahar. Deodată, tânărul adolescent se trezi uşor speriat, de parcă un coşmar i-ar fi spus în vis că undeva, la mii de kilometri distanţă, se întâmplă ceva.

- Rosa... murmură el tulburat şi o privi cu uimire pe fiinţa de alături.

Descoperi surprins că tocmai trecuse prin clipe de intimitate la care nu se aşteptase nicicând. Ana Maria dormea adânc. Pe chipul ei, se citea lumina mult căutatei împliniri. Pielea ei catifelată şi piciorul gol ieşit indiscret de sub pătură îl făcură pe Tony să-şi piardă încă o dată în plus simţul raţiunii şi mânat de acel instinct pur masculin se lipi plin de dorinţă de trupul fetei mângâind-o uşor peste sâni, bucurându-se din plin de atingerea coapselor fierbinţi şi de-a dreptul irezistibile. Fata, uşor excitată, primi noua provocare mişcându-şi cu ochii închişi palmele pe abdomenul tânărului, coborându-le tot mai mult. Atunci simţi în palma ei ceea ce căuta şi strânse degetele uşor, dând tonul unor alte minute de extaz, reuşită la care visase până nu demult. Se sui peste el luându-l prin surprindere şi-şi plimbă sânii uşor întăriţi peste faţa lui, obligându-l să reacţioneze după voinţa ei. Când totul se sfârşi, ea îi luă palmele ascunzându-şi chipul între ele şi mai apoi se cuibări la pieptul lui întrebându-l:

- Te simţi bine cu mine?

Tony nu putu să răspundă imediat. Se gândea la mai multe lucruri deodată şi cu greu se mai putea aduna.

- N-ai mai făcut-o niciodată, nu-i aşa? îl întrebă obraznic Ana Maria.

- Nu. Nu am mai făcut-o. Tu eşti prima.

- Şi ţi-a plăcut, nu-i aşa?

- Da, răspunse el, mi-a plăcut.

- Sunt „bună"?

- Pentru mine, da, din moment ce este pentru prima oară, recunoscu.

- Crezi că altele sunt la fel de bune?

- De unde să ştiu?

- O vei face şi cu alta?

Această întrebare îl încurcă pe Tony. Îşi reveni însă miraculos şi creierul începu să îi funcţioneze. Se gândi chiar să lase timiditatea gesturilor şi a cuvintelor la o parte. Se mai gândi că în fond şi la urma urmei trebuia să-şi facă debutul în viaţa sexuală iar Ana Maria era suficient de frumoasă şi de provocatoare ca să trezească bărbatul din el. Dar fata părea hotărâtă să-l tachineze şi-l mai întrebă:

- Dacă ai putea, ai face-o şi cu americanca?

Aceste cuvinte picară ca un verdict final în mintea lui Tony şi uitând pe moment că nu este decât un om sărac răspunse cu îndrăzneală:

- Da, aş face-o şi cu tine şi cu americanca.

- De ce şi cu ea şi nu DOAR cu mine? Pentru că tu eşti aici. Iar ea nu cred că va mai fi vreodată în România.

Acum ochii Anei Maria străluceau de bucurie. După opinia ei, învinsese. Ramona avusese dreptate. Îşi aminti discuţia avută cu ea şi îi mulţumi în gând:

„Nu ai motive să dezarmezi", o liniştise prietena ei. „Nu-ţi dai seama câtă diferenţă este între ea şi el? Mie una,

mi-e greu să cred că va mai avea ocazia s-o vadă. Aia trăiește în altă lume, o lume complet diferită de a noastră. O să aștepte el mult și bine, ascultă-mă pe mine".

Întrerupându-i nemilos gândurile, un ceas începu să sune insistent, reamintindu-i Anei Maria că nu peste mult timp avea o „treabă" de care băiatul nu trebuia să afle.

- Trebuie să pleci, îi spuse ea tânărului.

- Dar e abia trei, răspunse Tony, aproape indignat de tonul fetei.

- Știu. Totuși, nu vreau să risc. Mama și tata nu știu întotdeauna ce fac eu. Și nici nu trebuie. Haide, te conduc jos, să nu te muște câinii.

- Trebuia să-mi spui de aseară. Știi bine că București este periculos noaptea. Nu te-ai gândit la asta? îi reproșă el.

- Nu, sinceră să fiu, îmi cer scuze. Hai, nu fi supărat. Doar o să rămânem prieteni. Chiar vreau să o fac cu tine de câte ori am ocazia. Ești un dulce, încercă ea să îl îmbuneze.

Tony era tot mai nemulțumit. I se părea că fusese folosit și deloc întâmplător, adevărul chiar acesta era. Colega lui i se părea acum vulgară. Lipsită de scrupule. Dar pentru că se afla în casa ei, nu vru să o jignească. Îi promise că o va suna, la rugămințile insistente ale acesteia. Ieși în trombă pe poarta curții unde avu un sentiment ciudat. Când ajunse pe trotuar, se rezemă de tulpina unui tei ca și cum acolo ar fi vrut să rămână până în zorii zilei. Spre surprinderea lui, auzi niște pași. Se ascunse cum putu și nu mică îi fu mirarea când silueta care se distingea în noapte se apropie de poarta fetei. Aceasta se deschise și Ana Maria îl întâmpină pe bărbatul cu pricina privind temătoare de-a lungul aleii. Tony rămase înmărmurit văzând că cei doi vorbesc atât de familiar și conversația pe care o auzi îl copleși ca o lovitură de măciucă:

- Hai Bogdane, abia te așteptam.

- De ce m-ai chemat aşa de târziu?

- A trebuit să-mi fac „încălzirea".

- Curvă ce eşti, îi spuse celălalt.

- Ai grijă ce şi cum spui. S-ar putea să pleci cu buza umflată.

- Mi-ai promis, ştii bine, o certă el.

- Dragule, nu uita că e doar o partidă de sex. Ne-o tragem şi pe urmă poţi să te duci dracului. Ţi-o tai cu mâna mea dacă sufli ceva şi cuiva. Mai ales Ramonei. Băiat simplu, cinstit, cu frică de Dumnezeu, el credea că toţi ceilalţi sunt corecţi şi nevinovaţi. Încetul cu încetul, pătrundea pe cărările încâlcite ale unei vieţi pe care n-o crezuse aşa de crudă. Muncise din greu ca să-şi pună bani deoparte pentru această ocazie. Ca să se îmbrace şi ca să se prezinte cum se cuvine în casa unei fete de bani gata. Şi acum, ajungea să cunoască în cel mai barbar chip cu putinţă răutăţile pe care le poate oferi destinul. Îşi jură în sinea lui să se răzbune şi porni amărât către casă. Deodată, în faţa lui apărură doi indivizi necunoscuţi. Duhneau îngrozitor a tutun şi alcool. Unul dintre ei vântura o pungă argintie, ducând-o permanent la gură.

- Hei, tinere? N-ai somn? Dai ceva fraţilor tăi?

Tony se opri locului speriat şi întrebă:

- Ce vreţi? Cine sunteţi?

- Bă, da ăsta e cu caşul până la urechi. Nu ne-ai văzut mă că ne-a dat la televizor? A, tu eşti ăla şmecher?

- Nu vă cunosc, răspunse Tony şi vru să treacă de ei.

- Băi rahatule, crezi că suntem proştii tăi de nu ne bagi în seamă? Sau vrei să vezi cum se trăieşte în canal?

În acel moment, din mijlocul şoselei se auzi un zgomot ca de metal şi capacul unei canalizări aflate taman în mijloc se rostogoli într-o parte, făcând loc să iasă de sub el unui alt individ, cam de aceeaşi vârstă cu ceilalţi.

- Probleme, băieţi? întrebă individul tuşind puternic.

- Leo, ăsta ne crede proşti. Cică nu ne bagă în seamă.

- Poliţie, ceva?

- Nu, nu se vede nimic.

- Atunci, scuturaţi-l puţin. Pe urmă întoarceţi-i buzunarele dea-ndoaselea. Hm... da ştiu că pute tot a parfum.

- Aşa e frate? Ai fost cumva la gagici?

- Nu e treaba voastră, le răspunse Tony.

Dar atât apucă să mai spună. Vagabonzii Capitalei îl înşfăcară cu de-a sila obligându-l să se dezbrace.

- Ce mai „cămeşă", oameni buni, spuse unul rupându-i brusc nasturii.

- Şi pantofi „extra", adăugă un altul. Sunt din piele, mă? Luăm două sute, pe puţin.

- Lăsaţi-mă-n pace! Izbucni Tony. Ce v-am făcut eu?

În acel moment, un pumn năprasnic îl lovi în plină figură ameţindu-l.

- Te dai la noi, mă? 'Tu-ţi gura mătii!

Începură să îl lovească din toate direcţiile. Tony căzu şi se lovi cu capul de bordură. Îşi pierdu cunoştinţa.

- Bă, nu mai mişcă! A murit, băi tată!

- Proştilor, trebuia să-i daţi o lecţie şi să-i luaţi banii, nu să-l omorâţi.

- Atenţie! Capul la cutie.

Aurolacii se uitau atenţi în faţă de unde tocmai venea o patrulă a Poliţiei.

- Curcanii, bă "Capul la cutie! Capul la cutie! Repetară ei îngroziţi, dispărând miraculos în măruntaiele şoselei, trăgând atenţi capacul după ei. Poliţia trecu însă pe lângă Tony fără să-l observe. Curios lucru, pentru că lumina farurilor căzuse peste el din plin, dezmeticindu-l. Din fericire, îşi reveni curând şi îşi aminti pe bună dreptate păţania cu minerii.

- De ce mi se întâmplă mie toate acestea? Șopti.

Nicăieri nu se mai vedea nici țipenie de om. Merse încet, abătut, gânditor și aproape terminat de ultimele ore. I se întâmplaseră prea multe adunate la un loc și când izbuti să ajungă în camera lui fără să fie văzut de părinți, se prăbuși peste pat spunând:

- Poate că Dumnezeu mă va vedea până la urmă...

Se cufundă în cel mai adânc somn posibil, ușor lipsit de griji, deoarece era vacanță, o vacanță cu mult diferită de a altor tineri de seama lui. În timp ce alții plecau la bunici ori în vreo stațiune, el era nevoit să muncească în continuare pentru a supraviețui. Dar viața grea pe care o ducea îl obliga la responsabilități pe care mulți nu le aveau. Rămasă într-o tânără și nesigură democrație, țara unde trăia nu părea să-i ofere variante prea fericite despre un viitor apropiat și nesigur. Pe vremea lui Ceaușescu, oamenii muncii intrau în șiruri nesfârșite pe porțile fabricilor în jurul cărora dictatorul construise mii de locuințe modeste, pentru ca muncitorii să nu poată reclama lipsa unei locuințe. Era însă o falsă impresie, pentru că în multitudinea construcțiilor socialiste „multilateral dezvoltate", adevărul era faptul că totul se dădea cu greu sau deloc pe listele rușinii, da la televizoarele color până la un apartament prăpădit. Istoria nu poate fi trecută cu vederea. Dărâmând prin ordine tembele mii de clădiri nevinovate, Nicu și Leanța șterseseră practic de pe fața pământului, în numele unei ideologii utopice edificii care nu meritau așa ceva, tot ce era mai valoros. În anii '80, centrul Capitalei devenise un sinistru șantier la care sârguincioșii absolvenți comuniști de la „Ștefan Gheorghiu", sau o mare parte dintre ei, priveau cu mândrie. Zeci de mii de tineri, elevi, studenți, militari în termen, munceau zi și noapte ca să ridice din temelii o clădire megalomanică, după modele nord-coreene, după imagini desenate de un alt

dictator, Kim ir Sen. Ofiţeri, generali, soldaţi, pe scurt, Armata Română, nu se mai ocupa de instrucţia profesionistă pentru că de la mic la mare, supuşii „monarhului" fără tron erau obligaţi să participe la înălţarea Casei Republicii. Mai apoi, când „eşalonul doi" şi-a însuşit frâiele puterii, aceasta s-a transformat în Casa Poporului. Nu avea însă să fie niciodată aşa din punct de vedere moral deşi primul guvern postdecembrist, cel mai tânăr din istoria ţării, se străduia din răsputeri să gestioneze cum se cuvine o economie care numai aşa nu putea fi denumită în faţa vestului mult visat. Rând pe rând, foştii secretari de partid au început să-şi îndrepte coloana vertebrală şi să se trezească din „hibernarea" care pentru ei nu a însemnat nimic altceva decât un gest de prudenţă. Paradoxal, mirajul capitalist i-a ajutat tot pe ei să renască. Posesori ai unor averi nemuncite în trecutul comunist, aceştia au fost primii care s-au transformat miraculos în dascăli ai privatizării, ai economiei de piaţă, ai descentralizării, după ce cu ruşinoase ambiţii susţinuseră modelul „planificat". Au devenit patroni puternici, ajungând încetul cu încetul să ruineze şi mai mult puţinul rămas după evenimentele din 1989. Fermele, foste Cooperative Agricole de Producţie, au devenit praf şi pulbere. Eficacitatea marilor coloşi industriali, deasemenea. Îmbuibându-se de comisioane gigantice, foştii nomenclaturişti au ajuns practic să desfiinţeze moralul oamenilor care la Revoluţie visaseră cu totul altceva. Culmea neobrăzării, s-au infiltrat în diferitele structuri ale unei Puteri pe care primul ministru de atunci, Petre Roman, ar fi dorit-o altfel. Dar acest lucru avea să-l coste pe inteligentul premier, cunoscut în mai toată Europa. O Europă de acum fără Zidul Berlinului, fără C.A.E.R., şi mai ales fără rezerve, privind aprecierile la adresa priceperii politicienilor şcoliţi la Moscova. Spectrul şomajului, terapia de şoc a programului guvernamental alături de guvernul

Roman, devalorizarea leului, aveau să înspăimânte o populaţie românească sufocată de ajutoarele materiale venite de pe toată planeta. Contul „Libertatea" avea să devină uşor, uşor, un subiect marginalizat.

Prima victimă a democraţiei prost înţelese a fost chiar Bucureştiul. Dintr-o dată, sărăcia şi corupţia şi-au dat mâna înmulţind tot mai mult numărul delincvenţilor, aducând în cartierele Capitalei, în subsoluri, în gări, un număr incredibil de mare al deznădejdilor, al cerşetorilor, al aurolacilor. Mii de buticuri infecte au răsărit ca ciupercile după ploaie, mii de pliculeţe cu praf alb au invadat colţurile deochiate ale Capitalei condamnate să cunoască lumea viciilor: droguri, prostituţie, ţigări de contrabandă şi nu numai. Poate că Petre Roman ar fi vrut să stopeze inflaţia răului dar în jurul simpaticului revoluţionar mişunau încă „hienele" din trecut, săpându-l temeinic. Efectul neacceptării Punctului 8 al Proclamaţiei de la Timişoara avea să cadă asupra tuturor ca o lacună groaznică. Totuşi, preşedintele Iliescu zâmbea mereu optimist şi inegalabila lui diplomaţie avea să liniştească spiritele încă mulţi ani.

Însă imaginaţi-vă că la mai toate gurile de metrou, invalizi falşi sau adevăraţi stăteau cu mâinile întinse către mulţimile de trecători; imaginaţi-vă că în canalele oraşului copii de vârstă fragedă trăgeau din pungile „morţii"; imaginaţi-vă că parcurile deveniseră nesigure, chiar şi în amiaza mare; că adolescentele plecau în necunoscut, ademenite de îmbogăţirea peste noapte, prostituându-se astfel în Istanbul sau în alte capitale europene; imaginaţi-vă că nimic din răul uman nu ocolise „metropola" românească!

Cam acesta era tabloul, care ar putea fi descris mult mai sumbru, în care trăia bietul Tony, din fericire pentru morala creştină încă neatins de pornirile rele ale altora. Iar acum, văzuse în sfârşit şi el că lumea nu este chiar atât de

frumoasă şi de bună după cum crezuse. Văzuse şi el că de la adevăr până la minciună nu este decât un pas dacă te laşi prins în capcana momentului. Căci aşa căzuse el în mrejele colegei sale neastâmpărate. Deşi frumoasă, inteligentă, educată, Ana Maria reprezenta cel mai bun exemplu al libertăţii prost înţelese. Fata însă, chiar îl plăcea pe Tony. Dar aceasta nu o împiedicase să se tăvălească prin pat cu cel pe care mai deunăzi îl lovise în cel mai sensibil punct. Nu o împiedicase să îl mintă pe Tony şi apoi să-şi satisfacă apetitul în braţele altuia, în fapt un derbedeu notoriu. Dar aşa cum se întâmplă de multe ori în viaţă, femeile, chiar şi cele în devenire, preferă jigodiile. Că vor suporta consecinţele, asta este o altă parte a problemei. Cert e că Dumnezeu îi oferise eroului nostru şi o astfel de experienţă nedorită. Dar tot El avea să-l ajute prin aceasta pe Tony să devină un caracter puternic, poate tot mai insensibil la surprizele viitorului.

Când se trezi, băiatul văzu cu uimire că ceasul arăta aproape miezul zilei. Adunate necruţător, evenimentele ultimelor ore îl obosiseră suficient de mult. Poate prea mult, poate prea nemeritat.

Câteva ciocăneli energice îl dezmorţiră. Încuiase uşa din instinct iar părinţii lui îl lăsaseră să se odihnească mai mult decât era cazul, liniştiţi că îi văzuseră pantofii la uşă, semn că s-a întors.

- Tony, sunt eu, tata.

Tânărul se ridică mecanic şi îşi aranjă în grabă faţa răvăşită.

- Imediat, spuse el, stai să mă îmbrac.

Îşi trase în grabă o pereche de pantaloni obişnuiţi pe el şi deschise părintelui său.

Acesta intră în camera băiatului şi-l mai întrebă:

- Cum a fost? Te-ai distrat?

- Mda... m-am distrat...

- Crezi că mă poţi ajuta?

- La ce anume? se interesă tânărul

- Păi, uite care este treaba: ştiu un loc de unde dacă suntem deştepţi, putem scoate nişte bani.

- Sticle?

Bietul Tony nu putea să uite sutele de sticle pe care le căutase scormonind în gunoaiele de la marginea oraşului. Atunci le aduna şi le spăla atent pentru ca mai apoi să le poată vinde la alimentara de unde lua în locul banilor alimente.

- Nu, flăcăule. E o muncă mai grea şi am nevoie de două braţe în plus. Titi, vecinul mi-a spus că ştie un loc plin de fier vechi unde nu s-a dus încă nimeni. Cu cât vindem mai multe kilograme, cu atât scoatem mai mult. Uite, o să ai şi tu partea ta. Câteva sute nu îţi strică.

Tony tresări. Vestea unui profit rapid îl făcu să uite tot ce i se întâmplase. Nu se dădea înapoi, după cum îi era obiceiul, de la nici un fel de muncă, oricât ar fi fost de grea.

- Cu ce îl cărăm?

Tatăl său îl linişti imediat.

- Mai vine cu noi un amic de-al meu care are o căruţă cu cai.

- Deci o să-l cărăm cu căruţa?

- Eşti deştept, îl încurajă taică-su şi mai apoi ieşi spunându-i: te aştept în bucătărie. Nu-ţi ascund că este o muncă destul de grea. Aşa că mănâncă bine şi îmbracă-te cu salopeta de care ţi-am făcut rost de curând.

Impunător în preajma Intercontinentalului, dar urât la periferie, Bucureştiul părea uneori oraşul extremelor. De la siluetele cochete ale doamnelor şi domnişoarelor îmbrăcate în pas cu moda, de la magazinele burduşite cu mărfuri frumos rânduite, dar de care nu-şi permitea oricine să se atingă din cauza preţurilor, ajungeai într-o lume a mormanelor

peste care mişunau doar amărâţii şi câinii vagabonzi. Tony şi tatăl său, împreună cu amicul căruţaş se lăsară hurducaţi pe cele mai dosnice străzi, multe dintre ele neasfaltate. Un cal prăpădit galopa printre gropile neacoperite. Când ajunseră la locul cu pricina, nu mică le fu mirarea să descopere o grămadă cât toate zilele de fier vechi. Chiuvete ruginite, ţevi sparte şi aruncate acolo, robinete ruginite şi nu numai zăceau aşteptând parcă să fie adunate şi vândute la depozitele din apropiere.

- Să o luăm de sus, spuse tatăl lui Tony, căţărându-se imprudent pe grămadă. Chiar acolo este un burlan mare, adăugă el. Dacă-l tragem spre noi, oameni ne-am făcut.

- Ai grijă, spuse amicul său, ţinând calul de căpăstru.

Dar n-avu timp. Părintele dornic să îşi facă familia fericită alunecă printre tablele ascuţite şi-n acel moment se dezechilibră şi căzu.

- Ai grijă, tată, spuse şi Tony.

- Stai acolo, flăcăule. De tine o să am nevoie ca să ridici.

Deodată, tot fierul haotic aruncat o luă la vale. Omul nu mai avu timp să se ferească şi burlanul greoi la care visa se prăvăli direct peste el, cu toate celelalte ţevi, zdrobindu-i capul.

- Tată, tată! strigă Tony. Ce-ai păţit?

Dar acesta nu mai putea să răspundă. Murise pe loc, în încercarea de a-şi face familia puţin mai fericită...

Istoria se scrie întotdeauna cu ajutorul faptelor şi evenimentelor generate de oameni luminaţi, capabili să insufle celor din jurul lor propria gândire, mai mult sau mai puţin potrivită vremurilor cărora le sunt contemporani. Cu toate acestea, evenimentele din decembrie 1989 petrecute în România au creat o situaţie cu mult diferită faţă de ţările din jur, unde oricum utopicul comunism a fost parcă mai uman. La o discuţie cu câte o halbă de bere în faţă, doi amici dintr-un sat oltenesc se certau pe tema Revoluţiei. Unul dintre ei, un fel de Ilie Moromete al prezentului, afirma sus şi tare că această revoluţie ar fi izbucnit la Timişoara, la jumătatea lunii decembrie. După el, din noaptea zilei de 22 spre 23, revolta populară a fost înlocuită de lovitura de stat a celor din eşalonul doi al Paridului Comunist Român. Într-adevăr, opinia acelui ţăran simplu avea să vină şi din partea altora, dar cu alte cuvinte, în alt context şi-n altă exprimare. Dacă vechile structuri se desfiinţau lăsând loc unei posibile democraţii, în schimb cei care se băteau de acum cu pumnul în piept, cu mici excepţii, aparţineau de fapt educaţiei primite la şcolile de partid din Braşov, Academiei Ştefan Gheorghiu şi nu numai. Cu un tupeu dus până la neobrăzare, mulţi dintre foştii nomenclaturişti doreau virusul mult visat, mult râvnita boală a deplinei fericiri, Puterea. Ilie Verdeţ, de exemplu, nu se da înapoi nicidecum dacă era vorba de aceasta. Constantin Dăscălescu, nici atât. Şi exemplele ruşinii ar putea continua. Calculând greşit contextul, popularul Iliescu a fost nevoit să recunoască faptic certitudinea timpurilor: căderea comunismului şi implicit a sistemului de democratizare prin „perestroika", soluţie aplicată parţial dar cu urmări radicale şi de către liderul sovietic, Mihail Gorbaciov. Cu alte cuvinte, Iliescu era un om potrivit ca alternativă pentru schimbarea paşnică a lui Ceauşescu, pentru un sistem socialist, poate de tip chinezesc sau poate

după alte modele. Odată cu fostul prim secretar de la Iași, pătruns pe teritoriul responsabilităților capitale și tineri tehnocrați, care aveau să îl șicaneze mai târziu. Guvernul Roman, ambițios și hotărât, a fost de fapt o reflectare a noilor viziuni despre viitorul nu tocmai îndepărtat. Tinerii miniștrii nu mai erau activiști nerușinați ci oameni bine pregătiți, maturi, capabili să gestioneze o tranziție cât mai scurtă, spre binele tuturor. Și totuși era greu să schimbi mentalitatea milioanelor de români crescuți sub coșmarul represiunii morale și materiale. Și cum mai totul trecea prin stomac, oamenii apreciau pentru început cel mai simplu element al minimei mulțumiri: mâncarea. Mâncarea era cea care dispăruse în spațiul C.A.E.R.-ului, lăsând alimentările românești pustii. Și guvernul Roman a zis: să fie mâncare. Și a fost mâncare. Și Iliescu a văzut că e un „lucru bun". Dar politicianul uns cu toate alifiile a comis erori, ca orice om care este supus, nu-i așa, greșelii. Acesta nu a observat sau poate nu a aprofundat faptul că tinerii vroiau altceva. Că ei erau primii care ar fi trebuit să aibă de câștigat: posibilitatea de a fi promovați rapid în rezolvarea problemelor fundamentale, că nu erau dispuși să mai bată din palme pentru nimeni, decât pentru ei înșiși. Din păcate, eșalonul doi s-a infiltrat puternic în posturi călduțe, prin sacrificiul noii generații. Tinerii au fost cei care și-au dat viața cu brațele și piepturile goale în fața misterioșilor teroriști. Tinerii au fost cei care s-au răzvrătit năprasnic în acele vremuri de neuitat. Dar în scurt timp, s-au trezit șomeri, dați la o parte de foști activiști ajunși în zăpăceala generală, parlamentari ori mari directori de întreprinderi și de bănci.

- "Va fi democrație și bunăstare peste 20 de ani"! avea să avertizeze Silviu Brucan, pe numele său real Saul Bruckner. În fapt, călău moral al lui Iuliu Maniu și nu numai pe când conducea cotidianul oficios comunist, Scânteia.

Si tot adevărul ne spune că tinerii nu prea au avut loc

în politică. Indiferent că se numeau PNL, PNŢ sau FSN, acolo, sus, pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei tronau prea mulţi oameni trecuţi de vârsta a treia, care păreau să facă cu degetul generaţiei ce venea puternic din urmă. De altfel, toamna anului 1991 avea să dovedească mai clar ca niciodată că aripa reformatoare a Frontului Salvării Naţionale nu era pe placul conservatorilor, nostalgicilor. Această cauză a provocat şi efectul: conservatorul domn Ion Iliescu îl înlătura pe reformatorul Petre Roman. Experienţa învingea priceperea. Europa asista extrem de atentă la toate aceste lucruri. Europa avea acum un ochi critic: terapia de şoc a primului guvern postdecembrist eşua contrar voinţei, pentru că Iliescu nu era nici celebrul Vaclav Havel, nici vestitul Lech Walesa, fostul lider al „Solidarităţii" poloneze. Iliescu era un om crescut cu idei socialiste, simplu, onest, sărac, liber cugetător, popular prin zâmbet, calităţi generale care nu interesau Occidentul.

Mai mult decât atât, la români s-a petrecut un veritabil paradox. Acesta consta în aceea că foştii deţinuţi politici din închisorile comuniste, ajunşi persoane publice, lideri marcanţi ai formaţiunilor istorice, erau primiţi cu reticenţă de către majoritatea populaţiei. Cu neîncredere. Radu Câmpeanu, Ion Raţiu, Corneliu Coposu, Constantin Ticu Dumitrescu şi alţii nu erau populari, sau cel puţin aşa era impresia dorită de adversari. Convulsiile politice, amânarea măsurilor de reformă, nerespectarea prin aceasta cu organizaţiile financiare internaţionale aveau să întârzie la nesfârşit o Românie prosperă, democrată, ori inclusă în forurile europene. Căderea guvernului în septembrie 1991 a însemnat, conform adevărului istoric, rămânerea în urmă a României faţă de mai „grăbitele" Polonia, Ungaria, Cehia şi nu numai. Generaţia tânără din România s-a numit generaţie de sacrificiu, începând cu Timişoara şi terminând cu

zilele noastre. Evitând o pensie şi un trai liniştit, în afara politicii, bătrânii fostului eşalon doi, poate nu toţi, considerau în mod inexplicabil că lumea se termină odată cu ei. Că tinerii trebuie să mai „crească", uitând că mentalităţile se mai şi schimbă, că nu se poate trăi printre amintiri. Tinerii de după '89 s-au văzut nevoiţi să înlocuiască sacrificiul sângelui cu cel al luptei pentru supravieţuire, să alerge după locuri de muncă, după mirajul muncii „la negru" în afara ţării, după o viaţă care era nici pe departe cum crezuseră că va fi după căderea dictaturii. În paralel cu generaţia de sacrificiu, „greii" politici s-au împiedicat în propriile soluţii economice. Străinii s-au trezit că România încă nu poate fi ţara afacerilor. Că birocraţia şi corupţia sunt încă la putere cu parcă mai mult avânt. Că descentralizarea funcţionează greoi sau deloc. Că băncile acoperă necesarul îmbogăţirii peste noapte a veşnicilor datornici. Că sistemul bancar este de fapt o cacialma. Că românii visează mult şi adoră jocurile Caritas, Gerald şi altele de tip piramidal. Că fondurile de investiţii reprezintă tot un joc, dar cu aspect legal. Bulversată de multitudinea erorilor politice comise de foştii comunişti renegaţi de Ceauşescu, Europa nu a mai înţeles nimic, preferând să aştepte. Ciocnindu-se inevitabil, generaţiile vechi cu cele noi, s-a ajuns la un peisaj colorat al orgoliilor din care spre dezamăgirea speranţelor născute la Revoluţie, foştii activişti de partid aveau să facă totul pentru a învinge suflul transformărilor benefice. Foştii secretari de partid au cucerit puterea absolută aruncând România într-o izolare groaznică, până la sfârşitul secolului trecut. Cine avea să piardă? Generaţia tânără, generaţie de sacrificiu care avea să ajungă la capătul răbdării şi să se izbească mai ceva ca arheologii de fosilele mentalităţilor din anii socialismului „multilateral dezvoltat". Neexistând premisele apariţiei rapide a clasei de mijloc, păturile sociale s-au împărţit în do-

uă: bogaţi şi săraci. Cu toate acestea, libertatea avea să fie înţeleasă în fel şi chip. Dacă până la căderea lui Ceauşescu românii nu aveau de unde să-şi cumpere hrana, acum nu mai aveau cu ce s-o cumpere, deşi se găsea din abundenţă. Mulţi tineri, dar şi oameni în toată firea au fost nevoiţi să se umilească la muncile de jos peste hotare, în timp ce în ţară populaţia plătea din buzunarul propriu incapacitatea aleşilor. Veşnic auster, bugetul României trebuia să se împartă din nimic tuturor. Doar facilităţile marilor rechini politici aveau să fie megalomanice. Delegaţii internaţionale fără efect pentru omul simplu; cheltuieli protocolare şi ale stufosului aparat birocratic. Multe sume de bani erau alocate aiurea pentru ca burţile unor politicieni nepăsători să atârne ruşinos peste privirile hămesite ale unui popor silit să suporte prin suferinţă proprie lipsa de bun simţ a celor „aleşi" la vot, sosiţi peste noile vremuri cu educaţia comunistă din trecut. Din fericire, odată cu trecerea anilor, oamenii s-au văzut tot mai bine informaţi... Publicaţii în sfârşit independente au apărut în chioşcuri şi pe tarabe, oferind populaţiei însetate de adevăr ceea ce până după Revoluţie era imposibil. Jurnalişti experimentaţi au fondat ziare şi reviste astăzi cunoscute de toată lumea, devenind în scurt timp lideri de opinie prin editoriale verticale şi apariţii televizate pe noile posturi care de acum concurau o Televiziune Română tot mai ştearsă... Românii nu mai urmăreau doar două ore pe seară, dimpotrivă, invazia reţelelor de cablu permiteau nenumăratelor posturi străine să creeze insonii şi nemaiîntâlnită curiozitate. Oamenii de afaceri au speculat această sete nebună de cunoaştere şi de informare a telespectatorilor şi astfel s-au creat în timp adevărate imperii media. Dar cei care au suferit din cauza ambiţiilor înmulţite la toate nivelele, au fost tinerii, adevăraţii învingători ai comunismului.

Principiul „dominoului" a cuprins republicile socialiste sovietice. De sub influenţa Moscovei aveau să încerce să se desprindă popoarele Uniunii conduse de Mihail Gorbaciov. Rând pe rând, Ucraina, Belarus, Uzbekistan, Ţările Baltice, Republica Moldova, Georgia şi altele îşi declarau independenţa împiedicând comunismul să înainteze victorios în istorie. În Federaţia Rusă apărea un nou lider, Boris Elţân, dar principala putere mondială avea să rămână, cel puţin aparent, S.U.A. Odată cu destrămarea blocului sovietic, politica externă a guvernului de la Whashington avea să afecteze tot mai multe părţi ale globului. Prima intervenţie de anvergură a forţelor armate americane, susţinute de o coaliţie internaţională, sub egida O.N.U. a fost împoriva Irakului. Preşedintele irakian, Saddam Hussein, tocmai dăduse ordinul invaziei împotriva Kuwaitului bogat în zăcăminte petrolifere. Atacând cu ajutorul aviaţiei militare, flotei navale şi renumiţilor puşcaşi marini, în aer, pe mare şi pe uscat, micul emirat este eliberat grabnic. Între timp, preşedintele S.U. A., George Bush, pierde alegerile în favoarea democratului Bill Clinton, cel care avea să joace un rol primordial în zonele fierbinţi ale globului. În Yugoslavia, izbucnea războiul civil. Fostele republici se separau prin războaie crâncene de Belgrad. Pe noua hartă a Europei apăreau Croaţia, Bosnia-Herţegovina, Slovenia, Serbia, Macedonia, Muntenegru... mai apoi se diviza şi Cehoslovacia dar din nou paşnic. Vărsarea de sânge continua însă aşa cum se întâmpla din cele mai vechi timpuri în Orientul Mijlociu, unde palestinienii erau veşnic adversarii Israelului. America acţiona pretutindeni în lume în numele democraţiei iar formidabila putere economică părea de nezdruncinat. Se abţinea însă de la intrevenţii prompte acolo unde Moscova

era aproape, cum s-a întâmplat în Transnistria condusă de Smirnov, republică auto proclamată şi nerecunoscută în plan internaţional, fiind de fapt o mică parte a Republicii Moldova. Aici, Armata a IV-a rusească veghea temeinic pentru ca influenţa moscovită să nu dispară. Teama că Republica Moldova s-ar putea uni cu România, ţara mamă, îi cuprinsese pe liderii ruşi ca o boală a imperialismului de acum muribund. Armele nu mai erau cele binecunoscute. Nici măcar acelea nucleare. Acum, Războiul Rece dispăruse, lăsând loc celui economic. Dar rezervele subterane ale Federaţiei Ruse nu puteau fi trecute cu vederea. Încrengătura posibilităţilor economice de o parte şi de cealaltă ofereau un tablou mondial redesenat pentru alte timpuri, pentru altfel de politică. Uşor, uşor, Europa se dorea a fi cât mai unită. Dolarul avea de acum o monedă rivală tot mai puternică, denumită până la urmă sugestiv, euro. Piaţa Comună devenea Uniunea Europeană şi astfel, războiul economic izbucnea dintr-o dată de o parte şi de cealaltă a Atlanticului. Dar în mod tacit, căci puternica Alianţă militară N.A.T.O., rămasă fără adversar în urma desfiinţării Pactului de la Varşovia, era condusă în fapt tot de S.U. A. Aceasta avea să intervină mult mai târziu, împotriva Serbiei acuzate că întreţine în sud-estul Europei „butoiul cu pulbere". După Saddam Hussein, era rândul lui Slobodan Miloşevici să se ia „la trântă" cu adevăratele principii democratice dar mai ales cu formidabila maşină de război americană. În paralel, Federaţia Rusă se confrunta cu rebeliunea cecenă unde armata rusească avea să dea greş pentru că mica ţară se opunea eroic şi genera un conflict sângeros creând astfel o pată veşnică pe obrazul Moscovei. Între timp, au loc noi aderări ale fostelor ţări socialiste la N.A.T.O. Deşi depusese prima scrisoarea de intenţie, prin fostul ministru de externe Teodor Meleşcanu, România este amânată în reuniunea de la

Madrid, alături de Bulgaria. Reformele economice şi militare nu mulţumeau şi trebuiau să continue. România ducea o politică externă după cum îi cereau interesele, dar uneori cu prea mult entuziasm poate nejustificat. Europa nu era întotdeauna de acord cu America. România trebuia să fie mereu de partea amândorura şi să jongleze prin reprezentanţii săi cu mare pricepere pentru a nu provoca mai marilor lumii încruntatul sprâncenelor. Dacă în interior lucrurile mergeau greu pentru toată lumea, în schimb la politica externă românii s-au dovedit încă o dată suficient de pricepuţi cât să fie apreciaţi, chiar cu rezerve, de către Lumea Nouă şi cea Veche.

Tânărul român se strecura printre anii care treceau cu repeziciune şi obstacolele pe care le întâlnea în viaţa de zi cu zi îl ambiţionau şi mai mult, determinându-l să reuşească acolo unde mulţi dădeau greş. După moartea tatălui său devenise un alt om. Se maturizase dintr-o dată, cuprins de griji şi de realităţile existente pe care le descoperea în jurul lui la fiecare pas. În fiecare duminică îşi făcuse un obicei, lăudabil dealtfel, de a se duce la mormântul părintelui care îl părăsise pe neaşteptate. De acum, totul depindea de el şi încetul cu încetul, problema supravieţuirii se transformase într-o luptă continuă cu viaţa pe care o trăia intens, cu scopuri şi gânduri tot mai mari. Un lucru îl surprindea permanent, acela că Rosa nu dispărea din sufletul său, deşi trecuseră mai bine de doi ani de la momentul în care îi trimisese acea scrisoare. Ana Maria rămăsese şi ea în amintirile sale ca un prilej al împlinirii sale bărbăteşti căci de iubit nu a putut să o iubească niciodată. Intrase la Facultatea de Management, dar aici avea permanentă nevoie de bani şi muncea zilnic, până cădea pe brânci, ca să îşi poată cumpăra cele trebuincioase studiilor dar mai ales ca să poată avea grijă de mama sa tot mai mândră de propriul copil. El plătea aproape toate facturile tot mai insuportabile şi pe deasupra trebuia să facă faţă vieţii de student, atât cât se putea. Căci pentru el nu existau distracţii, nici măcar banale plimbări. Privea către ceilalţi studenţi cum trăiesc şi realiza că el este altfel. Promovase spre lauda lui examenul de Bacalaureat, la terminarea liceului, cu nota 10 pe linie. Vişan ajunsese un infractor notoriu şi acum se afla la penitenciarul Rahova. Ana Maria promovase şi ea, tot cu notă mare dar o luă pe drumuri greşite şi rămase însărcinată de tim-

puriu cu un arab cu care se încurcase într-una din aventurile ei nocturne. Ca un paradox al destinului, prietena Anei Maria, blonda Ramona, era colegă de facultate chiar cu Tony şi ca o domnişoară care se respectă, întrerupse orice relaţie de prietenie cu amica ei care îl sedusese pe Tony, dând-o astfel uitării. Ramona era una dintre singurele colege cu care Tony izbutea să discute mai mult de câteva minute. Tânăra îl descoperea abia acum cu adevărat pe băiat, aşa cum este el ca om şi începu să îl simpatizeze. Dar nu îi spuse şi nici măcar nu încercă să îi dea de înţeles. Însă cu fiecare zi care trecea, întâmplarea dar şi nevoia îi aducea pe cei doi faţă în faţă. Examenele din sesiune erau grele şi ajungeau să se încurajeze reciproc. Cursurile nu se găseau decât pe bani grei şi profesorii aveau pretenţii la care nu se aşteptau. Fiecare dorea ca lucrarea scrisă de el să fie cumpărată. Cele mai grele erau examenele orale şi foarte curând, Ramona şi Tony ajunseră să repete împreună, considerând că aşa le este mai uşor. Fata era cinstită în felul ei şi chiar săritoare. Surprinzător, între ea şi mama băiatului se înfiripă o simpatie reciprocă şi vizitele tinerei se înteţiră. Uneori, când Tony era plecat la serviciu, stăteau amândouă şi îşi ţineau de urât. Căci băiatul se angajase la o firmă de calculatoare, noile pasiuni ale românilor. Ajunsese priceput şi secretele aparatelor „minune" erau din ce în ce mai puţine pentru el. Ştia să instaleze programele, ştia să le repare, ştia să tehnoredacteze şi din aceste motive, Tony începu să câştige bani frumoşi, dar pe merit. Internetul pătrundea în România ca un musafir aşteptat îndelung şi din acel moment, la români se iscă isteria. Telefonia mobilă şi internet-cafe-urile se împrăştiară ca un virus iremediabil şi Tony într-adevăr făcuse salturi uriaşe. Urmă şi cursurile unei şcoli de şoferi şi începu să pună bani deoparte ca să-şi cumpere o maşină. Şi timpul trecu iar primul an de facultate se termina pe nesimţite.

Undeva la mijlocul lunii iulie, Tony fu nevoit să plece într-o delegaţie pentru două zile. Între timp, Ramona găsi fără să vrea prilejul de a ţine companie mamei lui Tony, preferând-o în locul colegelor bârfitoare şi a băieţilor care insistau în zadar să iasă cu ea. De fapt, semăna cu tânărul întrucâtva la comportament şi asta o mira chiar şi pe ea.

Tony plecase de două zile şi nu dăduse nici un semn de viaţă. Ramona şi mama băiatului tocmai îl „bârfeau" pe tânăr când, deodată, tresăriră amândouă speriate. Chiar în momentul acela, un disperat, probabil vreunul dintre vecini, claxona prelung în faţa blocului, fără să pară că se va mai opri vreodată. Cele două nu mai putură suporta şi mânate şi de curiozitate, scoaseră capul pe fereastră să-l vadă pe cel care făcea atâta hărmălaie. Nu mică le fu mirarea când descoperiră că la volanul maşinii se află chiar Tony. Tânărul îşi împlinise unul dintre primele sale vise. De acum, era proprietarul unui autoturism, e-adevărat, marcă mai veche, dar asta conta mai puţin. Îi făcură cu mâna şi peste numai câteva minute se revăzură cu atâta bucurie de parcă băiatul s-ar fi întors de cine ştie unde. Ramona se trădă singură şi-l îmbrăţişă pe colegul ei cu căldură. Uitase că nu trebuia să îi arate simţămintele ce le nutrea faţă de el. Dar chemarea inimii, câteodată nu te iartă şi te îndeamnă să faci lucruri pe care încerci din răsputeri să le eviţi.

- Te-ai întors şofer! îi zise fata luminată.

- Ei aş, replică Tony, nu vezi ce „hârb" este? E luată la „second hand".

- Dar arată destul de bine, îl încurajă Ramona. Să o stăpâneşti sănătos.

- Mulţumesc, colega'.

- Haideţi să serviţi masa, îi îndemnă mama băiatului. Hai, Tony, oi fi obosit şi flămând de pe drum.

- Eu, nu vreau să vă deranjez. Poate că aveţi multe de vorbit şi ar fi mai bine să mă retrag, spuse fata politicoasă.

- Nu, nu, nu pleci nicăieri, spuse băiatul, şi tu eşti de-a casei. La tine ce să faci? Vrei să te vedem iarăşi la uşă plângând? Ştii bine că taică-tău abia aşteaptă să te ia „în gheare". Crezi că la ora asta mai este treaz?

Nu, tatăl Ramonei nu era niciodată treaz. Beţiv notoriu, alungase pe toată lumea din jurul lui prin comportamentul violent şi vulgaritatea care îl caracterizau. Fata rămăsese orfană de mamă încă de la vârsta de zece ani şi de atunci se maturizase într-un ritm debordant. De mică se ocupa cu treburile casei, în timp ce tatăl ei cheltuia bruma de bani pe care o câştiga prin cele mai infecte cârciumi, acolo unde băutura era multă şi ieftină. Aproape seară de seară îşi vărsa nervii pe propriul copil şi o lovea pe fată fără rezerve, fără motiv. Aceasta îi călca, îi făcea mâncare, îi spăla rufele şi el tot nu era mulţumit. Singura grijă pe care o avea era ca paharul să-i fie veşnic plin. Habar nu avea că fata lui făcuse un liceu, că intrase la o facultate, că are şi ea nevoie de o vorbă bună din partea cuiva. Toate acestea nu îl interesau. Pensionat pe caz de boală, nu se mai temea nici măcar de moarte. Căci devenise aşa cum era acum din momentul în care rămăsese văduv. În loc să vadă în Ramona mândria lui de părinte, acţiona tocmai pe dos, jignind-o şi batjocorind-o cu vorbele lui grele, de parcă lumea ar fi apărut o dată cu el. Atâta era de ursuz că până şi prietenii de pahar, beţivi ca şi el, începură să îl evite. Totuşi, unul ceva mai luminat, îi spuse într-o bună zi:

- Băi Ştirbei, am auzit că e deşteaptă mă fie-ta. Acu' e şi la facultate... Ferice de tine bă...

- Du-te mă şi lasă-mă cu braşoavele tale. Ce treabă am eu cu studiile ei? Are bani? N-are! Am rugat-o şi eu să îmi cumpere o „săniuţă" şi ştii ce mi-a zis purceaua? Că îi tre-

buie banii pentru cărţi şi abonament la metrou.

- Păi şi ce vrei mă, zise celălalt, să meargă pe jos ca să bei tu?

- Nu, mă, dar cine e mai important: tac'su sau prostiile ei? Să aducă bani mai mulţi şi dacă n-are de unde să se ducă şi ea la „turci" că acolo sunt o căruţă de proşti care dau banii „cocoloş" pentru două-trei „tăvăleli".

- Cum bă, o pui pe fie-ta să se prostitueze?

- Da ce bă, ştie cineva ce face ea acolo?

Aceasta era gândirea murdară a lui Ştirbei, tatăl Ramonei. Iar despre toate acestea fata îi povestise mamei lui Tony şi băiatului şi iată de ce insistau amândoi ca ea să rămână la masa lor. Fata cedă în cele din urmă dar nu se putu abţine să nu privească spre Tony gânditoare. Tânărul îi zâmbi spunându-i:

- Hai să ne plimbăm cu maşina. Eşti singura mea amică de încredere, aşa că fă bine şi nu mă refuza.

Ramona se schimbă dintr-o dată la faţă şi încercă să se adune. De fapt, era pentru prima oară când Tony o invita la o plimbare căci în rest conversau numai la el acasă ori pe holurile facultăţii. Acum însă era ceva special.

- Mi-ar face plăcere să ne plimbăm împreună. Dar nu trebuie neapărat cu maşina, adăugă ea cu subînţeles.

- Uite, o să mergem şi în parc. La terasa din Herăstrău. Fac cinste. Noua mea achiziţie trebuie „udată", nu? Parcă aşa se spune.

Ramona era puţin dezamăgită. Tânărul se gândea numai la autoturismul său ca la o izbândă de proporţii. Dar supărarea îi trecu repede. Până la urmă, ea era singura persoană cu care băiatul îşi împărţea bucuria. Dacă în trecut ştiuse să o înveţe pe Ana Maria cum să procedeze ca să îl seducă, acum, când era vorba de ea, devenise neputincioasă. Îşi alungă aceste gânduri şi privi uimită cum Tony se

strecoară pe arterele Bucureştilor cu o dibăcie neaşteptată. Băiatul conducea cât putea de atent şi totuşi, uşor îngândurat. La un moment dat, ceva îi atrase atenţia în mod special. Ajunseseră într-o intersecţie unde un băiat de vreo 12 ani aştepta la semafor cu o perie de spălat parbrize şi un bidon cu detergent. Tony fu cuprins de amintiri şi îl privi pe copil. Când acesta începu să-i spele parbrizul fără să-l mai întrebe, nu se supără. Dimpotrivă, scoase o bancnotă nou nouţă din buzunar şi o puse în palma băieţelului spunându-i:

- Cândva, am fost şi eu ca tine. Cândva, vei fi şi tu ca mine.

- Săru' mâna, nene, răspunse copilul fericit.

- Tony, e verde! spuse Ramona.

- Colega, răspunse celălalt, este pentru prima oară poate când un şofer regretă că trebuie să treacă de un semafor.

Bucureştiul este un loc „renumit" pentru aglomeraţie dar mai ales pentru lipsa locurilor de parcare. În zona Pieţei Aviatorilor, denumită acum oarecum nejustificat Charles de Gaulle, tânărul izbuti să tragă maşina pe o stradă lăturalnică, chiar în dreptul unei guri de metrou. Ca un gentleman ce era, Tony coborî şi deschise fetei portiera, zicând:

- Domnişoară, vă rog, Natura vă aşteaptă.

Spre surprinderea Ramonei, văzu cum colegul ei îi întinde braţul şi atunci se zăpăci definitiv.

- Haide, dă-mi voie să te conduc. Aici nu suntem nici acasă la mine şi nici la facultate. Aici suntem LA PLIMBARE. Iar eu am considerat că tu eşti singura fiinţă de pe lume cu care pot conversa liber şi în voie.

Ramona îl privi buimăcită şi se lăsă dusă în parcul cu pricina, ajungând curând să respire pe malul lacului aerul curat dar şi frumuseţea acelor locuri. Se aşezară pe iarba deasă şi stătură aşa, în tăcere, privind către apa care se

întindea în fața lor ca o oază a regăsirii, departe de vacarmul Capitalei, adânciți în gânduri și eliberați de grijile care îi măcinau zi de zi. Tony se simțea mulțumit de sine. Nu era însă prost deloc și știa ceea ce ea ar fi vrut să nu știe. Faptul că este iubit de această colegă sinceră și chinuită. Îi trecu fulgerător prin minte imaginea Rosei Walker care uitase să-i mai răspundă la scrisoarea în care el își pusese atâtea speranțe. Dar nu spuse nimic în acest sens. Căci ochii care nu se văd, într-adevăr riscă să se uite unii pe ceilalți. Tânărul realizase că distanța este un obstacol aproape imposibil de trecut și de acum se gândea că a sosit timpul să răspundă fetei cum se cuvine: cu respect, căldură și chiar dragoste. Ținea foarte mult la Ramona dar nu se putea îndrăgosti de ea cu nici un chip. Părul de un blond auriu al fetei se răsfira obraznic în bătaia vântului și trădau o frumusețe pe care tânărul o ignorase atâta amar de vreme. Acum îi luă mâna și îi zise strângând-o într-a lui:

- Știu că mă iubești.

- Cum? bâigui ea uluită de modul direct de a vorbi al băiatului.

- Uite, Ramona, noi ne cunoaștem aproape de o viață. Mă simt dator să îmi cer iertare față de tine. Am greșit.

- Nu înțeleg, mai spuse ea toropită de vorbele lui.

- Ba înțelegi, i-o reteză Tony. Trecutul m-a urmărit permanent și am crezut în lucruri imposibile. M-am retras în singurătate crezând că va sosi ziua în care îi voi putea spune EI un călduros „Bine ai venit. Sunt fericit să te revăd."

- Nu vreau să vorbim despre prietena ta din America. Dacă sufletul tău îi aparține și acum, te rog, nu te simți obligat cu nimic față de mine. Vinovat, nici atât.

- Nu cred că se va mai întoarce. Am crezut într-o himeră când tu erai aici, neștiută și retrasă în tine însăți ca și mine. Cred că am început să te iubesc, Ramona.

- Crezi? Dacă e vorba să crezi numai, atunci te rog, nu complica lucrurile.

- Nu, Ramona, nu vreau să complic lucrurile. Vreau să le simplific. Vreau să fim împreună.

- Eşti sigur? îl întrebă ea neîncrezătoare.

- Sunt sigur. Ce-a fost a fost. Important este ceea ce este şi ceea ce putem face împreună.

Tăcură amândoi. Nu erau singuri pe malul lacului. Perechi de îndrăgostiţi îşi spuneau vorbe calde şi şedeau înlănţuite cuprinse de vraja iubirii. Nimeni nu se ferea de nimeni. Fără să mai întrebe, fără să mai spună un singur cuvânt, Tony o cuprinse pe fată cu braţele şi o sărută dintr-o dată. Întreaga ei fiinţă renăştea la viaţă şi nu putu să îl respingă. Se întinseră pe iarbă îmbrăţişaţi şi în cea mai deplină tăcere se sărutară unul pe celălalt la nesfârşit. El îi mângâia pletele blonde şi începu să îi exploreze pe deasupra hainelor întregul corp încălzit de dorinţă. Ea se afla de fapt într-o altă lume şi nu mai realiza nimic din ceea ce se întâmplă, cedând pornirilor lui.

Dar totul se nărui brusc, căci un vapor îi asurzi cu zgomotul pe care îl făcea iar Tony zise brusc:

- Să ne plimbăm şi noi. Hai să mergem pe insulă.

- Nu, nu vreau să mergem pe insulă, răspunse ea, de acum răsfăţată. Ai promis că mă duci la terasă.

- S-a făcut. Scuzaţi, am uitat.

- Altă dată să nu se mai întâmple, zise ea triumfătoare, înghesuindu-se sub braţele lui.

Pentru prima oară de când se cunoşteau începură să se plimbe pe aleile parcului ţinându-se de mână strâns, de parcă s-ar fi întâlnit după o aşteptare sufletească continuă, după ce ani de-a rândul nu ştiuse nici unul despre celălalt că există şi altă variantă a simplei prietenii care îi lega. Ca un răspuns al naturii, chiar în faţa lor tocmai traversau do-

uă veveriţe peste alee. Acestea se opriră câteva secunde, privindu-i temătoare.

- Uite, uite, strigă fata.

- Le văd. Stai uşor, să nu le speriem.

Micuţele animale spre îndreptară spre ei, surprinzându-i. Tony păşi cât putu de uşor şi scoase din buzunar un biscuite pe care îl avea cu totul şi cu totul întâmplător la el. Apoi se aplecă pe vine şi îl întinse înainte. Sufletul omului se simte repede. Mânată de un instinct de încredere, una dintre veveriţe ţopăi către cei doi mai îndrăzneaţă ca de obicei şi ridicând lăbuţele înşfăcă rapid bucata întinsă de băiat. Apoi, ca la un semn al fricii, se făcu nevăzută în copacul de alături.

- Extraordinar! se minună Ramona pentru a doua oară. Ai vrăjit-o.

- Nu am vrăjit-o deloc. Pur şi simplu îi era foame.

- Ba ai vrăjit-o, îl contrazise fata. Altfel, cum îţi explici că a venit să ia biscuitele din mâna ta? Vezi, şi ele te iubesc. Ai tu ceva care copleşeşte pe toată lumea...

- Mai ales pe tine, râse Tony, dar fără intenţia de a o jigni

- Răule, îl dojeni fata, îmbrâncindu-l. Pe mine nu m-ai copleşit. Pe mine m-ai cucerit.

- Nu mi se pare, o provocă el.

- Ba da, ba da, uite mai zise ea, pune mâna aici să vezi cum bate doar pentru tine.

Tony simţi cum fata îi ia mâna şi o aşează pe pieptul ei. Într-adevăr, inima ei bătea cu putere şi la propriu şi la figurat.

- Uite, ca să vezi că îmi eşti dragă, pune şi tu mâna pe a mea. Vezi, o dojeni el cu blândeţe, şi mie îmi bate. Bine ai venit în viaţa mea, Ramona.

- Bine te-am găsit, Tony.

- Şi acum, urmează o mică gustare. Vă rog, domnişoară.

În schimbul lor nevinovat de cuvinte ajunseseră la terasa unde el îi promisese „o cinste". Folosindu-se de obiceiul obligatoriu al bunelor maniere, îi trase scaunul fetei, ajutând-o să se aşeze cât mai comod.

- Bună seara, le spuse un ospătar care se îndreptase spre ei de cum îi văzuse. Doriţi un meniu?

- Da, spuse Tony, mulţumim.

- Îndată, domnule. Poftiţi.

Rămaşi pe moment singuri, cei doi începură să răsfoiască paginile celor două meniuri pe care tocmai le primiseră.

- Eu vreau o apă tonică şi dacă domnişoara este de acord, aş sărbători această seară specială cu un pahar de şampanie. Lângă friptură, bineînţeles.

- Atunci, spuse Ramona, şampanie şi friptură să fie.

Peste câteva minute, ciocniră fericiţi dar ea nu se putu abţine să nu îl întrebe grijulie:

- Tony, nu costă prea mult?

- Am ţinut special nişte bani pentru o seară cu tine. Şi pentru alte seri care vor veni. Nu, Ramona, nu costă mult. Mai mult costă singurătatea şi tristeţea. De acum înainte, eu sunt tu şi tu eşti eu. Ce zici?

Dar Ramona plângea. Însă lacrimile care i se prelingeau pe obraz erau cele ale unei fericiri la care nu se aşteptase niciodată. Dintr-o dată se simţea mică în faţa lui Tony, cel care pe vremuri făcea munca de jos prin cartierele Bucureştilor. Cel care acum ajunsese bărbat în toată firea şi era aranjat chiar acolo, cu ea, pentru ea, „la patru ace". De la lipsurile cele mari provocate de tranziţia implementată de guverne incapabile, de la tacâmurile servite ca delicatese pe vremea lui Ceauşescu, Tony ajunsese să comande masa,

măcar din când în când, în locurile de atracţie ale Capitalei. Ramona trebuia să înceapă şi ea munca la un market, căci se hotărâse să plece din casa tatălui ei violent. Nu vroia să îi dea bătrânului nici un motiv ca să spună că îi mănâncă pensia, deşi aproape toată se ducea pe băutură.

- Nu te duce acasă în seara asta. Rămâi la noi.

- Tony, spuse fata, şi-aşa v-am deranjat destul. Nu se poate.

- Haide, ştii bine că nu este nici o problemă. Nu vreau să te văd vânătă la ochi.

- Trebuie... trebuie să mă duc acasă în această seară. Am aşa, o presimţire sumbră.

- Dă-le încolo de presimţiri. Dormi la noi. Fă asta pentru mine.

Ramona fu atinsă în cel mai sensibil loc. Uşor ameţită de şampania consumată, se gândea că Tony are dreptate şi că numai dacă ar mirosi-o tatăl ei, oricât ar fi de beat, nu i-ar fi bine deloc. Se simţi datoare să precizeze că vrea să ştie unde va dormi.

- La mine, ce Dumnezeu. Doar suntem adulţi de acum.

- Promiţi că vei fi cuminte? Ce-o să zică mama ta?

- Mama nu va zice nimic. Ştie că băiatul ei este un om la locul lui. Dacă vrei, dormi în sufragerie. Acolo nu te va deranja nimeni.

- O, nu, zise ea uşor dezamăgită. Căci nici în ruptul capului nu dorea să doarmă fără Tony. Cum o să piardă ocazia care se ivise tocmai când se aştepta mai puţin?

- O, da, glumi el. Ştii, eu când dorm mă întind pe tot patul, adăugă, închizând ştrengăreşte un ochi.

- Nu-i nimic, o să-ţi fac loc, fu răspunsul.

Găsiră maşina la locul ei, căci prin Bucureşti, furtul autoturismelor devenise o modă. Capitala era luminată mai puternic ca niciodată. Îşi aminteau amândoi că înainte de

1989, întunericul făcea legea. Acum însă, situația se schimbase puțin, în sensul că iluminatul public nu mai era de mult o problemă. Când ajunseră acasă la el, maică-sa ședea în bucătărie singură, cu o ceașcă de cafea în față.

- Ați venit, copii? îi întrebă, ca și cum i s-ar fi părut firesc să se întoarcă împreună.

- Ramona mamă, poți să dormi unde vrei. Știam că o să înnoptezi la noi. Lasă că e mai bine. Tony e un băiat atent. Dacă nu era el, aș fi murit demult și m-aș fi dus după taică-său „mintenaș". Eu mă duc la culcare. Sper că o să visați frumos. Eu, de exemplu, nu prea mai am norocul acesta în ultimul timp. Uite, noaptea trecută, am avut un coșmar că după ce m-am trezit m-au apucat din nou durerile de „șale". Se făcea că mi l-au prins teroriștii ca pe fata aia și Doamne Sfinte, îi taie un bărbos din acela capul. Și uite așa stăteam cu capul copilului în mână și îl arătam la lume pe fereastră și strigam disperată la toți trecătorii...

Din fericire, femeia vorbea de mult singură. Tony și Ramona dispăruseră în camera băiatului și nu știau nimic despre visul femeii. O grabă ciudată îi determinară să uite să ureze bătrânei „noapte bună". Erau preocupați să facă ceea ce nu mai făcuse niciunul dintre ei de multă vreme: dragoste. Tony stinse lumina și peste numai câteva secunde se aruncară unul deasupra celuilalt aproape cu sălbăticie, mai pofticioși ca oricând. Fata îi descheie grăbită cureaua de la pantaloni și aproape că îi rupse nasturii de la cămașă. El o dezbrăca la rându-i și o săruta cu repeziciune de la gât în jos pe tot corpul, până către coapse. Îi mușcă sfârcurile sânilor și apoi își plimbă limba peste pântecele ei, mângâind-o peste tot cu nespusă tandrețe. Fu rândul fetei să-l muște ușor de gât și se așeză deasupra lui grăbită, gata să înceapă ritualul iubirii pe care o aștepta de foarte mult timp. Se sărutară fără oprire și buzele lor se umeziră de dor

şi de infinită plăcere. Gemetele fetei nu întârziară să se audă şi ele deveniră tot mai puternice, atunci când Tony o pătrunse cu toată forţa, într-un extaz comun. Orgasmul celor doi „neastâmpăraţi" se produse atât de intens că fata uită unde se află şi scoase un strigăt inconştient:

- Ce bine e! Ce bine e!

Din fericire, bătrâna sforăia de mult. Aşa că în afara lor, nimeni nu ştiu ce noapte romantică dar şi sălbatică avură cei doi. Tony se îmbrăcă uşor şi deschise uşa îndreptându-se spre bucătărie. Luă de acolo doza cu frişcă şi se întoarse mai provocat ca oricând lângă Ramona . Aceasta îl aştepta goală şi nu greşea deloc. Deşi era trecut cu mult de miezul nopţii, Tony îşi aruncă hainele în cel mai îndepărtat colţ al camerei şi o umplu pe fată cu frişcă de sus până jos, plimbându-şi limba în toate direcţiile. Ea procedă la fel şi în câteva clipe se îmbrăţişară însetaţi de plăcere apoi nimeni şi nimic nu îi mai opri să pătrundă tainele erotismului, una câte una, bucurându-se unul de celălalt încontinuu... Mai târziu adormiră dezbrăcaţi, spre norocul lor cu uşa camerei încuiată...

Tânăra americancă primise scrisoarea lui Tony. Fu cuprinsă de o emoţie pe care timpul i-o curmă treptat şi acesta trecu fără ca ea să reuşească vreodată să îi răspundă. Tatăl ei, magnatul Walker, intră în politică alături de Partidul Republican şi ajunse în urma unei campanii electorale furibunde unul dintre cei mai respectaţi senatori. Diplomat priceput, el reuşi să aducă până şi pe democraţi, adversarii lui politici, la părerile lui despre lupta împotriva terorismului, adevăratul duşman al comunităţii internaţionale apărut în ultimele decenii. În Congres, discursurile se succedau cu o intensitate tot mai mare iar America dădu tonul întregii lumi despre modul cum ar trebui acţionat în zonele de conflict ale planetei tot mai zbuciumate de războaie regionale, interetnice ori pe criterii religioase. Statele Unite nu priveau cu ochi buni regimurile ultimilor dictatori ai lumii, puterea cucerită de talibani în Afganistan, programele nucleare ale Coreei de Nord, scopul radical al organizaţiei Hamas din Palestina şi preşedintele Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei, cunoscutul Yasser Arafat, ajunsese singurul interlocutor viabil pentru O.N.U. şi pentru administraţia de la Whashington. Saddam Hussein era şi el bănuit la rândul său că are un program de fabricaţie a armelor de distrugere în masă, motiv pentru care se cerea imperativ cale liberă comisarilor de la O.N.U. pentru inspecţii în locurile unde se bănuia să s-ar afla fabricile de armament incriminate. Preţul barilului de petrol creştea puţin câte puţin şi afacerile lui Walker aveau de suferit în zona Golfului. Magnatul nu era obişnuit să piardă şi nu de puţine ori îşi punea mâinile în cap când afla ultimele noutăţi de la Bursă. Acţiunile sale scăzuseră simţitor şi întreaga planetă trepida de teama unei noi crize economice mondiale, deşi specia-

liştii asigurau că perioada anilor '30 nu se va mai întoarce niciodată. Fata omului de afaceri asista şi ea la acţiunile părintelui său şi maturizată mai mult ca oricând, înţelegea să nu fie de acord cu el în multe privinţe. Puternicul cutremur din Los Angeles fu şi el uitat iar Scott, îngândurat totuşi de previziunile de atunci ale fetei, se retrase în locuinţa sa modestă. Totuşi, Rosa se apropiase de el şi nu de puţine ori îl vizita ca să vadă ce mai face ori ca să îi ceară câte un sfat. Degeaba încercase să-l scoată din vizuina lui ca să-l mute într-un loc mai acătării. „Morocănosul" nu renunţa nici în ruptul capului la stilul lui de viaţă. Tânăra nu îl uitase nici pe Tim şi se îngrozea de câte ori îşi amintea în ce fel îşi găsise bietul om sfârşitul. Ea devenise o fire extrem de independentă şi acest lucru se datora şi preocupărilor tatălui ei care veşnic era plecat. Dar ceea ce o caracteriza pe fosta puştoaică, era frumuseţea desăvârşită şi sufletul cu care era înzestrată. La fel ca şi Tony, fata era studentă la Universitate şi culmea, tot la Management. Şi totuşi, refuza avansurile pretendenţilor care apăreau zilnic în viaţa ei. Spre surprinderea multora, nu prea avea prietene. Considera că se înţelege mai bine cu băieţii, deşi nu le permitea să o atingă „nici măcar cu o floare". La aproape 20 de ani, corpul şi mintea i se îmbinau perfect, într-o desăvârşire feminină la care multe tinere femei ar fi râvnit. Unele colege, invidioase, spuneau că este nebună iar acest apelativ era determinat de faptul că Rosa avea obiceiul să rămână cu privirea fixă, fără să audă sau să vadă nimic din ceea ce se întâmplă în jur. Trăsăturile şi calităţile ei o făceau puţin excentrică şi poate că şi acesta era unul dintre motivele pentru care începea să-l înţeleagă pe Scott. Avea momente când se hotăra dintr-o dată să facă un anumit lucru fără să stea prea mult pe gânduri, indiferent că era ceva bun sau rău. Odată s-a dus la un curs de educaţie sexuală şi a descoperit cu uimire că este

singura virgină dintre toate cele aflate acolo, deși unele erau mai mici ca vârstă decât ea. Imediat s-a dus la un doctor care i-a spus că hormonii nu trebuie ţinuţi în frâu ci lăsaţi să se manifeste, imediat cum apare un partener. Fata s-a speriat de modul direct de a vorbi al medicului şi l-a întrebat cu tupeu:

- Sunt dornică să fac dragoste. Dar, nu vă supăraţi, dacă tot cunoaşteţi atâta lume, nu puteţi să-mi găsiţi şi partenerul de care vorbiţi? Pentru că în jurul meu nu este nici unul care să-mi placă. Mă înţeleg cu ei dar nu mă atrag.

Doctorul rămase cu gura căscată. Toţi pacienţii care veneau la el îl întrebau ce şi cum să facă, în nici un caz să caute. Rosa îl privise fix şi îi mai spusese fără ocolişuri:

- Nici dumneata nu eşti genul. Crezi că m-ar fi interesat câte neveste ai sau câţi copii dacă mi-ai fi plăcut? Dar asta e, nu e cazul.

Hotărât lucru, fata se schimbase teribil în toţi aceşti ani. Nu mai era persoana timidă din trecut. Poate puţin mai sociabilă. În cuvintele pe care le rostea, punea o amprentă de răutate justificată de răutăţile unei lumi pe care ea o crezuse mai bună şi mai frumoasă. Nu mai era Rosa cea calmă şi credulă ca altădată iar acest lucru se vedea în comportamentul ei cu fiecare zi care trecea. Dar cunoştea bunele maniere, ştia când să se folosească de talentul ei în a convinge pe cineva de propriile ei convingeri. Vocea calmă şi caldă erau paravanul perfect pentru capriciile de femeie în devenire şi totuşi în sufletul ei era loc suficient pentru toţi cei dragi. Citea mai mult ca de obicei şi era însetată să ştie totul despre ce se află pe acest pământ ale cărui toane ea le simţea uneori înaintea altora. Aşa se face că într-o zi, întâlnindu-se cu Jim, unul dintre puţinii ei amici, acesta îi repetă invitaţia de a ieşi cu el la cină, pentru a câta oară... Spre surprinderea lui, Rosa acceptase dintr-o dată şi în premieră

propunerea.

- Uite, îi zise, insişti de săptămâni întregi să mă cunoşti, spui tu, mai bine. Vino să mă iei deseară pe la opt.

Cu numai o singură oră înainte de venirea lui, Rosa se răzgândi subit şi îi telefonă ca să contramandeze întâlnirea.

- Îmi pare rău, Jim, dar astă seară nu se mai poate.

- Dar care este motivul? se interesă Jim dezamăgit

- Vremea. Nu-mi place să ies atunci când starea vremii se înrăutăţeşte.

- Dar ... e senin ... ce se mai poate întâmpla într-un timp aşa de scurt?

- Fulgerele vor brăzda cerul. Vântul va smulge copacii din rădăcină.

- Şi va veni sfârşitul lumii... râse Jim amuzat de previziunile Rosei. O.K., am înţeles, nu mai vrei şi gata...

- Jim, nu mă înţelege greşit, eu chiar vorbesc serios. Nu tu eşti motivul.

Amicul ei închise telefonul îmbufnat şi picǎ uşor pe gânduri. „Nu degeaba circulă zvonul că e nebună", îşi spuse. Deodată însă, cerul se întunecă subit şi fulgere nenumărate brăzdară cerul. Nu mai dură mult şi vântul începu să sufle cu o putere nemaipomenită. Mici vârtejuri se formară de-a lungul şoselelor şi luară pe sus felurite obiecte. Jim se îngrozi. Privi pe fereastră şi descoperi uimit cum maşina sa se clatină. Aceasta se răsturnă pe o parte şi fu dusă de rafale câteva sute de metri, izbind-o de alta. Ploaia începu să cadă şi ea cu putere şi bucăţi mari de grindină se prăvăliră din înaltul cerului, acolo unde norii negrii se adunaseră în timp record. Tunetele tulburau metropola şi unii locuitori avură parte de un spectacol sumbru, în care geamurile Gemenilor cădeau sparte de bucăţile mari de gheaţă care continuau fără oprire să se prăvălească peste vestitul Manhattan. Cea care simboliza existenţa Lumii Noi, Statuia Libertăţii, rezis-

ta însă acestei furtuni nemaiîntâlnite până atunci. Atlanticul era mai agitat ca niciodată și navele aflate în larg izbutiră cu greu să facă față valurilor uriașe care se formaseră. Din păcate, unele se scufundară cu ușurință, fiind înghițite de apele învolburate. Ca un miracol, casa Rosei scăpă din această urgie și spre mirarea vecinilor, părea că deasupra și pe o mică distanță în jurul ei ploaia și vântul sunt mai puțin intense. Fata se ridică cu mâinile ridicate către înaltul cerului și rosti grav:

- Oprește-te!

Cu totul întâmplător sau din motive neștiute, furtuna se domoli și peste New York se așternu liniștea. Rosa avusese dreptate. Sute de copaci fuseseră smulși din rădăcini iar mulți dintre ei căzuseră peste miile de mașini parcate de-a lungul trotuarelor. Presimțirile i se adeveriseră din nou, după foarte mult timp și, deși târziu, tânăra hotărî să se ducă la Scott, salvatorul ei, pentru a-i împărtăși simțămintele ei despre ceea ce urmează să se întâmple.

„Morocănosul" dormea buștean. Ca de obicei, la această oră oarecum târzie, stătea tolănit pe pat, cu televizorul așezat pe abdomen și cu motanul Kiss torcând satisfăcut de ultima cină primită de la stăpânul său. Bătăi puternice se auziră în ușă dar în zadar. „Hai, morocănosule, scoală-te odată.", își zise Rosa în gând și continuă să bată cu insistență. Aflat probabil în al o sutălea vis, Scott auzi în sfârșit zgomotele de la intrare.

- Ce-i?

- Sunt eu, frumușica.

- Ce-ai pățit fetițo? N-ai somn? o întrebă Scott îndreptându-se spre ușă. Peste câteva secunde, tânăra năvăli în casa fostului agent care privind-o, nu se putu abține să nu o întrebe:

- Măi să fie, ce Dumnezeu ești așa udă?

- Nu ştii? îl întrebă fata. Nu ai văzut că a fost furtună puternică?

- Aici, la noi? se miră Scott scărpinându-se după ureche.

- Da, isteţule, aici la noi.

- Nici Kiss nu a dat vreun semn...

- Nici nu mă mir. Între tine şi el nu e mare diferenţă.

- Dar tu, Rosa? Tu, ai ştiut?

- Da, am ştiut dinainte.

Scott o privi cu aceeaşi luare aminte ca altădată. Cum ar fi putut uita una dintre ultimele fraze rostite de ea cu puţin înainte de cutremurul din L.A.? „ Astăzi Dumnezeu ne va pedepsi din nou. Vor muri oameni. Foarte mulţi oameni.", spusese ea în urmă cu câţiva ani. Omul îi dezvăluise lui Walker previziunea fetei dar acesta nu a luat în seamă vorbele fostului agent. Pusese totul pe seama întâmplării. Acum însă, e-adevărat, la distanţă de câţiva ani, istoria se repeta. Tânăra avea capacităţi pe care nu şi le cunoştea încă prea bine şi tocmai de aceea era speriată. Ea îi povesti „Morocănosului" ceea ce se întâmplase cu câteva ore înainte. Omul fu pus la curent cu stările ei şi hotărâră să caute împreună o explicaţie.

- Uite ce-ţi propun eu, zise el. Eu, când eram la agenţie, am mai lucrat cu persoane asemenea ţie.

- Cum? întrebă ea surprinsă. Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

- Pentru că la tine este altceva. Tu presimţi lucrurile la o scară mult mai mare. Tu nu identifici infractori. Tu simţi tragediile de proporţii, că acestea se produc din cauza naturii sau a oamenilor. De aceea trece multă vreme între previziunile tale. Iar atunci când le ai, trece foarte puţin timp până se întâmplă.

- Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Suntem în 1994. Visez

ce se întâmplă peste ani. Peste cel puţin zece ani de aici înainte. Dar nu pot să spun nimănui, ar râde toţi de mine.

- Mie, poţi să-mi spui, fetiţo, îi zise Scott cu gravitate, privind-o drept în ochi.

Rosa începu să vorbească, încurajată de încrederea pe care i-o dădea Scott, devenit dintr-o dată cel mai curios om din lume. Cuvintele pe care le rostea, veneau de la sine, unul după celălalt, ca o mărturisire neaşteptată despre ce a fost ori ce va urma să se mai întâmple. Până şi motanul deschise ochii la auzul destăinuirilor fetei, ca şi cum s-ar fi aşteptat precum animalele de dinaintea Potopului lui Noe să se îmbarce pe Arca Salvării, devenită peste veacuri adevăr şi legendă.

- Va fi rău. Anul 2000 nu va însemna Sfârşitul Lumii ci începutul acestuia. Oamenii vor suferi crunt şi milioane de vieţi omeneşti vor fi curmate de Marea Urgie.

- Ce înţelegi tu prin Marea Urgie? o întrebă Scott nedumerit. Nu înţeleg.

- Totul.

- Cât va dura? O lună, două, un an?

- Va dura ani. Ea înseamnă Moarte. Duşmănie între popoarele lumii. Catastrofe naturale. Cutremure. Furtuni. Erupţii vulcanice. Inundaţii. Arme nucleare care vor scăpa de sub control. Duşmani din spaţiu.

- Duşmani din spaţiu?! se miră fostul agent. Ce vrei să spui?

- O piatră. Un meteorit. Un bolovan pe care nimeni nu îl va putea opri. Chiar acum se îndreaptă spre noi repede, prea repede...

- Când va ajunge aici?

- Anul 2029. Atunci oamenii deja vor fi mai puţini.

- Dar... ai spus că vezi peste maxim zece ani... murmură Scott.

- Da, dar atunci oceanele se vor răscula şi vor mătura cele patru zări. Va fi primul avertisment provocat de Dumnezeu. Celălalt va fi dat tot de El dar prin intermediul oamenilor.

- Adică?

- Adică mai mult nu pot să-ţi spun. Poate mă înşel. Şi nu vreau asta.

- Măcar dă-mi un indiciu... insistă Scott.

- Fie, se învoi Rosa. Dar uite ce este, „morocănosule", nu lua de bun tot ce spun eu. În fapt, America va fi lovită. Atacată. Şi atunci...

- Şi atunci?

- Şi atunci va începe Al Treilea Război Mondial.

- Cine vor fi atacatorii? Noi nu putem fi învinşi de nimeni.

- Tocmai asta e. Nu îi vom vedea niciodată. Doar îi vom bănui sau ne vor spune ei. Îţi aduci aminte de Revoluţia din România? Nici acolo duşmanii n-au fost văzuţi. Dar se ştie cine a ucis?

- Cine, fetiţo? strigă Scott.

- Teroriştii. Şi mai mult nu pot să-ţi spun. Acum o să zici şi tu că sunt nebună.

- Nici gând, o contrazise Scott. Dar mă gândesc că dacă tot ce am auzit este adevărat - lucru de care nici nu mă îndoiesc, ar trebui să fie luat în seamă de cine trebuie. Dar trebuie să ne gândim bine. În primul rând, voi avea o discuţie cu John. El are întotdeauna un cuvânt greu de spus. Pe de altă parte, nu ştiu cum va reacţiona când va şti că este vorba de tine, care eşti copilul lui. Ai avut deja două „cumpene" şi crede-mă, nu aş vrea să fiu în pielea lui ca părinte.

- Când spui „cumpene" te referi la răpirea mea şi la cutremurul din L.A.?

- Exact, micuţo. Dar uite ce vreau să te rog: spune-mi

despre tine lucruri mărunte, care nu au nici o legătură cu grozăviile despre care mi-ai vorbit. Povestește-mi cum s-a întâmplat să-ți dai seama. Ce altceva poți să mai faci? Ce...

Scott nu mai apucă să rostească nici măcar un singur cuvânt. Rămase cu gura căscată privind-o pe Rosa care tocmai îi făcea o mică demonstrație. Fata avea din nou privirea fixă și părea absentă. O șuviță din părul ei lung și negru îi căzu peste chipul nespus de frumos, aureolând și mai mult incredibila-i frumusețe. Însuși motanul Kiss se trezi din somnul său neîntrerupt, mieunând pentru prima dată după ani la rând, dar o făcea într-un fel ciudat, caracteristic animalelor care presimt ceva bizar. Și asta pentru că acolo, în modestul cămin al fostului agent, începu să se petreacă ceva incredibil. Întinzând mâna dreaptă către televizorul minuscul aflat în momentul acela pe frigider, dură câteva secunde și acesta porni brusc, deși nu putea fi dirijat de la distanță. Apoi, fata se apropie și puse palma mâinii deasupra lui, la o distanță de numai câțiva centimetri. Apoi ridică brațul către tavan și aparatul fu ridicat de o forță neștiută, deși fata nu-l atinsese nici măcar cu un deget. Îl purtă așa prin cameră, până către pat. Pe urmă îl „așeză" ușor și se întoarse către Scott care rămăsese mut. Bietul om, obișnuit cu o mulțime de clarvăzători, folosiți de agenție în situații limită, căzu în noianul amintirilor din Orientul Mijlociu, unde își petrecuse o mare parte din viață, încercând să dea de urmele celor care acum amenințau prin propriile fapte dar și prin previziunile Rosei. Își amintea că în urmă cu vreo zece ani, unul dintre camarazii săi picase în mâinile unei grupări teroriste din zonă. Din fericire, cel cu care rămăsese avea astfel de capacități. Vedea anumite lucruri la distanță dar nu putea să o facă mereu. Totuși, ajutat de insistențele lui Scott dar și de apriga dorință de a-și ajuta tovarășul răpit, reuși să identifice locul unde acesta fusese dus. În scurt

timp, dirijate de la sol, trupele de elită ale americanilor intervenіră cu hotărâre şi pricepere, reuşind să elibereze chiar mai mulţi prizonieri compatrioţi. Dar reuşita se datora inegalabilei inteligenţe a agentului Scott, recunoscut pentru vigilenţa dar şi tradiţionala şiretenie care făceau din el o adevărată valoare. Iar acum, această vizită nocturnă a Rosei, precedată de furtuna care se dezlănţuise mai devreme peste New York, îi trezea la viaţă toate simţurile pe care le pierduse cu mult timp în urmă. Era ca şi cum s-ar fi născut din nou şi privind-o pe tânăra de lângă el, îşi spuse că a sosit în sfârşit momentul să se întoarcă la viaţă. Odată cu această seară surprinzătoare, hibernarea lui Scott luă sfârşit.

Rosa, ostenită, se pregătea să plece. Se făcuse târziu. Îşi chemă şoferul şi curând ajunse acasă, unde căzu într-un somn adânc, lăsându-l pe „morocănos" într-o stare de emoţie profundă. Uşor îmbătrânit, fostul agent întinerise subit, ca şi cum în zilele următoare ar fi avut nevoie de vigoarea de altădată. După ani şi ani, Scott îşi dădu seama cât de singur este şi privi cu silă în jurul său, spunând cu voce tare:

- Ce vizuină! Aici nu locuiesc eu ci un tembel. Un tembel care nu are nici măcar o damă lângă el. Şi tu, idiotule, adăugă adresându-se motanului, să ştii că avem foarte multă treabă. Nu ţi-e ruşine să dormi cât este ziua de lungă?

„- Nu mi-e ruşine", părea să răspundă Kiss. „M-ai învăţat altceva? Tu nu tot aia faci?". Dar Scott, cu toată intuiţia lui, nu avea de unde să cunoască gândurile bietei pisici. Ridică uşor din umeri şi murmură:

- Aceasta este ultima noapte. De mâine, NE TREZIM, mai spuse el, filozofând.

Adormi în cele din urmă, visând un trecut care abia reînvia.

ROSA DEVINE FEMEIE - 17

Dimineaţa sosi mai repede faţă de altele, asta pentru că tânăra americancă adormise foarte târziu. Un ceas deşteptător începu să sune insistent, tulburând liniştea dormitorului unde Rosa deschise cu greu ochii. Ca şi cum nu ar fi fost de ajuns, se auzi imediat şi telefonul. Încercă să îl găsească cu ochii închişi, bâjbâind cu mâna întinsă. Dar nu izbuti. Îşi frecă cu dosul palmei întregul chip şi privi ca prin ceaţă. Văzu telefonul în cele din urmă şi îl duse la ureche uşor iritată.

- Da, spuse ea.

- Rosa, sunt Jim.

- Bună, Jim.

- Eram îngrijorat în privinţa ta. Ai avut dreptate aseară. Vroiam să-mi cer scuze că nu te-am luat în seamă.

- Nu este nevoie, Jim, îl linişti ea. Nimeni nu m-ar fi crezut. Dar tu ce faci?

- Sunt în regulă. Dar...

- Dar?

- Maşina mea e zob. Însă nu mai contează. Când crezi că ne putem vedea totuşi?

Rosa, buimăcită de somn, avu totuşi puterea să se enerveze, şi pe bună dreptate. Individul acela insista în cele mai nepotrivite momente. Era prea tulburată ca să facă faţă unei noi discuţii de care nu avea nici un chef.

- Uite ce e Jim, zise. Încearcă să mă uiţi. Nu-mi placi. Şi chiar dacă mi-ai plăcea, ACUM nu pot să îţi răspund în nici un fel. Îţi mulţumesc că m-ai sunat dar e suficient.

- Dar, Rosa...

Jim nu mai apucă să spună nimic. Fata închisese imediat telefonul şi se întinse din nou pe patul mare, înfundându-şi faţa în cearşaf. Îşi puse o pernă deasupra capului şi

curând gândi mulțumită: „Ce bine e să dormi. Numai să nu mă mai deranjeze cineva că voi face o crimă. Mai dă-o încolo de școală. Azi nu mă duc." Adormi din nou dar un nou vis nu întârzie să o tulbure și mai mult. Se făcea că Jim o trage puternic după el într-o direcție necunoscută, fără ca ea să se poată opune ori să rostească vreun cuvânt. Era noapte și pustiu în jurul lor. Mergeau pe o punte deasupra unei ape și aceasta se legăna inexplicabil de violent. Bărbatul continua să o tragă după el cu pași repezi și când încercă în sfârșit să se opună, acesta o bruscă iritat și puntea se rupse în două, aruncându-i în vâltoare. Jim încercă să o susțină dar nu izbuti. Deși era un bun înotător, fu înghițit de apele agitate. Exact în momentul când fata urma să se scufunde, un braț imens și puternic o prinse și de pretutindeni răsună vocea pe care o auzise pe plaja Californiei: „- Te-am prins! Nu ai știut până acum că tu ești nemuritoare?"

Rosa tresări speriată și strigă:

- Dumnezeule, cine sunt eu? De ce mă chinui? De ce nu mă lași să trăiesc liniștită, ca toți ceilalți?

Dar nu îi răspunse nimeni. Doar Margaret, menajera casei, năvăli în camera fetei, atrasă de strigăte și întrebă îngrijorată:

- Ce este fetițo? Ce-ai pățit?

Tânăra o privi pe femeie și răspunse oftând adânc:

- Nimic, nu am nimic. Am avut un coșmar. Te rog, nu trage draperiile. Lumina îmi face rău.

Dar Margaret nu o ascultă. Bombăni scurt:

- Ești speriată. Îți aduc un ceai fierbinte, poate te mai liniștește, adăugă, eliberând fereastra. Valuri de lumină inundară camera fetei și razele unui soare care de acum se înălța impetuos pe cer, pătrunseră și ele, odată cu noua zi.

- Te rog, Margaret, vreau să fiu singură. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar uneori mă sufoci. Nu

vreau nici un ceai. Nu vreau nici un musafir. Astăzi nu vreau nimic. Înţelegi?

Bătrâna o privi atentă şi îi zise cu voce gravă:

- Ai început să semeni şi cu biata maică-ta. Doar ea mă repezea aşa când nu îi era bine. Apropo, am uitat să-ţi dau vestea cea mare: ăştia care vă prostiţi cu concursurile astea, sunteţi norocoşi. Ai primit ieri o scrisoare. Cică în ea e o listă pe care ai fi trecută şi tu.

Rosa se lumină la faţă dintr-o dată. Participase prin poştă la un concurs unde cele mai bune proiecte de management erau premiate cu o excursie la Cannes, în sudul Franţei.

- Dă-mi-o repede! strigă ea înviorată.

Biata femeie dispăru şi se întoarse ţinând în mână un plic mare. Fata se repezi să o desfacă şi citi pe hârtia de dinăuntru câştigătorii concursului, în ordinea locurilor: Pe primul loc se afla ea, Rosa Walker. Pe locul următor, Tony Popescu, România...

Nu mai putu să spună nimic. Se prăbuşi cuprinsă de o imensă emoţie şi Margaret nu mai apucă să o sprijine. Fata se afla întinsă la podea. Era într-adevăr prea mult. Mâna unui destin pe care ea nu mai putuse să îl prevadă intervenea din nou, în cel mai neaşteptat chip cu putinţă. Trecuse ceva vreme de când nu se mai gândise la amicul ei din România, cel care o impresionase prin suferinţa lui în iunie 1990. Scrisoarea pe care o primise de la el o mai păstra şi acum ca pe un document de valoare dar atât şi nimic mai mult. Îl ştia sărac, prăpădit şi ca vai de el. Nu avea de unde să cunoască ambiţia băiatului provocată chiar de ea. Din atâtea milioane de tineri talentaţi de pe întreg globul, se nimeriseră tocmai ei doi pe aceeaşi listă şi lucru şi mai ciudat, pe primele două locuri. Pentru prima dată după despărţirea de la spitalul din Bucureşti, aveau să se revadă, dar

în ce condiţii! În ce loc!

Rosa se trezi din leşin, datorită îngrijirilor acordate de medicul familiei, chemat în grabă de menajeră. Apoi se gândi cum va arăta revederea ei cu băiatul care acum cucerea pas cu pas treptele succesului! O reuşită în viaţă de care răposatul său tată ar fi fost mândru. Dar ce va spune părintele fetei? Cum va reacţiona Walker?

Nu mai conta. Rosa nu ştia dacă să se bucure sau nu. Pentru prima dată se întrebă cât loc mai are Tony în inima ei şi dacă nu cumva este prea târziu pentru sentimentele trecutului. Curiozitatea feminină o îndemnă să se întrebe dacă tânărul are cumva vreo iubită şi cam cum ar arăta aceasta. Care este viaţa lui. Cum gândeşte. Dacă o mai ţine minte, deşi nu l-a încurajat niciodată cu vreun semn de viaţă. Îşi aminti în ce hal fusese bătut şi se bucură că dintre imbecilii de care avea parte nu alesese nici măcar unul. Îşi adună simţămintele şi se bucură că avea să se revadă cu un chip drag. Dar în sufletul ei se petrecea acum ceva neaşteptat. Nu avea răbdare. Se decise să viziteze România înainte de perioada excursiei. Iar cinstită cum era din fire, avea să îi aducă tatălui la cunoştinţă acest lucru. Cu tot libertinismul care o caracteriza, nu putea să treacă peste voinţa lui Walker.

- Te voi convinge, spuse ea privindu-se în oglindă.

De acum ceasul arăta miezul zilei. Se dezbrăcă de halat ca să intre să îşi facă un duş şi peste câteva minute se bălăcea cu nesaţ în apa caldă. Se mai întinse cu capul de marginea căzii şi privi aşa în gol. De seara trecută şi până în secundele acelea, în viaţa ei se succedaseră o sumedenie de evenimente care o copleşiseră. Furtuna, discuţia cu Scott, coşmarul din vis, insistenţa lui Jim, viitoarea revedere cu Tony, leşinul, toate se strânseseră într-un timp scurt. Era surprinsă de ceea ce i se întâmplă în permanenţă şi îşi dori

în premieră pentru felul ei de a fi ca cineva să îi fie alături, să o strângă în brațe, să o mângâie și să o sărute neîncetat... Vroia să fie iubită, măcar pentru puțină vreme. Se întreba ce este dragostea și oare cum se manifestă aceasta? Așa cum se întâmplă multor femei în viață, Rosa devenise vulnerabilă. Trăia un moment de slăbiciune și lângă ea nu se afla nimeni. Își închipuia mâinile unui bărbat plimbându-se cu sete peste corpul ei și își spuse cu glas tare:

- Vreau și eu să văd cum e! La urma urmei, trebuie să-mi încep și eu viața sexuală. M-am săturat să aud șușoteli pe la spatele meu. Destul că toți mă consideră nebună.

Se ridică din apa fierbinte și își aruncă un prosop peste ea. Apoi se privi din nou în oglindă și își mângâie singură sânii, privindu-i. Ardea de dorință. Însă nu îi era dor de nimeni. Vroia pur și simplu să facă sex.

Se gândi la Jim. Cu numai două ore înainte îl repezise și îl alungase din viața ei. Dar nu era un bărbat urât. Nici măcar prost. Avea însă obiceiul să folosească cuvinte vulgare care nu întotdeauna erau rostite când trebuia. Se îndrăgostise de Rosa de la prima vedere, dar câți nu se îndrăgostiseră de ea așa... Pe toți îi respinsese. Doar Jim nu renunța cu nici un chip și tânăra se văzuse nevoită să îi spună direct că nu o interesează persoana lui, deși erau cât pe-aici să iasă împreună. El era de înălțime medie, blond, cu niște ochi de un verde năucitor. De fapt, avea mare succes la femei. Doar Rosa îi rezista și acest lucru îl provoca și mai mult. Dorea cu orice preț să o seducă. Nu tânjea după banii ei, căci avea destui. Dar frumusețea fetei îl fascinase.

- Hai mă, murmură Rosa în timp ce își lua halatul pe ea, să te vedem ce ești în stare. Prea vorbesc toate de tine pe la colegiu...

Luă telefonul mobil și îl sună pe Jim. Acela, văzându-i numărul cu siguranță, nu întârzie să răspundă:

- Rosa?

- Chiar ea. Ştii, e rândul meu să îmi cer scuze. Nu ştiu ce am avut de dimineaţă.

- Nici eu nu ştiu ce-ai avut. Eram îngrijorat, repet. Recunosc că aseară, când mi-ai spus de furtună, te-am considerat nebună.

- Şi aveai dreptate să crezi asta. Dar acum vreau să te întreb: mai rămâne valabilă invitaţia ta? Mai...

- Dacă rămâne valabilă? o întrerupse Jim. Nici toate uraganele lumii adunate laolaltă nu or să mă împiedice să te invit de câte ori am ocazia. Bineînţeles că este valabilă invitaţia.

- Atunci, vino acum la mine direct.

Jim rămase mut de uimire şi era gata să scape telefonul din mână la auzul acestei solicitări neaşteptate.

- Acum? Nu deseară?

- Nu, îi porunci ea, vii acum. O să ne petrecem împreună şi după amiaza, şi seara şi... dacă faci ce trebuie... şi noaptea!

Tânărul bărbat se întrebă dacă nu cumva este victima unei farse şi o întrebă:

- Rosa, eşti sigură?

- Vino. Te aştept. La revedere.

Trase draperiile. Oricum, soarele trecuse de cealaltă parte a clădirii şi în camera tinerei se făcu din nou întuneric. Pe un suport anume conceput, se afla un glob pământesc. De fapt o veioză. Rosa îl porni răsucind butonul şi se aşeză cu bărbia în palme privindu-l. Acesta se aprindea tot mai mult. În dreptul S.U.A., străluceau steluţele statelor componente. Se ridică uşor amuzată şi puse degetul pe una dintre ele zicând:

- Aici mă aflu eu!

Era mândră de America, ţara ei natală. Tărâmul făgă-

duinţei, cum i se mai spunea. Ţara tuturor posibilităţilor. Locul unde milioane de refugiaţi veniseră să caute o viaţă mai bună. Citise câteva cărţi pe care şi acum le mai avea în biblioteca ei imensă cu care se mândrea, în care erau descrise convoaiele de amărâţi care veneau aici cu alte speranţe, de mai bine, încă din cele mai vechi timpuri. Căci America a fost încă de la descoperirea ei un magnet imens pentru cei nerăbdători să o cunoască. Primitoare de peste două secole, ea dăduse odată cu Declaraţia de Independenţă semnalul întregii lumi despre gustul libertăţii. Oameni de pe tot cuprinsul planetei deveniseră americani în inimă şi în suflet, atraşi de pământul acesta pe care Cristofor Columb îl crezuse al Indiilor. Mai întâi Estul, apoi Vestul sălbatic se dezvoltară la nesfârşit, prin sacrificii umane de neimaginat. Aici a fost abolită sclavia şi oamenii au devenit egali. Aici NIMENI nu a putut vreodată să impună vreo doctrină utopică iar comunismul nu a existat niciodată. O constituţie puternică a pus bazele celei mai respectate democraţii de pe mapamond şi valorile umane au fost răsplătite pe măsură.

Se auzi o bătaie în uşă. Rosa tresări şi se întrebă dacă nu cumva făcea o greşeală chemându-l pe Jim. Era însă prea târziu. Se duse să îi deschidă şi îl întâmpină cu voce gravă:

- Bine ai venit! Hai, intră mai repede, ce-ai rămas aşa?

Jim încremenise. Rosa îl primise îmbrăcată doar cu halatul pe ea şi pieptul i se vedea în toată splendoarea lui, astfel că tânărul nu mai înţelegea nimic.

- Să trag zăvorul, spuse ea. Margaret nu prea ştie să ciocăne.

- De ce încui uşa? întrebă celălalt cu naivitate.

- Ia loc pentru început, îi zise fata. Ce bei?

- Păi ... cu ce ocazie?

De acum, Rosa se înfurie şi deveni ea însăşi, astfel că îi

spuse direct şi fără ocolişuri:

- Cu ocazia faptului că o să fii primul bărbat care o să mi-o tragă.

- Care ce?! întrebă Jim zăpăcit de-a binelea.

- Exact cum ai auzit.

Dispăru câteva secunde undeva în spatele lui şi îi întinse un pahar:

- Whisky cu gheaţă.

Ciocniră şi apoi băură până la fund licoarea cu pricina. Fata mai turnă încă o dată şi încă o dată... Apoi se întinse pe pat şi îi spuse făcându-i semn cu arătătorul:

- Vino...

Jim nu mai aşteptă încă o dată această invitaţie. Se aşeză lângă ea dar nu cuteză să facă mai mult.

- Ce este? şopti ea. Toate spun că eşti bun. Ia să vedem, e un basm, sau un adevăr?

Tânăra îi puse mâna între picioare şi începu să frământe încet cu degetele, până când Jim se excită.

- O-ho, spuse ea, ce-avem aici? „Asta" e...

Dar nu mai apucă să continue. Căci bărbatul de lângă ea o mângâia de acum în cele mai fierbinţi locuri, făcând-o să tremure. Sfârcurile sânilor ei scăpară între buzele lui Jim care îşi pierduse controlul. La un moment dat, el o întoarse pe o parte şi o sărută peste tot, dornic să simtă plăcerea la care visase de atâta timp...

Se dezbrăcară complet şi Rosa deveni prizoniera propriului moft. Dar începu să-i placă îndrăzneala care o determinase să provoace aceste clipe în care în afara dorinţei de a fi dezverginată, dragostea reală lipsea totuşi cu desăvârşire. Tânărul o apucă uşor de mijloc şi o trase sub el. Fata îşi încolăci picioarele în jurul lui şi îi zise:

- Ai grijă... e prima oară...

- Ştiu, o linişti Jim. Dar te iubesc prea mult ca să îţi

provoc durere. Durează puţin, doar câteva secunde...

În clipa următoare, pe chipul fetei începură să se prelingă câteva lacrimi.

- Opreşte-te, îl imploră, mă doare!

Dar era prea târziu. Cu o mişcare bruscă, într-o singură fracţiune de secundă, Jim o pătrunse cu putere, fericit că intră într-o lume a extazului la care aproape că încetase să mai spere.

- Dumnezeule! strigă din nou Rosa, simţindu-l pe Jim înăuntrul ei.

- Taci, îi spuse el cu voce blândă.

- Ia-mă, ia-mă, îi răspunse Rosa înfierbântată. Durerea şi plăcerea se amestecau în simţurile fetei care devenise femeie.

PERIPEŢII NOCTURNE - 18

Rosa şi Jim petrecură ore întregi împreună, uitând de trecerea timpului, care uneori era atât de grăbit. De când îl simţise prima dată, femeia din ea ieşea la iveală, ca un efect al curiozităţii extreme, ajunsă la apogeu mai mult ca niciodată. Nici măcar nu o duruse aşa cum s-ar fi aşteptat. Bărbatul de lângă ea era suficient de experimentat ca să îi poată alina suferinţa de moment şi mai mult, să-i provoace plăcere, lucru rar întâlnit în cazul celor ca ea. Întreaga cameră a Rosei arăta de parcă în ea se petrecuse un război amoros, purtat cu sălbăticia instinctului primar. Şi chiar aşa era. Hainele celor doi zăceau împrăştiate pretutindeni, mărturie vie a clipelor în care tânăra hotărâse să pătrundă pe un teren de care până atunci fusese străină. Transpirară la nesfârşit provocaţi unul de celălalt şi sudoarea lor fu alungată când se hotărâră să meargă la duş împreună. Jim o mângâia uşor cu săpunul iar ea făcea acelaşi lucru fericită că în sfârşit reuşise să răspundă afirmativ unor reguli nescrise. Plăcerea atingerii reciproce devenise atât de mare că tânăra nu reuşea să se mai sature de el, dornică să o ia din nou de la capăt, până când Jim, gâfâind de zor, fu nevoit să o respingă uşor:

- Nu mai pot, murmură.

- Vrei să mai facem o pauză? îl întrebă Rosa cu seninătate, respirând şi ea cu greu.

Bărbatul o privi cu uimire şi după ce îşi mai trase sufletul, îi răspunse cu hotărâre:

- Vreau să ne oprim definitiv! Avem timp şi altădată. M-ai stors, micuţo.

- Altă dată nu va mai fi, i-o reteză fata. Apoi se întinse pe spate răsfirându-şi mâinile şi picioarele fără nici o jenă şi adăugă: de fapt, trebuie să îţi mulţumesc. Acum înţeleg, atâta cât pot, de ce oamenii vorbesc aşa mult despre sex. Este

într-adevăr ceva extraordinar.

- Eu știam că pentru femei, iubirea este mai importantă decât orice...

Rosa însă era de altă părere. Iar această discuție ivită din senin între ea și partenerul ei de „ocazie", cum îl considera, fără însă ca el să o știe, o atrăgea.

- Vezi, Jim, eu nu înțeleg ceva. Dacă tu mă iubești dar nu îți place s-o faci cu mine, ce se întâmplă? Ce rost ar mai avea iubirea dacă nu ne-am potrivi la pat?

- Aici acționează psihicul, Rosa. Când iubești, totul ți se pare plăcut.

- Eu nu sunt de aceeași părere. Nu înțelegi?

- Nu, nu înțeleg...

- Păi, Jim, eu am făcut cu tine sex, nu dragoste. Deși a fost pentru prima dată, mi-a plăcut dar... uite, eu nu te iubesc. Înțelegi acum de ce nu va mai exista o data viitoare?

- Înțeleg că ai apucături pe care doar la bărbați le întâlnești, răspunse Jim iritat. Înțeleg doar că te-ai folosit de mine.

- Nu fi ipocrit, îl repezi Rosa. Chiar dacă ți-aș fi spus că vreau să mă folosesc de tine, tu tot ai fi venit și tot ai fi profitat de ocazie. Așa că tu ești cel care te-ai folosit de mine. Acum sunt și eu alături de celelalte, un trofeu, încă unul de valoare, pentru că acum câteva ore încă mai eram virgină. Nu crezi că am dreptate, domnule „Gigolo"?

Jim rămase tăcut. O privea pe fata magnatului și pe măsură ce o asculta, își dădea seama că are în față o forță feminină de care nu mai avusese parte. Ciudat, dar nu se supără pe vorbele rostite cu ironie ale fetei. Iar acesta era pentru el un lucru la fel de nou ca și caracterul pe care-l avea în față. Toate celelalte cu care se culcase se purtaseră diferit, ușuratic, doar din ambiția de a trece prin patul lui. Rosa însă, îl alesese din cu totul alte motive, chiar dacă

acestea nu se datorau iubirii. Rosa vroia ceva simplu dar important: să își înceapă viața sexuală. Şi îl considerase pe el, Jim, nu neapărat bun ca bărbat ci mai degrabă potrivit ca să îi ofere mângâierea și tandrețea de care orice tânără are nevoie în asemenea momente. Ştia că o iubeşte şi pentru asta îl chemase. Urmărea de mult timp să o aibă, dar această luptă cu imposibilul îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Şi acum, când ea îi spusese clar că altădată „nu va mai fi", o săgeată îi pătrunse în inimă și tristețea îl cuprinse ușor. Se ridică dezamăgit și spuse încet:

- Trebuie să plec. Poate ne mai auzim.

- Te rog, îl rugă fata, nu mă mai suna. Încearcă să uiți ce s-a întâmplat și vezi de viața ta. Jim, adăugă ea sensibilizată de chipul mâhnit al tânărului, nu vreau să suferi. E mai bine ca totul să rămână așa iar pe viitor să ne amintim cu plăcere de aceste momente. Nu crezi?

- Cum spui tu, Ros... Rămâi cu bine.

Tânărul se făcu nevăzut și peste două-trei minute Rosa auzi motorul mașinii lui. Se repezi către fereastră și privi cum aceasta pornește în trombă pierzându-se în noaptea care venise pe nesimțite. Era târziu și excentricitatea ei o făcu să gândească repede:

- Mă duc să mă plimb. Acum, vreau să mă plimb singură. Dumnezeule, mai zise, ce dezordine...

Văzuse și ea cum arăta propria-i cameră și începu să strângă unul câte unul lucrurile care zăceau de-a valma. Când termină, își luă pe ea un pulover negru și coborî în stradă singură, cu mâinile în buzunare, luând-o de-a lungul aleii, cu gândurile mai împrăștiate ca oricând. Se mulțumi că alesese o îmbrăcăminte groasă. În New York, nopțile sunt răcoroase. Acolo, pe bulevardele luminate mai bine ca oriunde, o altfel de lume mișuna în toate direcțiile. Reclamele se întreceau în ingeniozitatea cu care erau concepute

şi atrăgeau privirile trecătorilor, dornici ca şi Rosa să respire viaţa de noapte a metropolei. Merse mult timp aşa, tăcută până când fu atrasă de nişte geamuri albastre, de unde răzbătea refrenul unei melodii care îi plăcuse întotdeauna. Fără să pregete, intră în clubul cu pricina. Rămase uimită de sutele de clienţi aşezaţi la mesele rotunde, luminate de câte o veioză micuţă. Chelnerii mişunau care încotro cu câte o tavă pe care erau rânduite pahare cu diferite băuturi. Din cele patru colţuri ale acelui loc, răzbăteau din reflectoarele ascunse cu grijă patru culori care luminau uşor întregul local. Înaintea ei, văzu cum două fete practică streap-tease, spre deliciul bărbaţilor din audienţă, provocând neîncetat fluierături peste fluierături şi când una dintre ele îşi arătă brusc corpul superb alunecând pe bara din mijlocul arenei, vacarmul fu şi mai mare. Un domn îmbrăcat cu un sacou roşu, purtând papion, uns până la extrem cu ulei peste părul pieptănat cu atenţie într-o parte, rosti de la microfon:

- Doamnelor şi domnilor, aceasta este Betty! Admiraţi-o pe Betty! Aplaudaţi-o pe senzuala Betty! Betty este din nou aici pentru dumneavoastră! Inegalabila Betty, doamnelor şi domnilor!

Iar Betty, impulsionată şi de prezentarea ce îi fusese făcută, îşi executa numărul cu atenţie sporită. Legănându-se în ritmul melodiei lente, se lăsa la câteva secunde pe spate, frecându-se uşor de bara aflată chiar în spatele ei, lăsând să se vadă discret dar provocator sânii superbi. Deodată îşi duse mâinile la spate şi sutienul căzu la podea înnebunindu-i pe bărbaţii înfierbântaţi de mişcările ei la fel de provocatoare. Fluierăturile se înmulţiră şi de acum, Betty putea să fie fericită: succesul acelei seri, era asigurat. Dar nu se terminase. Câteva clipe mai târziu, se căţără ca o felină pe bară, până sus de tot, apoi se lăsă cu întreg corpul în jos, susţinându-se doar cu picioarele. Îşi coordonă cu dibăcie

mişcările şi începu să alunece de-a lungul barei în timp ce de la microfon, aceeaşi voce entuziastă, nu înceta să repete:

- Doamnelor şi domnilor, Betty este aici pentru dumneavoastră! Neîntrecuta Betty! Senzuala Betty! Apauze pentru Betty, doamnelor şi domnilor...

Rosa îşi găsi cu greu un loc liber. Dar avu noroc. De acolo putea să vadă aproape tot ce se petrece în jur şi pe scena care fu invadată lumini multicolore în timp ce mult lăudata Betty nu mai înceta să provoace strigăte de admiraţie şi ropote de aplauze din ce în ce mai numeroase. Un ospătar se îndreptă imediat spre ea:

- Bună seara. Domnişoara ce serveşte?

- Un gin cu lămâie, fu răspunsul fetei.

- Prea bine. Vi-l aduc imediat.

Imediat după aceea, Rosa auzi o voce de la masa alăturată care i se adresă direct:

- Fetele politicienilor umblă prin astfel de locuri singure?

Tânăra se întoarse către cel care rostise aceste cuvinte şi spuse cât putu de obraznic:

- Imbecililor! Nici aici nu scap de voi? Trebuie să vă băgaţi neapărat în sufletul omului când vă vine vouă? De când este presa stăpână pe viaţa mea?

Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte că din mai multe direcţii câteva aparate de fotografiat se năpustiră asupra ei. Încruntă enervată din sprâncene şi azvârli paharul cu gin care tocmai îi fusese adus direct în ochii unui paparazzi care nu pierduse ocazia să o surprindă când se aştepta mai puţin. Acesta era tributul pe care trebuia să îl plătească fără de voie copilul unui om important şi binecunoscut, cum era Walker.

- Nenorocitule, strigă Rosa cu mânie, stai departe de mine.

Nici gând însă ca jurnaliştii revistelor de scandal, aflaţi acolo pentru subiecte „tari", să renunţe la pozele lor.

- E beton, Will, zise unul. Cu prima pagină vom da lovitura. Îmi imaginez de pe acum cât de bine o să arate titlul: „Fata răpită a senatorului Walker frecventează mai nou cârciumile".

- Mai du-te-n măta! îl înjură Rosa cu furie. Dar un alt glas rosti cu bucurie:

- E belea! „Fata senatorului Walker, înjură beată prin cârciumi"! Dumnezeule, ce titlu! Tiraj dublu, Webb! Tiraj dublu!

Tânăra americancă nu mai putu suporta şi fu nevoită să se retragă. Ziariştii de mâna a doua o recunoscuseră cu toată discreţia ei şi îşi imagina cu groază chipul tatălui ei când va citi presa zilelor următoare. Se grăbi către uşă, dar un tip scund, cu o pălărie îndesată pe cap, o opri cu braţul întrebând-o:

- Aţi fost surprinsă în această noapte înjurând şi consumând alcool. Cum comentaţi?

- Aşa comentez, tună Rosa, iar în clipa care urmă îi strigă celuilalt în ureche cât putu de tare: Du-te dracu!

Izbuti să iasă şi spre norocul ei un taxi opri la semnele pe care le făcea cu disperare. Apoi se întoarse acasă, unde căzu într-un somn adânc, încercând astfel să uite scenele de la clubul de noapte. Dar nici în somn nu avu linişte. Auzea în permanenţă în visul pe care-l avea o voce care nu înceta defel să repete:

„- Doamnelor şi domnilor, aceasta este Betty! Senzuala Betty! Aplaudaţi-o pe Betty!"

Până la urmă se trezi şi punându-şi faţa în palme, murmură:

- Doamne, de ce erau oamenii aceia aşa de fericiţi?

O SEARĂ DE COŞMAR - 19

După cum era de aşteptat, încă de la primele ore ale zilei următoare, majoritatea canalelor de televiziune cu maximă audienţă în State începură ştirile cu imagini ale fetei magnatului în clubul de noapte. Scenele redate pe micul ecran erau montate în aşa fel încât să scoată în evidenţă violenţa manifestată de Rosa atunci când fusese descoperită de jurnaliştii care acum îi făceau atâta rău ei şi propriului tată. Milioane de telespectatori de pe cuprinsul Lumii Noi putură vedea cum biata fată reacţionează cu paharul de gin poposit pe faţa unui tembel care speculase la maximum acest moment. Este de la sine înţeles că Walker fu pus la curent cu acest fapt neaşteptat şi chiar o văzu şi o auzi pe fiica lui cum spune cuvinte grele reprezentanţilor unei prese murdare, mereu în căutarea unor senzaţii tari, cu care să se poată vinde pe piaţa invadată adeseori de minciuni care intoxicau cititorii de bun simţ. Dar magnatul nu se pierdu cu firea. Îşi cunoştea copilul mai bine decât oricine şi ştia că singura vină pe care i-ar fi putut-o găsi era escapada ei nocturnă şi imprudentă. Dar nu era de ajuns. Rivalii săi politici jubilau şi nimeni nu putea uita de preşedintele Clinton, victimă şi el la rândul său a unor acuze cu totul diferite. Şi poate nejustificate. Congresul se reuni şi senatorul Walker, cu toată averea lui, trebui să facă faţă unui val de atacuri ale unor oratori innăscuţi, prea abili ca să nu încerce să îl îngenuncheze politic, dacă în afaceri nu aveau nici măcar o şansă. Magnatul însă rezistă cu mândrie şi spuse tuturor că Rosa Walker cea descrisă de jurnaliştii cu pricina, era de fapt un banal pretext pentru adversarii săi care, după opinia sa, doreau să lovească prin fata lui în imaginea familiei Walker, cunoscută, apreciată şi respectată pe toate meridianele lumii. Scandalul inventat de această presă

murdară atinsese cote maxime. Pe sute de posturi de radio, montate în mijloacele de transport, în taxiuri, în maşinile americanilor, se auzea despre familia Walker, unde Rosa, fiica senatorului american, o luase pe un drum greşit. Această mare minciună dură suficient de mult ca să creeze în sufletul tatălui şi fiicei o presiune fără precedent. Nu se mai puteau deplasa nicăieri fără compania presei, a fotografilor. Cum coborau dintr-o maşină şi se îndreptau către alta, armate întregi de ziarişti alergau după ei, urmărindu-i fără milă. Viaţa lor privată dispăruse complet şi casa le era asaltată zi şi noapte de camere de luat vederi, încât magnatul decise luarea unor măsuri de precauţie.

Fură angajate mai multe gărzi de corp şi cerură sprijinul Poliţiei pentru îndepărtarea lor de lângă propriul cămin. Dar şi aşa, răul se amplifica şi mai mult.

Presa speculă până şi acest fapt acuzându-l prin titluri de-o şchioapă că refuză să răspundă la miile de întrebări care îi erau adresate prin toate mijloacele media. Aşa se face că într-o bună zi, Walker decise să îi înfrunte şi spuse:

- Mâine seară, de la ora 20.00, vă invit la o conferinţă de presă.

- Veţi face declaraţii, domnule senator? Dezvăluiri?

- Mă voi apăra şi atâta tot.

- Dar nu dumneavoastră sunteţi cel acuzat, ci domnişoara Rosa.

- Ei bine, o să vorbesc cu fiica mea şi vă promit că şi ea va fi prezentă.

Magnatul se pregăti să plece dar nu reuşi. Ziariştii îi blocaseră calea şi cu greu izbuti să-şi facă loc printre ei, ajutat şi de bodyguarzi. Un reporter mai iute îl întrebă dintr-o dată:

- Domnule senator, vă veţi retrage din politică? Veţi demisiona?

- Pentru ce? Pentru că fata mea a băut un pahar cu gin într-un club?

- Dar ştiţi că nu l-a băut, l-a aruncat peste faţa mea...

- Atunci de ce aţi mai scris domnule jurnalist că era beată?

Reporterul amuţi şi se retrase uşor, de teama unui proces căruia oricum nu i-ar fi putut face faţă. Ceilalţi se retraseră în cele din urmă liniştiţi de promisiunea magnatului. Căci a doua seară urma ca transmisiunile în direct să capteze atenţia americanilor.

Vremea trecu şi sosi momentul mult aşteptat de o lume-ntreagă.

În sala mare unde urma să se susţină conferinţa de presă, apăru Walker la braţul fiicei sale. Se făcu o linişte mormântală, şi senatorul făcu o remarcă neaşteptată:

- Dacă v-aţi fi manifestat aşa şi când a fost fata mea răpită, stima şi respectul meu faţă de dumneavoastră ar fi fost mult mai mare.

- Declaraţia, domnule senator, declaraţia! strigară câteva voci din fundul sălii, ignorând total ceea ce spusese magnatul.

- E-n regulă, e-n regulă, îi linişti Walker, pregătindu-se să vorbească.

- Ba, nu este în regulă deloc, papa, îl opri Rosa. Trebuie să plecăm repede de aici.

- Ce s-a întâmplat, fetiţo?

- Nu e bine. Cineva ne vrea răul.

- Declaraţia, domnule senator! strigară ziariştii din nou, cu şi mai multă nerăbdare

Dar nimeni nu mai apucă să declare nimic. În acel moment, chiar lângă peretele dinspre fereastră se auzi o explozie puternică. Zidul cedă odată cu geamurile spulberate într-o singură clipă şi peste foarte puţin timp praful îi înecă

de-a binelea pe toţi cei aflaţi înăuntru. Toţi jurnaliştii fugeau care încotro, speriaţi de bubuitură. Unii însă zăceau într-o baltă de sânge. Alţii muriseră pe loc, asfixiaţi de suflu. Ca prin minune, Walker şi Rosa scăpară fără cea mai mică zgârietură şi se îmbrăţişară fericiţi.

- E un atentat, fetiţo. Un atentat care, să mă ierte Dumnezeu, a venit la timp.

Rosa îl privi îngrijorată şi murmură:

- Nu vreau să te pierd şi pe tine...

- Nu o să mă pierzi.

În clipa aceea se apropie de ei un bodyguard şi le spuse:

- Trebuie să ne depărtăm repede domnule. Nu se ştie ce va mai urma.

- Ai dreptate, Larry.

Magnatul se repezi în grabă către singura cale de evacuare accesibilă, trăgând-o cu putere pe Rosa după el, amândoi fiind înconjuraţi de un grup de gărzi protectoare. Toată lumea uită de conferinţa de presă care fireşte, nu mai avu loc. Atenţia tuturor se îndrepta acum către acest eveniment nedorit şi neaşteptat, a cărui ţintă era chiar impunătorul John Samuel Walker. Scăpase însă cu viaţă, atât el cât şi fiica lui care o dată în plus simţise încă dinainte cu câteva secunde că ceva este în neregulă. Iar magnatului nu îi scăpă acest amănunt. Aşa cum se întâmplă deseori în viaţă, politicianul acuzat până cu puţin timp în urmă deveni alături de copilul său eroul zilei şi televiziunile nu îl scăpară din ochi nici măcar acum, când viaţa sa şi a tinerei fuseseră puse în pericol. Nici nu putu să îşi tragă sufletul că un grup de jurnalişti, care reuşiseră să treacă de barajul bodyguarzilor, îi tăiară calea întrebându-l cu microfoanele întinse către el:

- Domnule senator, cine credeţi că este în spatele acestui atac?

Un altul nici măcar nu îl lăsă să răspundă şi nu se lăsă mai prejos:

- Credeţi că rivalii dumneavoastră politici ar fi capabili să recurgă la un asemenea gest?

Magnatul se opri locului şi făcu un gest liniştitor către însoţitorii săi spunând:

- Nu, nu cred că este vorba de un act duşmănos al rivalilor mei. Nu pot să comentez mai mult. Pot doar să vă spun că nu-mi amintesc ca vreun membru al Senatului să fi fost atacat astfel de către proprii colegi... Nu, cu siguranţă autorii sunt alţii, sper ca serviciile noastre să îi descopere.

- Dar cum rămâne totuşi cu dramele familiei Kennedy? Cu atentatul împotriva preşedintelui Reagan? Serviciile de care ne vorbiţi au oferit în acele cazuri mai puţin decât se aştepta.

- Îmi pare rău, dar nu mai pot să răspund la nici o întrebare. Vedeţi şi voi în ce situaţie ne aflăm. Faceţi-ne loc.

Jurnaliştii nu renunţau însă cu nici un chip. În acea clipă, se auzi o voce familiară magnatului care tună:

- Faceţi loc tembelilor, nu vedeţi că i-aţi sufocat?

Walker şi Rosa se întoarseră brusc şi nu mică le fu mirarea când îl văzură pe „morocănos" îmbrâncindu-i fără jenă pe cei de la presă. Ba, mai mult, luă firul de la microfonul unuia care tocmai încerca să transmită în direct şi i-l îndesă cu putere pe gât:

- Transmite acum, cretinule. Să vadă toţi cum căutaţi subiecte pe spinarea suferinţelor altora.

Scott venise repede la locul atentatului, imediat cum văzuse ştirile pe micul său televizor. De fapt, fusese o întâmplare fericită, pentru că exact în momentul acela răsucise butonul. Fostul agent, schimbat foarte mult de la vizita Rosei, nu-şi pierduse obiceiul de a reacţiona după cum obişnuia în cazuri extreme şi, redevenit cel de altădată, se gră-

bise să fie alături de familia care îi marcase existența ani de-a rândul. Când ajunse la fața locului, rămase înmărmurit, deși astfel de scene teribile nu îi erau deloc străine. Zeci de mașini ale Poliției americane apăruseră la fața locului blocând accesul în zonă.

Principalele canale de televiziune ale Lumii Noi transmiteau de acum în direct despre tragedia care tocmai avusese loc, prefațând relatările lor cu vești triști despre colegii de breaslă care pieriseră în cel mai dramatic mod cu putință. Un incendiu izbucni în clădirea unde magnatul și Rosa erau cât pe ce să-și piardă viața și flăcările se înălțară sinistru către cerul tot mai întunecat de lăsarea nopții, prevestind parcă un nou sfârșit de lume. Alarmele salvărilor și mașinilor de pompieri asurzeau trecătorii care se aventurau pe-acolo pentru că forțele de ordine înconjurau locul prin cordoane vii, încercând să împiedice curioșii să ajungă dincolo de ei. Agenții îmbrăcați în haine civile priveau cu maximă atenție de jur împrejur, în speranța că vor descoperi autorii acestei fapte oribile.

Walker se îndepărtă în grabă împreună cu fiica lui și Scott într-un autoturism escortat cu maximă grijă fără să mai poată rosti măcar un singur cuvânt. Privea către Rosa și de abia acum realiza că era cât pe ce să-și piardă copilul. Apoi trase puternic aer în piept și murmură către Scott:

- Ce știi despre fata mea?

- Nu acum, John, răspunse Scott, dându-i magnatului de înțeles că nu era nici momentul și nici locul pentru astfel de întrebări.

Dar fostul agent nu avea motive să se teamă că ar putea fi auziți. Rosa adormise ținându-se de brațul tatălui ei, ostenită și afectată de evenimentele ultimelor ore. „Morocănosul" băgă de seamă că nu are de ce să se ferească și spuse simplu:

- Fata este vizionară. Simte și vede ceea ce „băieții" ar fi trebuit să știe.

- Bagă de seamă ce spui, Scott, îl avertiză magnatul ridicând un deget.

- Nu este o glumă, omule, replică fostul agent cu voce gravă. Dacă ai fi stat mai mult în preajma ei în ultimul timp, poate că nu ar mai fi fost nevoie să mă întrebi nimic, adăugă el privindu-l pe magnat cu reproș.

Walker tăcu din nou și se gândi minute bune. În acel moment, se auzi vocea lui Larry:

- Am ajuns, șefule.

Magnatul privi casa imensă unde abia mai putea să ajungă din cauza preocupărilor sale politice și zise:

- Casă, dulce casă... fiți pe poziție Larry. M-am săturat de răpiri, de cutremure, de atacuri politice, de teroriști...

- Ar fi bine să îți iei câteva zile libere și să petreci mai mult timp cu fiica ta, John, spuse „Morocănosul".

- Așa voi face, Scott. Dar pentru asta, scapă-mă de ei, mai spuse magnatul arătând enervat către ziariștii care nu conteneau să îi pândească fiecare mișcare.

- Nici când sunteți în doliu, idioților, nu puteți să stați deoparte? tună Scott strigând către ei enervat și făcând prin cele spuse aluzie la jurnaliștii care își găsiseră sfârșitul cu câteva ore mai înainte.

Fără să aibă prea mult succes în a-i alunga pe ziariști, Scott și gărzile de corp, împreună cu serviciile secrete prezente ca să-i protejeze pe magnat și Rosa, se mulțumiră să își instaleze arsenalul de monitorizare al zonei, în speranța că nu se va mai întâmpla nimic grav, dând asigurări că totul este în ordine.

Astfel se încheie acea seară plină de neprevăzut și toată lumea adormi buștean, în afară de Walker, mai afectat și îngrijorat de cele întâmplate ca oricând. Uitase că este

membru al Congresului american. Uitase că este un mare om de afaceri. Uitase puterea şi influenţa pe care le avea şi de care, spre lauda lui, nu fusese niciodată atât de mândru precum nu mai osteneau să o spună gurile rele. Acum era un simplu părinte. Un simplu om. Pentru prima oară în viaţa lui i se păru că este un simplu muritor, slab şi fără pic de putere în faţa Destinului.

Magnatul, deşi frânt de oboseală, nu putea să doarmă nicicum. Stătea în picioare, în faţa ferestrei, privind îngândurat mai mult în gol, fără o ţintă anume. Pentru a nu se ştie câta oară îşi retrăia viaţa, încruntându-se pe măsură ce treceau minutele. După un timp, se uită către canapeaua din mijlocul camerei, acolo unde Scott sforăia de zor, tulburând liniştea nopţii. Cu gura căscată, cu un picior atârnând pe covor şi o mână încă sprijinindu-i bărbia, fostul agent părea desprins dintr-o caricatură desenată într-un colţ de ziar. Ajunse să facă un zgomot infernal şi Walker se repezi către el scuturându-l cu putere. Morocănosul însă nu se trezi, mulţumindu-se să se întoarcă cu faţa în jos, încetând astfel să mai sforăie. Magnatul însă nu-l slăbi nici măcar o clipă şi continuă să-l hâţâne nerăbdător până când somnorosul agent sări ca ars întrebând:

- Iar suntem atacaţi?

- Nu, omule, nu suntem atacaţi, îi zise Walker, sunt eu, John.

Fostul agent făcu ochii mari dumirindu-se în sfârşit.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, îl linişti celălalt. Vreau să stăm de vorbă.

- La dispoziţia ta, John, dar am o mare rugăminte.

- Ce-i?

- Cafea şi o ţigară. Ştii că mintea mi-e tulbure fără ele. Şi nu dau nici „randament".

Magnatul zâmbi uşurat şi îi făcu pe plac. Zece minute mai târziu, aşezat ca un paşă într-un fotoliu imens, Scott sorbi din priviri imensa ceaşcă de cafea pe care o avea în faţă şi îşi aprinse una din ţigările primite, trăgând cu nesaţ din ea, scoţând cerculeţe de fum, destinzându-se ca şi cum până în urmă cu ceva timp nu s-ar fi întâmplat nimic.

- Mă strâng pantofii, zise el după un timp.

Walker îl privi cu uimire. Dar şi cu groază. Amicul său avea un dar inegalabil în a scoate din minţi pe cineva. Cu toată gravitatea situaţiei create prin atacul terorist, fostul agent nu putea fi scos sub nici o formă din felul său de a fi.

- Scott, nu face asta, îl rugă magnatul. Dacă te descalţi, de aici nu mai avem unde să ne ducem... glumi el.

- E-n regulă, bătrâne. Care-i treaba? se interesă morocănosul deşi bănuia subiectul.

- Rosa. Spune-mi, când ai vorbit cu ea ultima oară? Ţi-a spus ceva? Haide, răspunde-mi, ştiu că de tine nu s-a ferit.

Sorbind din cafea, trăgând iarăşi din ţigară, Scott începu să vorbească fără ocolişuri despre previziunile adeverite ale fetei. Îi povesti magnatului despre dezvăluirile Rosei atât de apocaliptice, fără să scape nici măcar cel mai mic amănunt. Despre momentele când fata dovedeşte reale capacităţi neobişnuite şi nu se putu abţine să nu-i povestească tatălui său despre ceea ce se petrecuse când tânăra îi făcuse o vizită nocturnă, imediat după furtuna teribilă care se abătuse asupra metropolei. Fostul agent îi arătă lui Walker gestica fetei atunci când îi plimbase televizorul prin aer şi Walker rămase încremenit.

- Şi asta nu-i nimic, povesti Scott mai departe. Fata vede numai lucruri rele care se vor întâmpla peste ani, vorbeşte de un al Treilea Război Mondial! De valuri uriaşe cât zgârie-norii din Manhattan! De oamenii care vor muri ca pe timpuri, cu capetele tăiate! Trebuie să facem ceva, John! Rosa ne poate fi de ajutor.

- Serviciile noastre nu se pot baza pe simple supoziţii! răspunse Walker iritat. Nu, adăugă el, clătinând capul, nu-i pot face una ca asta copilului meu. Ea trebuie să-şi trăiască viaţa ei, nu pot s-o implic. Poate că unele din previziunile ei

nu se vor adeveri.

- Dar, John...

- Nici un dar! i-o reteză magnatul. Şi-aşa suntem expuşi unor riscuri prea mari. Ai uitat de răpire? De atentat?

- Poate că ai dreptate, fu celălalt de acord. Dar trebuie să stai de vorbă cu ea. John, doar pe tine te are, sublinie Scott cu luare aminte.

Aşa se termină această discuţie, oarecum ciudată, între cei doi vechi amici, care căzură de acord că fata trebuie lăsată măcar o vreme în pace, până când lucrurile se vor mai linişti.

Noaptea trecu fără alte evenimente nedorite şi a doua zi, dis-de-dimineaţă, Walker se grăbi să-şi vadă fata. Rosa nu mai arăta ca altădată. Pe chipul ei se putea citi maturizarea timpurie, neîncrederea în toţi cei din jur, teama că cineva va dori să-i facă neapărat un rău, tristeţe continuă, dorul de alte vremuri, când mama ei încă mai trăia, când nimic şi nimeni nu încerca să-i tulbure fericirea. Când nu presimţea nimic şi nu avea nici o capacitate superioară unei fiinţe simple stătea ghemuită în vârful patului, cu ochii deschişi, cu gândurile de-a valma, încercând fără prea mult succes să mai fie lucidă. Auzi un zgomot uşor care-i atrase atenţia şi se ridică repede, speriată.

- Stai liniştită, îi zise o voce cunoscută şi fata reuşi în sfârşit să se regăsească. Era Walker. Chipul i se lumină şi alergă spre tatăl ei ca spre o izbăvire, îmbrăţişându-l.

- Papa, strigă ea...

- Micuţa mea, răspunse magnatul, strângând-o în braţe cu o nemărginită dragoste părintească. Spune-mi, cum te simţi?

- Neliniştită, răspunse fata cu subînţeles.

- Ce vrei să spui? fu Walker curios.

- Că nu s-a terminat.

Privi atent şi instinctul de tată nu-l înşela. Rosa avea ceva important de spus.

- Mai târziu, micuţo, o opri cu un gest singurul ei părinte.

Dar fata nu renunţă şi zise direct:

- Trebuie să-i opreşti! Abia azi vor lovi cu adevărat. Dacă nu iei aminte la vorbele mele, va fi prea târziu.

- Pe cine să opresc, micuţo? Unde, când şi ce se va mai întâmpla?

Rosa tăcu dezamăgită. Oricât s-ar fi străduit, mai mult nu putea să spună. Nu ştia nici ea exact ce avea să urmeze. O forţă ocultă parcă, o împiedica să vorbească. Tatăl ei îşi anulă intenţiile, preocupat de o idee care îi venise în minte şi spuse simplu:

- Odihneşte-te, fata mea. Peste puţin timp vei avea parte de o vizită. Am un musafir pentru tine.

- Cine? întrebă Rosa şi Jim fu primul nume care îi trecu prin minte.

- Odihneşte-te până atunci. O să afli.

Walker se făcu nevăzut şi tânăra îşi propuse să alunge din minte toate gândurile care o obsedau tulburând-o. Apoi porni televizorul, schimbând aiurea programele până când se plictisi. Adormi din nou, aşa, o bucată de vreme, până când tatăl ei o trezi din nou, zicându-i:

- Haide, micuţo, aranjează-te puţin. Ţi-a sosit musafirul.

Curiozitatea feminină dar şi orgoliul sexului frumos, nu mor niciodată. Devenită de curând femeie, verificându-şi propria înfăţişare, Rosa se grăbi să arate cât mai bine, crezând că Jim insistase să o vadă. Nu voia să se prezinte în faţa unui bărbat în ţinuta de mai înainte. Îşi strânse părul la spate şi se îmbrăcă cât mai sobru, ca să „intimideze", cum o învăţase o colegă de şcoală mai demult. Dar toate acestea se

dovediră zadarnice. Musafirul tinerei era o femeie. O femeie înaltă, cu părul brunet, lung, cu ochi mari şi pătrunzători, care fu prezentată a fi doctorul Jane Smith, specialistă în psihologie. Fusese chemată special pentru a-i acorda fetei un ajutor de care se credea că ar avea nevoie, având în vedere cele întâmplate seara trecută. În America se practicau astfel de lucruri atunci când cineva cădea victima unor lucruri care adunate la un loc, puteau ameninţa serios psihicul. Un astfel de ajutor era binevenit în situaţii delicate şi extreme şi mulţi oameni îşi rezolvau problemele de viaţă pe această cale. Din motive lesne de înţeles, magnatul alesese soluţia unui consult de acest gen, chiar la domiciliu, pentru a putea preîntâmpina indiscreţia presei dar şi orice posibil pericol care ar fi putut veni de oriunde. Iar dacă exista cineva în această lume care să aibă nevoie de linişte şi sprijin moral, atunci cu siguranţă aceasta era familia Walker. Doar menajera casei, Margaret, continua să rămână aceeaşi fiinţă simplistă, nesfiindu-se să spună ceea ce avea de spus într-un mod cu totul şi cu totul original. Biata femeie îi deschisese doctoriţei şi o măsurase din cap până-n picioare întrebând-o direct:

- Tu eşti aia care vindecă creiere?

Fără să-şi piardă cumpătul, înţelegând perfect cu cine are de-a face, d-ra Smith îi replicase zâmbind:

- Nu, eu sunt aia care înţelege creierele!

Margaret, auzind acest răspuns, rămase descumpănită câteva secunde şi se grăbise să-l anunţe pe magnat de sosirea musafirei.

Acum, Rosa o întâmpină cu desăvârşită amabilitate, când se convinse că nu este vorba de Jim. În sinea ei, nu vroia să-l vadă pe primul bărbat din viaţa ei şi undeva, într-un colţişor ştiut anume numai de ea, sperase până în ultimul moment că nu este vorba de el.

- Bună ziua, o salută Rosa, fără să mai adauge nimic.

- Bună ziua, îi răspunse cealaltă. Cum îţi merge? o întrebă pe fată, cu un ton firesc, ca şi când s-ar fi cunoscut de când lumea.

Rosa clătină uşor capul şi încercă să pară cât mai degajată:

- Bine. Mai bine decât m-aş fi aşteptat. Dumneavoastră?

- Spune-mi Jane, te rog. În relaţia dintre mine şi pacienţii mei nu este nevoie de alt fel de apelative.

- Pacienţi? Ce pacienţi?

- Putem să ne aşezăm? întrebă cealaltă evitând pentru moment răspunsul.

- O, da, spuse Rosa. Te rog.

Cele două femei se aşezară comod faţă în faţă iar fata magnatului, din ce în ce mai curioasă, o mai întrebă:

- Cu ce te pot ajuta?

Jane Smith o privi şi înţelese că în faţa ei se află un caracter puternic.

- Sunt medic psiholog. Tatăl tău m-a chemat încă de la prima oră să vin aici şi să încerc să te cunosc mai bine, să te înţeleg şi eventual să te pot ajuta.

- Dar eu nu am cerut niciodată aşa ceva... Îmi pare rău, nu cred că înţeleg rostul acestei discuţii.

- Până să vin aici, un anume domn Scott m-a vizitat din ceea ce mi-a spus, am înţeles că eşti o persoană foarte specială, spuse d-ra Smith cu subînţeles. Că simţi şi vezi lucruri rele care se vor întâmpla. Aici intervine rolul meu, acela de a te capacita la maximum pentru a trece peste ceea ce te-ar putea afecta.

- Dar mie nu mi-a cerut nimeni părerea, replică Rosa supărată. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cred că ai mei exagerează. Nu am nevoie de nimeni şi de nimic.

Tânăra doctoriță însă nu renunță și mai spuse, pe un ton împăciuitor:

- Uite, noi două putem fi prietene foarte bune...

- Îmi pare foarte rău, dar tu ești plătită ca să-mi fii prietenă.

- Chiar și așa, recunoscu cealaltă, nu crezi că a vorbi despre tine și despre ceea ce simți, sub maximă confidențialitate, te-ar putea ajuta? Cine te obligă să fii atât de aspră cu tine însăți?

Rosa se schimbă dintr-o dată la față și replică brusc:

- Dar tu? Tu, vorbești cuiva străin despre tine? Despre ceea ce simți? Cuiva pe care îl vezi pentru prima oară în viața ta?

Doctorița rămase încurcată. Într-adevăr, avea în față o ființă mai isteață decât își imaginase. Pe scurt, fata magnatului îi reproșa că s-a lăsat atrasă de banii magnatului, pentru a-și părăsi cabinetul, ca să intre în viața ei și să-i mai propună și să se destăinuie.

- Nu mă înțelege greșit, se apără Jane Smith. Am venit să te înțeleg, nu să te cunosc. Să-mi fac meseria, care, crede-mă, nu este deloc ușoară cum ai putea să îți închipui. La urma urmei, și eu am fost deranjată acasă, la prima oră, ca să mi se propună ce? Să-mi anulez toate consultațiile de astăzi și să vin aici unde tu ai cu adevărat nevoie de un ajutor pe care văd că îl refuzi. Cât despre bani, spune-i tatălui tău să-i păstreze. Chiar vreau să te ajut. Nu înțelegi?

Rosa o privi pe doctorița tânără care era gata să se ridice când, chiar în clipa aceea simți o durere puternică de cap și rămase cu privirea fixă, așa cum i se întâmpla ori de câte ori presimțea ceva. Jane Smith fusese pusă la curent cu simptomele fetei și se repezi către ea, spunându-i:

- Stai calmă. Nu se întâmplă nimic. O să-ți treacă.

- Mă doare îngrozitor, se tângui Rosa.

- Spune-mi, poţi să te uiţi atentă la mine? o întrebă Jane. Te rog, fă un efort.

- O să încerc, spuse Rosa, devenind tot mai palidă.

- E mult dacă îţi cer să te laşi tratată prin hipnoză?

- Tânăra aprobă cu un gest şi zise:

- Iarăşi văd Moartea.

- Ce face această Moarte?

- Nu ştiu, nu ştiu...

În minutele care urmară, procedura de hipnotizare avu loc cu repeziciune şi fata lui Walker părea pregătită să răspundă întrebărilor care urmau. În cameră intrară ca la un semn Scott şi Walker. De fapt, Jane Smith îi chemase în grabă, dându-le de veste că totul este pregătit. Cei doi se grăbiră să se aşeze comod alături de tânăra doctoriţă care de acum pornise un reportofon minuscul pentru a înregistra cele ce se auziră ulterior.

- Rosa, întrebă ea, mă auzi?

- Da, răspunse fata, ţinând ochii închişi.

- Te afli undeva în viitor. Un viitor pe care tu îl simţi perfect. Citeşti în el ca într-o carte. Poţi preciza anul în care te afli?

- Da, răspunse Rosa, după ce şovăi puţin.

- Ei bine?

- Anul 2001. Vara abia a trecut.

- În ce an te afli ACUM ?

- 1993...

- Ai spus 2001.

- Şi acela... dar acum văd doar ce se întâmplă în 1993.

- Ce se întâmplă, Rosa?

Fata începu să se agite teribil şi câteva lacrimi i se scurseră pe obraz.

- Ce se întâmplă, Rosa? insistă doctoriţa

- Nu se poate, nu este posibil. Moartea se află chiar

lângă noi. O văd. Se va întâmpla din nou.

- Întreab-o ora, locul şi ziua femeie. Întreab-o odată, izbucni Scott care nu mai avea răbdare.

- Scott are dreptate, şopti şi Walker.

D-ra Smith le făcu semn să înceteze, punând un deget în dreptul buzelor. Apoi, continuă.

- Rosa, încearcă să te concentrezi. În jurul tău este linişte. Nimeni nu va face nici un rău dacă tu mă ajuţi. Poţi spune când se va întâmpla ceea ce crezi tu?

- Astăzi.

Fostul agent şi Walker încremeniră, fără să mai poată spune ceva. Dar Morocănosul îşi reveni repede şi ascultă încordat dar cu maximă atenţie dezvăluirile Rosei.

- Unde, Rosa? Unde vezi Moartea? îşi reluă Jane Smith tirul întrebărilor care începuse să semene izbitor mai mult cu un interogatoriu decât cu o şedinţă firească de hipnoză.

Răspunsul veni însă rapid:

- Sub pământ! Sub pământ văd flăcări şi trei oameni care pleacă „dincolo".

Deodată, tânăra începu din nou să se agite dând din mâini haotic. Walker nu mai ţinu cont de nimic şi se grăbi să-şi ţină fata care strigă:

- World Trade Center!

Suficient cât Scott să iasă în grabă din cameră şi să alerteze toate echipajele pregătite anume să intervină de urgenţă la locul indicat. Dar rămase cu staţia aiurea, fără să mai poată dea alarma. În secunda aceea, dinspre turnurile gemene se auzi o explozie fantastică. Ţipetele oamenilor îngroziţi se auzeau ca şi cum s-ar fi aflat lângă el şi nimic nu mai putu să împiedice dezastrul. Chiar atunci explodase un camion capcană în subsolul unuia dintre cele două turnuri. Era ora 12 şi 17 minute!

UN VEAC ÎNSÂNGERAT - 21

Pe măsură ce omenirea a progresat, războaiele s-au înmulţit între popoarele lumii. Dar divergenţele apărute între state, rezolvate deseori pe calea armelor tot mai avansate, nu au fost suficiente ca să demonstreze cât rău poate fi făcut pe acest pământ. Încă de la începutul secolului XX, interesele politice, diferenţele religioase, dedesubturi neelucidate nici până astăzi au făcut din om propriul său duşman. America, cea mai puternică şi respectată democraţie de pe glob, avea să fie după nici două secole victima unor duşmani nevăzuţi, care motivau actele lor criminale prin invocarea unor principii cu care S.U.A. nu putea fi de acord. Deţinând cea mai bună armă pentru respectarea drepturilor fundamentale ale omului, Constituţia, America, pământul Făgăduinţei, plătea cu sângele propriilor lideri supremaţia pe care începea să o câştige la nivel planetar. Astfel, la data de 6 septembrie 1901, Lean Czolgosz îl răneşte mortal pe cel de-al 25-lea preşedinte american, William McKinley. Era începutul unui şir de crime care aveau să se extindă în timp şi spaţiu cu o ferocitate ieşită din comun. Prefaţa acestui atentat fusese declanşată de uciderea la 29 iulie, anul 1900, a regelui Italiei, Umberto I de către asasinul Monza de Gaetano Bresci. Uşor dar sigur, organizaţiile teroriste se manifestau prin acte criminale în urma cărora piereau nu numai lideri de prestigiu, dar şi fiinţe nevinovate. Începutul secolului XX aducea organizaţia teroristă „Mâna Neagră" la originea asasinării la data de 10 iunie 1903 a regelui Serbiei, Alexandru Obrenovici. Iar aceste crime odioase nu reprezentau decât o fărâmă din prefaţa celor două conflagraţii mondiale care au urmat, dacă este să trecem peste „Războiul de şapte ani", din urmă cu câteva sute de ani, considerat de foarte mulţi a fi fost de fapt primul război mondial. Căci pretextele pentru a declanşa o

nouă ordine mondială erau uşor de găsit şi scânteia morţii se aprindea tot printr-o crimă. Cel mai elocvent exemplu îl găsim în data de 28 iulie, 1914, când la Saraievo este asasinat arhiducele Franz Ferdinand de Austria. Din acel moment, Primul Război Mondial era declanşat. S.U.A. intervin ulterior în acest război inutil. România la rândul ei, adoptă prin Consiliul de Coroană ţinut de bătrânul Carol I de Hohhenzolern, în august 1914, o politică de neutralitate înlăturată însă în anul 1916 când interesele statului român o cereau. Acest război se termină în 1918 dar peste nici douăzeci de ani, Adolf Hitler, liderul Germaniei, plănuieşte după tratate de neagresiune mincinoase cucerirea lumii. America se abţine din nou. Însă atacul dramatic de la Pearl Harbour îl determină pe Roosvelt, preşedintele S.U.A. să declare război fasciştilor care înaintau cu repeziciune în toate direcţiile unui vechi şi bătrân continent, o Europă care cu greu mai rezista invaziei germane. România intră şi ea în acest joc sinistru al morţii, dar de partea Germaniei. Scopul însă era unul bine definit: reîntregirea neamului românesc. Mareşalul Antonescu se înşală amarnic însă când se încrede în Garda de Fier, o organizaţie legionară al cărei lider, Horia Sima, nu s-a dat înapoi să asasineze personalităţi marcante ale statului român, cum ar fi profesorii Virgil Madgearu şi Nicolae Iorga. Ulterior, Antonescu se opune cu ajutorul armatei unei rebeliuni legionare anihilând-o. Obligat de o anumită conjunctură dar mai ales de pactul odios Ribbentrof-Molotov, care obliga România să cedeze necondiţionat Basarabia şi Bucovina Uniunii Sovietice, mareşalul Antonescu dă Armatei române un ordin de atac celebru, asupra trupelor bolşevice din Basarabia: „Ostaşi, vă ordon, treceţi Prutul!" Din nefericire, după încheierea războiului, Occidentul nu a fost nici până astăzi capabil să înţeleagă adevărata motivaţie pentru care România a fost nevoită să fie de partea Germaniei până la momentul august 1944 când armele

au fost întoarse împotriva fasciştilor. La 23 august 1944, Ion Antonescu este arestat din ordinul regelui Mihai I şi astfel, România scurtează cu şase luni un război în care au pierit peste zece milioane de vieţi. America ajută ţările din sfera sa de influenţă să se dezvolte prin celebrul plan Marshall dar România rămâne încorsetată sub jugul neruşinat al Uniunii Sovietice, imperiu comunist care a furat tezaurul unei ţări mereu la răscrucea marilor interese de-a lungul veacurilor. America se dezvoltă rapid în toate domeniile şi dacă Iuri Gagarin este primul cosmonaut mondial, în schimb Neil Amstrong rămâne primul om care a reuşit să ajungă pe Lună. America devine o super putere şi se opune comunismului prin metodele avute la îndemână, acolo, în spatele uşilor închise. America rămâne magica speranţă a milioanelor de refugiaţi fugiţi din ţări conduse de dictatori sângeroşi. America încurajează democraţia, critică utopia partidului unic, absenţa în blocul socialist a libertăţii cuvântului, pluralismului politic, economia planificată dar şi alte lucruri care ţin de interesele ei ca putere mondială. Uniunea Sovietică devine un rival tacit şi astfel se naşte Războiul Rece, încheiat în toamna anului 1989. Fiecare parte ajută persoanele care le menţin interesele. Lumea Arabă joacă un rol determinant iar criteriile religioase provoacă acte de terorism care se împrăştie ca un păianjen macabru pe tot cuprinsul globului. Preşedintele democrat Kennedy este ucis în anii şaizeci la Dallas. La începutul anilor optzeci, un alt preşedinte american, de astă dată republican, Ronald Reagan, este ţinta unui atac criminal dar reuşeşte să scape cu viaţă. Teroriştii lovesc în cele mai neaşteptate locuri şi iată, la data de 2 august 1980, la Bologna sunt ucise în Gara Centrală, în urma exploziei unei bombe, 80 de persoane şi rănite alte 200. Italia devine şi ea ţintă a atacurilor teroriste şi punctul culminant al gesturilor criminale ale fundamentaliştilor arabi este atins în 1981, dovedind că terorismul a

ajuns deja o problemă de securitate. În acel an, la data de 13 mai, Piaţa San Piedro este ocupată de peste 30.000 de credincioşi, sosiţi din toate colţurile ca să asculte binecuvântarea Sanctităţii Sale, Papa Ioan Paul al 2-lea. În faţa mulţimii, apare într-o limuzină albă Papa, care se opreşte pentru mult aşteptata binecuvântare. Este ora 17 şi 15 minute. La 17 şi 17 minute, se aud patru împuşcături şi Papa Ioan Paul al 2-lea devine astfel ţinta unei noi crime. Dar supravieţuieşte miraculos şi chiar îl vizitează mai târziu în închisoare pe atentatorul său, un turc pe nume Mehmet Ali Agca. Atentatul este revendicat de gruparea „Lupii Cenuşii". Nici alte ţări ale Europei nu scapă de flagelul crimei. Astfel, în Spania, în anul 1973, amiralul Carerro Blanco este numit de Franco drept succesor. Organizaţia separatistă bască ETA (Patria bască şi Libertatea) pune la cale un atentat teribil îngrozind pe cei care au fost martori şi nu numai. Mai multe mine sunt dirijate de la distanţă şi ele saltă în aer automobilul lui Carerro Blanco, izbindu-l serios de o clădire apropiată. Organizaţia ETA şi-a început de fapt acţiunile criminale încă din 1968, când a fost asasinat Manzanos, un ofiţer de poliţie.

Aşa se face că atentatul de la World Trade Center era de fapt continuarea actelor de terorism, tot mai dese pe măsura trecerii anilor. Fata magnatului, Rosa, văzuse în timpul hipnozei aplicate de către d-ra Jane Smith tragedia care tocmai se petrecuse. Dar, aşa cum am văzut mereu, acest lucru se petrecea cu foarte puţin timp înaintea celor întâmplate ulterior, deoarece tânăra nu putea indica coordonatele locaţiei ţintă a evenimentului nedorit. Degeaba se repezise Scott să dea alarma. În câteva secunde nu se mai pot face prea multe astfel că drama din subsolul turnului nu putu fi oprită.

Undeva la jumătatea mileniului doi, de cealaltă parte a oceanului Atlantic, se afla încă necunoscută europenilor Lumea Nouă. O lume a speranţelor împlinite şi neîmplinite. O lume a viselor închipuite şi neînchipuite. O lume unde astăzi libertatea este literă de lege pentru cei care o alcătuiesc. Pentru cei care emigrează de mai bine de două sute de ani pe Tărâmul Făgăduinţei. Pe un tărâm al dramelor şi al fericirii. Într-o ţară unde democraţia s-a străduit să fie la ea acasă încă de la începuturile primelor descoperiri de peste Atlanticul tumultuos, mereu un ocean al misterelor, punte capricioasă între civilizaţiile acestui pământ. De partea cealaltă, apele necuprinsului Pacific scaldă necontenit coasta vestică a pământului pe care descoperitorii l-au numit simplu America. În timp record, bogăţiile acestor meleaguri au atras milioane de căutători ai împlinirii, ai unei altfel de vieţi, fără griji şi fără lipsuri. Fauna excepţională, mirajul noului, reacţia violentă a mândrelor triburi de băştinaşi, alcătuiesc un tablou pe care numai bunul Dumnezeu a ştiut să-l picteze în bunăvoinţa lui fără margini. Cu repeziciune au apărut conflicte inevitabile între civilizaţii, de-o parte apărându-se tradiţia iar de cealaltă progresul. Vorbim acum despre o naţiune tânără dar încărcată de istorie. În fapt, S.U. A. nu au avut timp pentru războaie seculare. Nimeni n-a avut când şi cum să le cotropească. Singura dramă majoră a trecutului nu tocmai îndepărtat, o găsim în Războiul civil dintre Nord şi Sud când convulsiile politice şi ideologice s-au ciocnit aprig. „Lincoln apăruse brusc în atenţia naţiunii, câştigând nominalizarea din partea republicanilor la al treilea tur de scrutin... În noaptea de 6 decembrie 1960, victoria acestuia în alegeri a devenit clară. Instalarea sa ca preşedinte s-a petrecut la 4 martie 1861...

Învăluit într-o ceață din ce în ce mai densă de imagini pline de vitejie Nordul triumfă... Sudul pierdea slabei dezvoltări regionale... Însă la 1861, situaţia militară nu era atât de clară." Pentru prima dată cu adevărat, viaţa obişnuită de zi cu zi este afectată prin izbucnirea Războiului civil. Foarte mulţi tineri, se şi văd eroi şi sunt înfierbântaţi de această viziune. Ei îşi părăsesc fermele, fabricile, magazinele şi familiile. Ei se grăbesc să plece în acest război pentru a îmbrăca uniformele albastre sau gri. Atât Nordul cât şi Sudul preziceau o victorie rapidă şi uşoară. Dar era un optimism naiv. Bătălia de la Bull Run avea să dovedească acest lucru. Bull Run a fost mai mult un duş rece pentru ambele părţi decât o piatră de încercare. Cel puţin un cetăţean american din doisprezece participă la acest război, foarte multe familii fiind astfel afectate de tragicele evenimente. În acest război, un rol primordial îl joacă dezvoltarea ştiinţei şi industriei, criterii esenţiale pe baza cărora s-a desfăşurat. Avem de a face aici cu un război modern, pentru că în majoritatea cazurilor, soldaţii sunt ucişi de la distanţă, iar lupta corp la corp este evitată şi reprezintă mai mult o excepţie decât o regulă. Lincoln aplică o strategie cu trei elemente de bază pe care generalul Scott i-o propusese încă de la început. El mobilizează armata de la Potomac pentru a putea apăra Whashingtonul ivindu-se astfel posibilitatea de a presa capitala Confederaţiei, Richmond. În paralel, marina urma să asigure blocada coastei sudice şi prin aceasta să interzică accesul Confederaţiei la mărfurile şi armamentele provenite din străinătate. Un element esenţial dar şi final al planului îl constituia intenţia de a împărţi Confederaţia în mai multe părţi atacând de-a lungul căilor fluviale principale, fluviul Missisipi, Tennesee şi Cumberland. Strategia de care facem vorbire purta un nume extrem de sugestiv pentru ceea ce avea să urmeze. Ea se numea Anaconda, du-

pă denumirea reptilei gigant care acţiona întrucâtva asemănător cu planul Nordului. Anaconda urma să învăluie şi să zdrobească rezistenţa sudiştilor care credeau în mod eronat că vor fi capabili să câştige o bătălie ca şi pierdută. La data de 1 ianuarie 1863, Abraham Lincoln semnează un document foarte important, Declaraţia emancipării, declarând astfel război celor care practicau sclavia. În el se stipula clar că toţi sclavii din statele confederale vor fi „liberi din acel moment şi pentru totdeauna". Eliberarea sclavilor devenea o dată cu apropierea de sfârşit a războiului un mare adevăr juridic. Lincoln mai procedează la o soluţie, căutată de aproape trei ani. În primăvara anului 1864, luna martie, este adus la Whashington celebrul Grant, fiind imediat avansat comandant suprem. Acesta foloseşte „picătura chinezească", dacă ne este permisă această exprimare, urmând să atace, să atace şi iar să atace. Grant dă un ordin de practicare a războiului total comandanţilor din subordine. Sunt confiscate şi distruse toate mijloacele civile care aveau drept scop întrebuinţarea lor militară. Un an mai târziu, mai precis în 1865, după o teribilă vărsare de sânge, după nenumărate sacrificii care au epuizat pe cei plecaţi la luptă, se termină un război de-a dreptul istovitor. Efectul acestui conflict dramatic a fost unul apocaliptic, înregistrându-se peste 620 000 de victime. Terenurile Sudului au fost practic distruse iar economia sa distrusă în totalitate. La data de 11 aprilie 1865, Abraham Lincoln ţine un ultim discurs politic, acesta referindu-se la viitoarea Reconstrucţie care trebuia începută imediat. Dar, aşa cum se întâmplă deseori, neprevăzutul curmă cariera marelui om. În seara zilei de 14 aprilie a aceluiaşi an, el se duce la teatrul Ford. Când nimeni nu se aştepta la o dramă, Lincoln este împuşcat direct în cap de un fanatic confederat, actorul John Wilkes Booth. Acesta este urmărit într-o cursă de urmărire nebună şi împuşcat în

Virginia. În acel moment, hambarul care ţinea loc de ascunzătoare criminalului tocmai izbucnise în flăcări.

Odată cu sfârşitul Războiului Civil, pe marele continent american începea o altă epocă. Reconstrucţia ţării, lacunele şi urmele războiului, crizele economice, rolul tot mai important în determinarea politicii mondiale, adunate laolaltă, creează „un sentiment de regret, de bucurie, de mister, de înţelegere". Aceasta era America în acel moment. Dar sfârşitul secolului XIX nu avea să vină fără ca în State să nu existe un uimitor progres la toate nivelele, „întrecând astfel Bătrânul Continent, Europa cu câteva generaţii." Romancierul Henry James, remarcă şi el în scrierile sale că „răceala schimbărilor pluteşte în aer." Au apărut tramvaiele electrice, ascensorul electric, metroul, chiar şi primele automobile. Oraşele americane cunosc un avânt extraordinar, înmulţindu-se tot mai mult, întinzându-se pe tot cuprinsul Americii atât pe orizontală cât şi pe verticală. Numărul satelor scade vertiginos, semn că progresul american nu mai poate fi oprit de nimeni şi de nicăieri. Toate acestea au darul să atragă nenumăraţi oameni din alte ţări, de pe tot cuprinsul planetei, imigranţii. Ei sosesc în cascade pe coasta de est a S.U. A.. Acest fapt determină în anul 1882 apariţia unei legi menite să stopeze afluxul teribil al celor veniţi de departe. Imigraţia capătă dimensiuni enorme şi prin această lege se interzice accesul chinezilor pentru o perioadă de zece ani, prin semnătura finală a preşedintelui de atunci al Statelor Unite ale Americicii, Chester Arthur. Chiar dacă Abraham Lincoln abolise sclavia, prejudecăţile de culoare erau unul dintre motivele apariţiei legii cu pricina, semn că mai era un lung drum de parcurs până la eliminarea discriminării. Dealtfel, nici în zbuciumatul secol XX aceste prejudecăţi nu putură fi înlăturate, culminând cu nenumărate mitinguri ale negrilor dezavantajaţi vizibil. Din nefericire,

apare Ku Kux Klanul, o organizaţie care milita împotriva cetăţenilor de culoare dar şi a celor care le susţineau cauza lor dreaptă. Anii şaizeci aduc afroamericanilor un lider meritoriu, Martin Luther King, care militează neobosit pentru drepturile lor, luptând până când este asasinat de interesele ştiute dar nevăzute ale opozanţilor. Cu toate acestea, societatea americană se dezvoltă furibund, dincolo de şirul crimelor nesfârşite.

TONY ESTE ULUIT - 23

După noaptea magică petrecută alături de noua sa iubită, Tony s-a trezit încă de la primele ore ale dimineţii zilei următoare, extrem de îngândurat, ca şi cum cine ştie ce crimă făcuse atentând la intimitatea Ramonei, blonda care pe vremuri o sfătuia pe Ana Maria cum să-l cucerească. O privea pe fata din patul lui şi parcă o voce lăuntrică îl întreba de ce o alesese. Greutăţile prin care fusese nevoit să treacă până în acel moment, formaseră din el un bărbat în adevăratul sens al cuvântului şi chiar dacă tinereţea îl îndemna să aleagă un suflet anume pentru el, care să-l înţeleagă şi să-l susţină, nu însemna că sentimentele faţă de ea erau pe măsura aşteptărilor. Se întreba dacă nu cumva era disperat din pricina singurătăţii provocate de propria lui dramă începută încă din primii ani ai existenţei sale. Avea însă un suflet formidabil şi i se făcu ruşine la gândul că ar putea să o rănească pe cea care i se oferise cu toată puterea fiinţei cu numai câteva ore în urmă. Trăise la intensitate maximă clipele intime la care nu mai spera şi pentru el asta conta foarte mult. Nu era un superficial, ca mulţi alţi tineri de seama lui. Aprofunda fiecare gest, fiecare lucru şi putea să vadă chiar dincolo de el. Era interesat de un viitor încă necunoscut şi Ramona, cu toată sinceritatea ei, făcea parte din el. Se mai sperie în sinea lui atunci când îşi dădu seama că împărţise bucuria primelor împliniri din punct de vedere profesional şi material cu un egoism ce nu-l caracteriza de obicei. Era cu adevărat îndrăgostit de colega lui? Nu cumva atracţia fizică şi dorinţa de a căuta fericirea într-o singură clipă îi înşelau simţămintele? Toate aceste gânduri demonstrau clar că este o persoană complexă şi se înfurie că picase pradă primelor impulsuri. Dar temerile sale nu se justificau, tinereţea nu avea timp pentru astfel de cugetări.

Despicând aşa firul în patru, risca să cadă în cealaltă extremă, a omului care gândeşte mai mult cu mintea decât cu inima, lucru anormal la vârsta lui. A omului care trăieşte clipa şi ulterior o regretă, fără să ştie clar de ce. Hotărât lucru, Tony nu se afla în acel moment în apele lui. Avea în aşternutul său o fiinţă devotată, care îi oferise corpul ei, încrederea ei, sufletul şi inima, perspectiva vieţii în doi. Ce părere ar fi avut biata Ramona dacă în minutul acela i-ar fi citit gândurile? După ce îşi puse această întrebare, Tony se simţi vinovat şi îşi spuse că dacă nu încearcă să găsească principii mai simple de viaţă va avea de suferit şi el şi noua lui prietenă. De fapt, privind de pe margine, putea să pară un prost. Pentru că acum nu-i mai lipsea nimic. Faţă de anii trecuţi când se umilise în fel şi chip pentru un banal mărunţiş, acum într-adevăr nu-i lipsea nimic. Era student apreciat la o facultate prestigioasă, de viitor, avea un serviciu nobil, unde învăţase tainele soft-ului, reuşise să-şi cumpere un autoturism cu care să se poată deplasa oricând şi oriunde, câştiga suficient cât să-i ajungă pentru studii, pentru viaţa de zi cu zi şi pentru capriciile lui chiar, Ramona îl iubea şi tocmai îi demonstrase acest lucru. Sărmanul Tony, crescut pe vremuri în ideologia comunistă, putea să creadă că toate acestea sunt suficiente pentru fericirea unui om. Se plimbase cu Ramona într-un parc superb şi trăise într-adevăr clipe caracteristice vârstei, dar abia acum se întrebă dacă fata îşi face aceleaşi probleme în privinţa relaţiei lor ca şi el, deşi era doar începutul. „Ce fraier sunt! gândi el. În loc să mă distrez, să învăţ, să fac dragoste şi să câştig bani, caut Perfecţiunea."

- Ce faci „filozofule"? se auzi o voce binecunoscută şi Tony întoarse capul tresărind. Ramona se trezise şi se uita la el cu drăgălăşenie, întinzând braţele care îl ţinuseră strâns, ca pe un destin împlinit.

- Te-ai trezit? şopti el. Cum te simţi?

- „M-am trezit? Cum mă simt", îl îngână fata în glumă şi adăugă: haide, vino şi tu lângă mine. Mă simt mai în siguranţă aşa.

Tony şovăi puţin, apoi se băgă înapoi în patul răvăşit de gesturile nopţii abia trecute.

Îşi aşeză capul pe pieptul ei privind în gol. De fapt, îşi amintea cum petrecuseră prima lor zi cu adevărat împreună. „Bine ai venit în viaţa mea", îi spusese în parc. „Bine te-am găsit, Tony", răspunsese ea. „Mai mult costă singurătatea şi tristeţea, iar de acum eu sunt tu şi tu eşti eu", mai zisese tânărul. Îi era imposibil să uite ochii fetei strălucind de bucurie, atunci când izbutise să se întoarcă acasă cu maşină cu tot. „Te-ai întors şofer", exclamase Ramona. Ce a urmat, se ştie. Primul pas îl făcuse chiar el atunci când o surprinsese cu următoarele cuvinte: Ştiu că mă iubeşti". În timpul conversaţiei lor, fata se simţi nevoită să îl liniştească:" Nu vreau să vorbim despre prietena ta din America. Dacă sufletul tău îi aparţine şi acum, te rog, nu te simţi cu nimic obligat faţă de mine. Vinovat, nici atât". „Cred că am început să te iubesc, replicase Tony". „Crezi? Dacă este vorba doar să crezi, te rog, nu complica lucrurile".

- Nu am văzut niciodată fiinţă ca tine, îi întrerupse Ramona amintirile. Parcă ai fi „Gânditorul de la Hamangia", râse ea, mângâindu-l pe cap. Apoi se săltă puţin şi, prinzându-i obrajii între palmele ei, îl privi drept în ochi spunându-i: chipul tău ascunde multe mistere.

- E mult spus, răspunse Tony.

- Atunci, să le spunem secrete. Aşa începi tu o relaţie cu o fată? Ai secrete faţă de ea?

- Sunt convins că ale tale sunt mai multe.

- Deci am dreptate. Ai secrete.

- Ramona, anumite lucruri din trecutul meu le cunoşti.

Dacă nu am apucat să îţi spun mai multe într-un timp aşa de scurt, asta nu înseamnă că am secrete. Şi până la urmă, ce treabă mai avem noi cu trecutul? Ce poate face el?

Dintr-o dată, Ramona realiză că intră pe un teren alunecos. Ea însăşi avusese o relaţie cu unul dintre bătăuşii liceului şi acesta era într-adevăr un secret de care Tony nu ar fi trebuit să afle niciodată. Ce reacţie ar fi avut Tony dacă ar fi aflat că tocmai ea, în naivitatea adolescenţei, se culcase cu Bogdan? Se grăbi să schimbe vorba şi îl sărută apăsat. Pentru a nu se ştie câta oară, instinctul masculin fu mai puternic decât orice altceva. Tânărul se lăsă prins în acest joc început nu cu mult timp în urmă şi începu să o mângâie şi să o alinte, pierzându-şi din nou simţul raţiunii. Chiar în clipa când amândoi se dezbrăcară din nou ca să continue ce începuseră în toiul nopţii, o bătaie puternică se auzi în uşa dormitorului şi vocea mamei tânărului îi sperie pe amândoi.

- Haide, maică, nu vă mai sculaţi? Poate vă e şi vouă foame.

Ramona sări ca arsă şi se îmbrăcă cât putu de repede. Apoi îi făcu semn lui Tony şoptindu-i speriată:

- Să nu descui uşa.

- Tony nu se putu abţine să nu râdă din cauza acestei situaţii până la urmă jenante şi îi strigă mamei sale:

- Bine mamă. Ne-am trezit. Apoi, după ce se convinse că Ramona nu se mai află în pericolul de a fi văzută în ipostaza de mai înainte descuie uşa camerei şi de acum bătrâna femeie se înfiinţă peste ei, fără să se gândească la „deranjul" pe care-l provoca.

- Bună dimineaţa, tinereţe, le zise femeia.

- Bună dimineaţa, răspunse Ramona înroşindu-se ca racul, în vreme ce Tony se dădea extrem de „preocupat" să caute prin sertarul măsuţei lui.

- Am venit să îţi aduc asta, spuse femeia întinzându-i

un plic mare băiatului ei pe care atunci când îl privi mai atentă, realiză în sfârşit că nimerise într-un moment foarte nepotrivit.

- Ce-i acesta? întrebă tânărul, afectat de o bănuială.

- Ştiu eu maică? Cu concursurile alea ale tale... Hai că vă las. Să veniţi la masă.

Maică-sa dispăru şi primul gând al tânărului fu acelaşi ca al Ramonei. Ea se schimbă dintr-o dată la faţă şi îl îndemnă cu oarecare teamă:

- Nu-l deschizi?

-Tony se uită pe ştampila expeditorului şi rămase mut. Desfăcu plicul cu pricina şi citi lista câştigătorilor concursului la care participase, în urma căruia ar fi urmat să plece într-o excursie la Cannes. Era al doilea, dar ce surpriză fantastică! Şi nu vorbim aici despre premiul oferit. În capul listei se afla un nume de care aproape că uitase. „Nu se poate să fie tocmai ea", gândi el. „În America sunt atâtea fete cu acelaşi nume". Locul întâi era câştigat de Rosa Walker, din S.U.A.

- Spune, despre ce e vorba? Ce ai faţa asta? îl repezi Ramona schimbată şi ea vizibil şi aproape că îi smulse cu forţa scrisoarea din mână. Citi la rândul ei conţinutul şi fără să se uite mai departe îl făcu pe Tony „norocos".

- Poate mă iei şi pe mine? Mă iei?

Tânărul nu răspunse nimic, dându-şi seama că ea nu realizează emoţia lui. Urmă un schimb de priviri şi chipul împietrit al tânărului o determină să citească mai departe. Ramona află în sfârşit cine este câştigătoarea şi trecu într-o singură clipă de la extaz la agonie. După cele mai frumoase zile din viaţa ei, petrecute alături de Tony, după noaptea de vis în care cunoscuse pentru prima dată farmecul desăvârşit al iubirii, venea această hârtie blestemată ca să strice totul într-o singură secundă şi regretă amarnic momentul

în care o convinsese şi pe Ana Maria că are toate şansele să-l cucerească pe Tony, fiind lângă el iar americanca atât de departe. „Aia trăieşte în altă lume", spusese ea. „Mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată în România." Iar acum suporta prin propria-i suferinţă surprizele neplăcute ale neprevăzutului. Prietenul ei urma să plece într-o excursie unde o va revedea pe amica lui de departe. Nici nu mai ştia ce să spună şi atât ea cât şi Tony se simţiră mai încurcaţi ca niciodată. Fata rupse însă prima tăcerea:

- Cred că ar fi mai bine să plec.

Îşi luă rămas bun dezamăgită că tânărul nici măcar nu încearcă să o oprească şi ieşi grăbită pe uşă. Abia când rămase din nou singur, Tony îşi dădu seama că greşise faţă de ea. Dar era deja prea târziu. Ramona plecase cu o durere cruntă în suflet, după ce crezuse că noaptea petrecută împreună cu el însemna un început promiţător al unei fericiri de care nu avusese parte cu adevărat niciodată. Situaţia era extrem de grea pentru ea cu cât acasă o aştepta un om violent, mereu înecat în alcool şi acela era din păcate chiar tatăl ei, Ştirbei. O aştepta în dimineaţa aceea să se întoarcă acasă pentru a-i cere socoteală din cauză că dormise în altă parte. Nici măcar nu îşi făcuse griji în privinţa ei şi era pregătit să facă obişnuitul scandal matinal cu care oripilase vecinii sătui de el până peste poate. Acum stătea cu o sticlă de votcă în faţă, turnând din ea pahar după pahar, bându-şi minţile şi aşa zdruncinate. „Lasă că îţi arăt eu ţie, nenorocit-o, îşi zise el", şi poate că biata Ramona ar fi procedat mai bine dacă nu s-ar fi grăbit să plece de la Tony. Dar nu avea de unde să ştie ce va păţi odată întoarsă în casa chinurilor ei de fată, unde era nevoită să le facă pe toate, unde nu găsea nici măcar un cuvânt bun, o banală încurajare din partea propriului părinte pe care i-l dăduse Dumnezeu.

Între timp, Tony încă citea uimit conţinutul hârtiei

care curmase clipele plăcute petrecute alături de Ramona și reușea cu greu să-și revină dintr-un șoc neașteptat. Nici măcar nu știa dacă să se bucure sau nu. La urma urmei, primise o veste bună dar simplu nume al Rosei Walker, trecut acolo, în capul listei câștigătorilor, dădea simțurilor lui o întorsătură neașteptată. Se gândea încă la scrisoarea pe care i-o trimisese imediat după ce ieșise din spitalul unde îl vizitase ca și la faptul că tânăra americancă nu-i răspunsese niciodată. Și acum își amintea cum verificase zilnic, cu inima strânsă cutia poștală, găsind-o mereu goală, dezamăgindu-l și mai mult pe măsura trecerii timpului. Diferența de poziție socială dintre ei dar și greutățile prin care trecuse de tânăr îi impulsionaseră ambiția de a se lupta cu viața, de a deveni un învingător în adevăratul sens al cuvântului și chiar reușise. Dar câte evenimente se succedaseră în nici trei ani de zile. Câte tragedii. Fiecare dintre cei doi își trăia în țara sa propria dramă. Rosa, mai mult decât el chiar. Sursele tot mai multe de informații, radioul, televiziunea, îl ajutaseră să știe permanent ce se întâmplă în America. Cu ajutorul acestora aflase de răpirea tinerei, de teribilul cutremur din L.A., de faptul că Walker devenise un însemnat om politic, ajutat și de resursele sale financiare inepuizabile. De fapt, celebritatea familiei Walker îl ajuta să afle ce se întâmplă dincolo de Atlantic, într-o lume pe care și acum o vedea mult prea îndepărtată. El însă era neștiut de nimeni. Doar cunoștințele apropiate și câțiva amici de duzină cunoșteau sacrificiile lui enorme ca să poată trăi mai bine și mai decent. Ultima lovitură o primise atunci când murise tatăl său, strivit de un morman de fier vechi, în căutarea unei oportunități care se dovedise fatale. Din acel moment, îi fusese și mai greu. Dar strânsese din dinți și mersese mai departe, trecând peste fiecare obstacol, readucând zâmbetul pierdut pe chipul mamei lui, a cărei să-

nătate se şubrezise odată cu trecerea timpului. Dar femeia rezista datorită unui copil care în ultimul timp îi adusese numai bucurii şi grijile care îi măcinau corpul începuseră să dispară. „Băiatul meu a ajuns un om mare", îşi spusese ea atunci când îl văzuse la volanul maşinii, deşi aceea era doar o rablă în comparaţie cu ceea ce circula acum pe arterele pline de gropi ale Capitalei. Însă bătrâna se mândrea cu el şi se bucurase enorm când descoperise în acea dimineaţă că „ceva nu e în regulă", atunci când citise pe faţa lui Tony şi a Ramonei ce se întâmplase. „Lasă-i să fie împreună şi poate or să se aşeze cândva la casa lor", mai gândise ea. Femeia, creştină până dincolo de limite, avea principiile şi concepţiile vremurilor tinereţii ei, dar de ce să nu recunoaştem, suficient de sănătate cât să dea stabilitate unei familii aflate la început de drum. Nu ştia să pornească televizorul din telecomandă. Nu ştia „care e treaba" cu computerele ce începuseră să invadeze piaţa românească. Nu ştia de ce uneori, Tony, sau chiar Ramona, când şedea mai mult timp pe la ea să îi ţină de urât, schimbă program peste program la televizorul care „avea o şmecherie" de pornea singur şi nu îl lasă „Dumnezeului" pe un singur program ca să nu-l mai „fâţâie". Nu ştia de ce „ăia dau toate prostiile" la televizor şi îşi făcea cruce când vedea deseori pe micul ecran chiar în miezul zilei „câte una cu buricul gol". „S-ar răsuci Ceauşescu în mormânt dacă ar vedea", zicea ea. Pe urmă exclama în faţa câte unei vecine care o aproba dând afirmativ din cap:

- A înnebunit lumea, maică.

- Păi ăştia sunt de vină, se lăsa cealaltă prinsă în discuţie.

- Cum o fi fost Iliescu de acord cu aşa ceva?

- Io zic că mai bine câştiga Vadim. Ăsta îi punea pe toţi cu botul pe labe.

- 'Da acela cu papion?

- Dă-l Doamne iartă-mă, replica vecina încântată că are cu cine bârfi. Apoi o iscodea pe mama lui Tony cu viclenie:

- Ia zi, băiatul tău ce mai face şi el? Câştigă bine unde lucrează el acum?

- A, puţin, răspundea femeia prudentă. Dacă mă băteai şi nu credeam că te plăteşte cineva dacă ştii să umbli la cutiile alea, mai spunea, făcând aluzie la firma de calculatoare unde lucra Tony. Pentru că se afla încă la început, industria softului nu inspira pic de încredere românilor simpli iar cele două femei învăţate cu „construcţia socialismului" cu atât mai puţin.

În sfârşit, Tony îşi reveni puţin şi se duse în bucătărie unde maică-sa îl aştepta mirată de plecarea furibundă a Ramonei.

- Ce-a păţit maică fata aia, de n-a vrut să mai stea?

- Nimic, nimic, se grăbi Tony să răspundă.

- Haide, pune mâna şi mănâncă dar tot vreau să îmi spui „care e treaba".

- Am câştigat o excursie la Cannes, din cauza asta a plecat.

Femeia se miră şi nu se putu abţine să nu întrebe:

- Păi, bravo ţie. Ea în loc să se bucure se supără? Nu, adăugă, e altceva. Nu vrei să îmi spui.

- Bine, mamă, se hotărî Tony. Uite lista, uite numele câştigătorilor, uite cine este pe primul loc.

- Da ce, crezi că văd eu să citesc?

- Rosa este şi ea aici. Fata din America.

Femeia îşi privi băiatul. Pe chipul lui se citea o luptă interioară formidabilă. Iar el ştia că în faţa mamei lui nu are nici o şansă dacă ar fi vrut să se ascundă de ea. Era clar că şi Ramona îi citise zbuciumul sufletesc şi acesta era adevăra-

tul motiv pentru care se retrăsese dând totuşi dovadă de foarte mult bun simţ.

- Măi mamă, începu femeia, fata asta are viaţa ei. Tu, nu te compari cu ea. Nici măcar nu îţi scrie, nici măcar nu ştii dacă te mai ţine minte, nici măcar nu te gândeşti la toate astea. Cine ştie prin câte ţări s-a plimbat şi cu câţi, că are bani. Maică, nu e ca noi. Cine ştie câţi băieţi loviţi şi accidentaţi nu o fi vizitat cu taică-său prin fel şi fel de spitale. Ce ar însemna să fie toţi ca tine? De unde ştii că nu i-a mai scris şi altul, şi altul şi poate că fata este sătulă de „amorezaţi" din ăştia ca voi şi din cauza asta nu răspunde.

- Ai dreptate, răspunse Tony zăpăcit de argumentele simple dar zdrobitoare ale maică-si. Dar ştii ceva? Poate că putem fi măcar amici simpli. Oricum ne vom întâlni acolo, în staţiune. Şi ca să stai liniştită, poţi să afli că nu am nici cea mai mică intenţie să întrerup relaţia cu Ramona.

- Să dea Dumnezeu, răspunse femeia neîncrezătoare. În sinea ei, ştia cum gândeşte Tony şi fiindu-i mamă, îl cunoştea mai bine ca oricine. Nu avea nici cea mai mică îndoială că tânărul încă mai ţinea şi mai visa la Rosa, deşi el nu recunoştea deschis acest lucru. Sau poate că nu îşi dădea nici el seama şi în curând avea să afle odată cu revederea ei care este de fapt adevărul din inima lui.

TRAGICUL SFÂRŞIT - 24

Pe măsură ce se apropia de casă, Ramona simţea bătăile inimii tot mai dese şi se gândea cu groază la primirea pe care i-o va face Ştirbei. Nu avea unde să se ducă pentru că nu putea să îşi permită luxul de a-şi cumpăra o locuinţă sau măcar să-şi închirieze o cameră numai pentru ea. Încercase şi acest lucru dar renunţase repede datorită costurilor foarte mari şi fusese nevoită să se întoarcă lângă părintele ei care era un adevărat tiran. Primise atunci o bătaie zdravănă, „ca să se înveţe minte să nu mai umble razna" şi se sperie când îşi dădu seama că nici acum situaţia nu era cu mult diferită. Ştirbei o aştepta de ore întregi fără să aibă însă curajul de a se înfiinţa la uşa lui Tony. Conştientiza şi el în mod cu totul surprinzător cum ar fi fost întâmpinat, mai ales în halul în care arăta, beat criţă şi duhnind a votcă ieftină, din aceea denumită de românii săraci „săniuţă". Ramona era tristă şi avea sumbre presimţiri. Cât de surprinzătoare se dovedea a fi viaţa în anumite momente. Cu numai o zi în urmă începuse ceva nou şi îndelung sperat pentru ea. Dar în numai 24 de ore totul se schimbase la 180 de grade şi era copleşită de gânduri negre când acestea ar fi trebuit să fie cu totul altele, mai ales după noaptea petrecută împreună cu Tony. Însă nu se putea opune neprevăzutului. Numele americancei, trecut cu litere de o şchioapă primul în scrisoarea de premiere primită de băiat, o bulversase total, tocmai pe ea, care nu crezuse niciodată că tânărul o va mai putea revedea pe Rosa Walker. Se dovedea încă o dată vorba românului, devenită celebră peste mări şi ţări, anume aceea că „întâlneşte munte cu munte dar om cu om". America nu mai părea atât de îndepărtată şi Tony nu mai era amărâtul care se milogea în schimbul unor servicii umilitoare prin intersecţiile Capitalei. Faţă de ceea ce fusese cu

trei ani înainte, devenise exact cum gândea şi maică-sa ceea ce se numea „un om mare". Dar Ramona ajunse în faţa blocului unde locuia. Nu mai avea timp de amintiri ori de regrete. Îşi făcu cruce şi se rugă la Dumnezeu să fie totul bine. Însă se înşela amarnic. Nu, nu era deloc bine, şi asta se văzu pe chipul tatălui ei ticălos şi în cuvintele lui grele, aruncate către fată încă din pragul uşii. Ea se întrebă pentru a mia oară ce anume o legase alături de acest om teribil şi pentru ce îi era milă de el, atâta timp cât nu făcea nimic altceva decât să o batjocorească încontinuu. Cu părul răvăşit, cu ochii sticlind de mânie, cu sticla ţinută permanent în palmele mari şi grosolane, Ştirbei arăta în acea dimineaţă exact ca un criminal. Ramona nici măcar nu apucă să îl mai salute. Oricum era un gest care lipsea cu totalitate din comportamentul lui de bădăran.

- Treci încoace, împuţit-o, o repezi el trăgând-o de păr fără milă. I-a zi, pe unde mi-ai umblat? Aşa ai tu grijă te tatăl tău care ţi-a dat viaţă?

- Lasă-mă, se rugă fata, mă doare...

- Te doare? 'Da când m-ai lăsat singur în casă nu te-a durut? Ştii că a trebuit să mă duc singur la colţ să cumpăr sticla asta? Tu, mă rog, unde erai?

- Dar ce, sunt obligată să-ţi cumpăr ţie în fiecare zi de băut? îl înfruntă deodată

Ramona revoltată şi în mod cu totul şi cu totul surprinzător. Ştirbei amuţi dintr-o dată uimit de această replică pe care nu o auzise niciodată. Pentru prima dată în viaţa ei, fata chiar îl înfrunta. Cuprinsă de o frică nemaiîntâlnită, Ramona reacţionă aşa cum se întâmplă de cele mai multe ori atunci când eşti cuprins de panică. Adică printr-un gest de curaj nebun, instinct al autoapărării. Bărbatul se trezi parcă din beţie auzind replica fetei şi se repezi la ea lovind-o cu capul de perete. Ramona însă avu noroc de astă dată

şi nu-şi pierdu cunoştinţa. Avu abilitatea să apuce o vază plină cu flori aflată chiar lângă ea la îndemână şi fără să mai şovăie, îl lovi cu sete pe tatăl ei care căzu luat prin surprindere. Dar nu se sfârşi. Ştirbei era rezistent la astfel de lovituri şi scrâşni printre dinţi:

- Dai în mine, fă? Dai în tac-tu care te-a făcut?

- Dau într-un animal nenorocit. Într-o bestie. Nu te apropia, îl avertiză ea pe bărbatul care se opri locului preţ de câteva secunde. Apoi se prefăcu a fi mai liniştit şi Ramona căpătă puţină încredere. Într-un moment de minimă atenţie, Ştirbei se repezi către ea şi o înşfăcă cu braţele dezlănţuite.

- Dă-mi drumul, nenorocitule, striga Ramona zbătându-se în zadar să scape din strânsoarea bărbatului.

- Unde ai fost fă? Iar te-ai dus la acela? Mai întrebă el făcând aluzie la Tony.

- Acela mi-a oferit o noapte de vis, porcule. Tu nu mi-ai oferit nimic de când m-ai făcut.

- Aşa îmi vorbeşti tu mie? Aşa vorbeşti cu tatăl tău? Ramona nu mai putu să se ferească.

Ştirbei o lovi cu sete cu ambele picioare în timp ce cu o mână o ţineas strâns de părul care de acum începea să fie murdar de sânge.

- Na, nenorocit-o, repeta el, na, să te saturi. Să mai îndrăzneşti să te pui cu mine, cel care am avut grijă de tine de când a murit mă-ta.

- Eşti un mincinos împuţit, răspunse printre lacrimi Ramona. Niciodată nu ai avut grijă de mine. Niciodată nu mi-ai spus o vorbă bună. Niciodată nu m-ai mângâiat şi nu m-ai tratat ca pe copilul tău. Poate că nici nu sunt copilul tău, repetă ea cu un curaj ieşit din comun.

- Ce-ai spus fă? o întrebă Ştirbei oprindu-şi loviturile pentru câteva secunde. Că nu eşti copilul meu? Că nu te-am

făcut eu? Adică o faci pe mă-ta curvă? Atunci stai că îţi arăt eu mângâieri, dacă tot zici că nu eşti copilul meu, adăugă el scoţându-şi cureaua de la pantaloni. Ramona observă acest lucru şi avu o bănuială care chiar avea să se adeverească. Dar crezu totuşi în şansa ei şi profită de neatenţia lui Ştirbei repezindu-se spre uşă. Nu reuşi să ajungă însă. Braţele bărbatului dezlănţuit se întinseră ca nişte tentacule apucând-o cu putere. Apoi, ca şi cum în faţa lui s-ar fi aflat cine ştie ce forţă nebănuită, o lovi pe Ramona cu putere direct cu pumnul în faţă. Fata se clătină şi apoi se prăbuşi pe podea.

- Credeai că poţi să te pui tu cu mine, fă? rânji Ştirbei şi începu să o dezbrace pe fată sfâşiindu-i hainele. Pe urmă se dezbrăcă şi el la rândul lui şi o ţinu strâns, împiedicând-o astfel să se opună. Ramona nu mai avea pic de putere. Din acel moment, fu lipsită de vlagă şi doar atât mai reuşi să spună:

- Tată, te rog, nu, nu îmi face asta...

- Tată? Ai spus „tată"? păi nu spuneai tu nenorocito că eu nu sunt taică-tău?

Dar fata nu îl mai auzea. Conştientiza ce se întâmplă cu ea dar nu mai avea putere nici să vorbească şi nici să se opună. Nici vorbă să strige după un eventual ajutor care şi aşa nu e sigur că ar fi venit din partea unor vecini deseori pasivi la ceea ce se întâmpla chiar acolo, lângă ei.

Tatăl ei începu să o mângâie pe sâni şi îi băgă mâna între picioare desfăcându-le. O pătrunse cu sălbăticie, repetându-i la nesfârşit:

- Na, uite fă mângâieri, uite fă sărutări.

Limba lui aspră se plimbă pe gâtul fetei care plângea neputincioasă. Ştirbei o mai penetră de câteva ori şi se opri satisfăcut că după foarte mulţi ani, mai simţise şi el ce înseamnă o femeie. Dar acum făcuse o faptă pe care în mod uimitor, nici măcar nu o regreta.

- Vrei să ai pace cu mine? Să nu te mai lovesc? Ei bine, de acum înainte facem asta în fiecare seară. La urma urmei, chiar ești bună de așa ceva. Ai fost o proastă că nu te-ai dus și tu la turci.

Ramona nu putea să spună nimic. Dar Dumnezeu îi dădu puterea să mai poată rosti câteva cuvinte, înainte de a leșina definitiv:

- Asta să o crezi tu, bețivule, spuse ea cu ultimele puteri.

- Asta o să cred eu? se miră Știrbei de acel răspuns neașteptat. Atunci du-te și tu lângă maică-ta, poate acolo o să-ți fie mai bine.

Bărbatul se repezi la Ramona lovind-o din nou, lăsând-o fără cunoștință. Sângele curgea pe fața fetei și criminalul întrebă cu o voce ciudată:

- Încă mai trăiești? Încă nu te-ai întâlnit cu mă-ta?

O lovi din nou cu sete. Apucă vaza de flori cu care fusese lovit și aplică fetei lovituri după lovituri direct în cap. Tânăra nu mai mișca. Pentru îndrăzneala de a se opune tatălui ei, pentru naivitatea de a crede că se va îndrepta vreodată, plătise cu viața.. Știrbei devenise un criminal. Își violase propria fată și când fu descoperită oribila crimă, mulți români regretară că în lege nu mai figura pedeapsa cu moartea. Tony fu martorul unei alte drame a vieții lui, de astă dată sufletești, și vărsă lacrimi amare după prietena lui de o singură zi. Își reproșă că el este adevăratul vinovat și moartea Ramonei avea să îl marcheze multă vreme, poate toată viața...

REVEDERE NEAŞTEPTATĂ - 25

Capitala era îngrozită de sfârşitul tragic al tinerei Ramona, ucisă cu bestialitate de către un individ fără pic de conştiinţă, ajuns criminal prin uciderea propriei fiice. Posturile româneşti de televiziune, tot mai multe, relatară despre oribila crimă săvârşită chiar în Bucureştiul zdruncinat de acest fapt dramatic. Poliţia română îşi făcu datoria şi îl prinse pe făptaşul care nici măcar nu se opuse unei arestări rapide. Justiţia îşi făcu pe deplin datoria şi capetele de acuzare, violul, omorul calificat, incestul, fură suficiente ca să îl condamne definitiv pe Ştirbei. Închisoarea pe viaţă fu verdictul bine meritat, deşi tot mai multe voci strigau că ar trebui omorât în chinuri, şi poate că nici aşa nu ar fi reuşit teribilul criminal să se reabiliteze în faţa societăţii şi a lui Dumnezeu. Tony se îngriji spre lauda lui de înmormântarea creştinească a fetei şi acest lucru nu reuşi să îi scoată din minte vinovăţia de care se considera răspunzător. Dar destinul îl obliga să suporte suferinţe parcă nesfârşite. De câte ori avea câte o realizare majoră, trebuia să suporte câte o dramă pe care viaţa i-o aducea atunci când se aştepta mai puţin. Nu mai contau nici banii, nici premiile şi succesele ascensiunii lui de neoprit, provocate de momentul anului 1990 când diferenţa dintre el şi Rosa îl determinase să nu se lase bătut şi să depună eforturi inimaginabile, sacrificii fără număr, ca să îi fie mai bine lui şi celor dragi. În subconştientul lui sperase, aşa cum credea şi maică-sa că o va întâlni o dată şi o dată pe frumoasa Rosa Walker dar acum, când era un lucru sigur revederea dintre cei doi, nu mai avea bucuria reuşitei într-un suflet rănit şi lovit crunt de moartea Ramonei, nu mai era încântat şi nerăbdător să o revadă pe tânăra de peste ocean. Tristeţea era singurul sen-

timent pe care îl mai găzduia în inimă şi atunci când văzu coşciugul colegei lui dispărând fără întoarcere în groapa de la cimitir, pentru el lumea înceta să mai existe. O lume care nu fusese capabilă să ofere mai mult unei fiinţe nevinovate. O lume în care violenţa în familie nu era încă prevenită în aşa fel încât să se evite asemenea evenimente tragice. O lume în care românii încă mai încercau să se regăsească, după recentele vremuri când exact înainte de evenimentele din decembrie 1989, o cântăreaţă îndrăgită era ucisă în chip barbar. Aşa că pentru Capitală, moartea tinerei nu era un lucru ieşit din comun. Bucureştenii fuseseră preocupaţi de propria lor siguranţă dar legile democrate abia acum se scriau. Toată lumea se „convinsese" de „puterea" organelor de ordine, aflate şi ele în tranziţie, ca toate celelalte structuri, în timpul mineriadelor ruşinoase comandate în iunie 1989, când politicieni iresponsabili rostiseră fraze compromiţătoare încurajându-i astfel pe ortaci să devasteze şi vandalizeze fostul „Mic Paris". Moartea Ramonei nu era nimic altceva decât efectul nefast al nepăsării unora dintre politicieni în a tăia „cordonul ombilical", inclusiv din punct de vedere sociologic. Fata îşi găsise sfârşitul pentru că nimeni nu o ajutase să scape din ghearele unui om violent, pe care lumea îl cunoştea că este aşa şi nu reacţionase în nici un fel. Vecinii auziseră deseori ţipete în casa aceea a durerii nesfârşite dar sintagma „nu te băga" părea să fie cuvântul de ordine. Abia când liniştea ultimei drame petrecute devenise îngrozitor de suspectă, catadicsiră să îşi pună întrebări la care nu aveau încă răspuns. Ştirbei, răvăşit şi plin de sânge, ieşise inconştient afară în căutarea unei noi sticle de votcă. Abia atunci oamenii realizaseră că se întâmplase ceva groaznic şi alertaseră Poliţia. Dar nimeni nu îl întrebase nimic. Nimeni dintre cei care locuiau în bloc nu avusese curajul să-l întrebe pe Ştirbei de ce arată în felul acela, ceea ce

îngreună puțin sarcina ofițerilor care trebuiseră să „alerge" puțin după el. Chiar și când veniră la fața locului crimei, vecinii criminalului fură extrem de „preocupați" să nu știe mare lucru. Se temeau fără motive întemeiate că vor fi și ei chemați ca martori într-un proces la care Știrbei, chiar și legat cu cătușe, ar fi inspirat groază. Mentalitatea românilor simpli nu fusese schimbată încă. Dar nici a polițiștilor, foști milițieni. Și totuși, societatea românească devenea receptivă ușor dar sigur la toate grozăviile care se petreceau în familiile defavorizate. Cu siguranță în sânul acestora se petrecea câte o mică dramă care trecea neobservată. Violența în familie se extindea amenințător datorită lipsei sale de prevenire așa cum s-ar fi impus și moartea înspăimântătoare a tinerei ținu zile de-a rându-l prima pagină a ziarelor cumpărate și citite cu maximă curiozitate de românii intoxicați până după 1989 cu minciuni fără număr despre victoriile unei doctrine bolnave ori prost înțelese. Dar nu lipseau nici în marile cotidiane românești relatările senzaționale despre lucruri de genul „găina care naște pui vii", semn că până la o presă cu adevărat obiectivă mai trebuiau să treacă încă mulți ani. Ulterior, unul dintre fondatorii unei gazete care atinsese tirajul incredibil de peste o mie de exemplare la vânzare, avea să scrie despre o lume pe care puteau deocamdată să o vadă dincolo de granițe „românii rupți în fund."

Tony devenise ulterior morții Ramonei un alt fel de om. Un om care nu se mai bucură de nimic. Un om care nu mai este surprins de nimic, nici măcar de afirmarea sa profesională și nu numai. Așteptase prea mult să se întâmple senzaționalul, adică o posibilă relație între el și fata de care se îndrăgostise de pe patul spitalului. Nu mai înțelegea mare lucru din întâmplările unei existențe și tocmai când renunțase la gândul că ar putea să fie „ceva" între el și Rosa

Walker, aceasta apăruse în cel mai nepotrivit moment, deşi nu avea nici o vină pentru cele întâmplate. Tânărul avea nevoie acum de foarte multă linişte şi mama lui fu prima care îşi dădu seama de aceasta. Biata femeie o jelise pe Ramona şi era şi ea la fel de afectată ca şi băiatul ei. O îndrăgise enorm pe sărmana fată şi îşi amintea permanent cu lacrimi în ochi cum îi ţinuse fata de urât şi câte vorbise cu ea, deschizându-şi sufletul şi inima ca şi cum şi ea ar fi fost tot a ei. De fapt, Ramona găsise un refugiu perfect în casa primitoare, îndoliată şi ea la rândul ei când tatăl băiatului fusese victima unui accident stupid. Ce mai era şi cu viaţa asta! Unde nu erau bani era violenţă sau morţi neprevăzute, iar unde ei nu reprezentau o problemă, cum era cazul Rosei, boala îşi făcea de cap în mod ireversibil. Tatăl lui Tony murise sub fierul vechi. Mama Ramonei nu mai era nici ea. Iar Rosa devenise de asemenea orfană, rămânând doar cu John Samuel Walker, un bogătaş condamnat să întâmpine altfel de obstacole.

La data de 29 octombrie 1993, Capitala vuia de valul schimbărilor democratice. Cu toate acestea, românii simţeau prea puţin lucrurile pozitive despre care li se vorbise în campania electorală din 1992 când Iliescu era cât pe ce să piardă alegerile în faţa reprezentantului Convenţiei Democratice care reunise aproape toată opoziţia în sânul căreia partidele istorice jucau un rol important. Acel contracandidat însemnat avea să câştige scrutinul prezidenţial mult mai târziu, în 1996. Era Emil Constantinescu. Dar cel puţin deocamdată, istoria trebuie lăsată puţin deoparte pentru că, iată, o tânără superbă servea masa într-unul din restaurantele bucureştene şi avea în faţă un ziar foarte cunoscut ale cărui articole i le traducea în englezeşte un translator aflat anume pentru aşa ceva în preajma ei. Căci fata nu era române şi dacă Tony s-ar fi aflat în acel mo-

ment în fața ei, cu siguranță că ar fi ieșit din izolarea în care căzuse după moartea sărmanei Ramona. Rosa Walker se afla la București și prezența ei dovedește clar ambiția americancei dar și infinita curiozitate de a ști ce se mai întâmplă cu Tony, băiatul care aproape o cucerise de pe patul spitalului. Făcuse această călătorie în țara din care se transmisese prima revoluție în direct cu cea mai mare discreție. John Samuel Walker cam strâmbase din nas atunci când tânăra îi ceruse permisiunea să vină singură în România, dar nu putu rezista în fața unei puteri de convingere pe care numai Rosa s-ar fi priceput să o aibă. Atentatul criminal în care erau să-și piardă viața tată și fiică, acolo, chiar în metropola New York, era ultima picătura într-un pahar din care marele om de afaceri era nevoit să soarbă în cele mai neașteptate momente. De astă dată, Scott fusese din nou solicitat pentru a o însoți pe frumoasa fată cu dispoziția clară de a preveni orice gest care ar fi putut produce îngrijorare părintelui ei. O armată de gărzi de corp se afla permanent în apropierea Rosei și aceasta se simțea stingheră cu atâția ochi ațintiți asupra ei. Din fericire, presa fusese pusă pe picior greșit și nu știa mai nimic despre escapada fetei în sud-estul Europei care fierbea din pricina „butoiului cu pulbere" denumit într-un singur cuvânt, Yugoslavia. După 1989, imperiul lui Tito se afla pe cale de a se destrăma, așa cum pățise și Uniunea Sovietică. Numai că aici țările „rebele" erau nevoite să lupte printr-un război de eliberare care a durat ani la rând.

Rosa Walker se afla în Pasajul Universității și se așezase la una dintre mesele unde de regulă, nenumărați studenți servesc o mică gustare ori pălăvrăgesc despre toate cele. Privea și ea uimită afluxul acela de tineri gălăgioși despre care știa din auzite că au fost adevărații revoluționari din vremea îndepărtării lui Ceaușescu. Mai știa că foștii

absolvenţi de la „Ştefan Gheorghiu" preluaseră puterea definitivă după uciderea lui Ceauşescu, condamnat suspect de repede la pedeapsa capitală. Tânăra se documentase oarecum înainte de a se aventura în ţara mineriadelor şi acum asculta traducerea unui articol care îi atrăsese atenţia.

„Crima s-a petrecut în zorii zilei, când fata se întorcea de la prietenul ei, Tony Popescu, unde se pare că îşi petrecuse întreaga noapte. Tony Popescu este celebrul tânăr ajutat de magnatul Walker în perioada spitalizării datorate unei agresiuni săvârşite de minerii din Valea Jiului în iunie 1990. Astăzi se împlinesc trei luni de la moartea fetei, ucisă bestial de propriul tată, după ce mai înainte fusese violată de aşa zisul părinte. Fostul ei prieten a ţinut să precizeze pentru publicaţia noastră că tot astăzi ar fi trebuit să se afle la Cannes, într-o excursie premiu câştigată ca urmare a unui concurs de proiecte management. Surse neoficiale, confirmate ulterior, ne-au precizat un fapt extrem de interesant, care merită menţionat. La acest concurs, câştigătoarea de pe primul loc este chiar d-ra Rosa Walker. Presa americană a încercat să o contacteze dar fără şanse de reuşită. Tânăra nu s-a prezentat nici ea în frumoasa staţiune şi nimeni nu ştie în afara apropiaţilor ei unde anume s-ar putea afla".

Într-adevăr, Rosa hotărâse să nu se mai ducă nici ea în localitatea unde anual se decernau premii pentru cele mai bune pelicule cinematografice, un fel de „Oscar" european unde vedetele de la Holywood îşi făceau simţită prezenţa în număr mare, spre deliciul organizatorilor şi curioşilor. Aflase tot din presă că Tony nu se dusese nici el, motiv pentru care îşi amânase plecarea la Bucureşti pentru mai târziu. Căci băiatul care odinioară ştergea parbrize prin intersecţiile metropolei româneşti ajunsese şi el să fie „vânat" de ziariştii aflaţi deseori în criză de informaţii. Iar momentul mineriadei din iunie 1990 era suficient pentru ca tânărul să

ajungă în paginile ziarelor și revistelor ce nu încetau să apară pe tarabele care împânzeau locurile aglomerate. Și acum, mai era și această relatare pe care Rosa o asculta de la translatorul ei în premieră. Afla pentru prima dată că Tony avusese o prietenă și că din nefericire, își găsise un tragic sfârșit. Un sfârșit pe care capacitățile ei paranormale nu o mai ajutaseră să îl prevadă.

Bineînțeles că lângă Rosa Walker se afla acum și Morocănosul, agentul reactivat Scott, salvatorul vieții ei din timpul cutremurului ucigător din Los Angeles. Abilul agent privea în toate direcțiile ca nu cumva vreun dușman nevăzut și neștiut să aducă din nou groaza în sufletul fetei.

- Nu am știut că românii au o cafea așa de bună, spuse tânăra prefăcându-se că nu este afectată de articolul din ziar pe care tocmai îl ascultase.

- Haide micuțo, termină cu teatrul, îi zise Scott uitându-se fix la ea pe deasupra ochelarilor.

- Oare ce o fi făcând? murmură fata privind și ea la rândul ei de jur împrejur, crezând eronat că printr-un act providențial, Tony se va ivi în fața ei.

- Ai spus că atunci când ți-a scris, ți-a dat și adresa, replică Scott. Să mergem la el acasă.

Fata îl fulgeră cu ochii ei frumoși pe agent și spuse pe cel mai ironic ton din lume:

- Da, Morocănosule, după ce nici măcar nu m-am deranjat atâta timp să-i scriu măcar două cuvinte, după ce i-a murit o prietenă, după ce poate că nici nu își mai amintește de mine, după ce a mai pățit Dumnezeu știe ce prin țara asta necunoscută, crezi că o să îmi deschidă ușa cu gura până la urechi și o să-mi spună „Bine ai venit Rosa! Mai trăiești?".

Scott se scărpină câteva clipe după ureche și mormăi scurt:

- Poate că ai dreptate. Dar știi ce? Și tu ai trecut prin

clipe poate mult mai grele decât el. Toate aceste obstacole şi încercări ale vieţii v-ar putea uni destinele, nu crezi?

- Haide, Morocănosule, se înfurie mai în glumă mai în serios frumoasa tânără, ştii bine că nu mai am 16 ani să mă ameţeşti cu filozofii din astea ieftine.

- Domnişoară, se scuză una dintre gărzile fetei.

- Ce-i? întrebă Rosa

- Să ne fie cu iertare, dar tânărul de acolo seamănă foarte mult cu amicul dumneavoastră.

Fata se schimbă la faţă dintr-o dată şi Scott o ţinu să nu cadă. Era prea de tot. Absolut cu totul şi cu totul întâmplător, Tony tocmai trecea prin pasaj, oprindu-se la una dintre tarabele pline cu cărţi.

- Ai un noroc chior, puştoaico, şopti Scott uimit şi el de această apariţie neaşteptată. Să nu leşini, că mă faci de râs, adăugă el cu gravitate. Larry, mai zise el, fiţi cu ochii pe băiat.

- Nu e nevoie, Larry, se opuse Rosa Walker. O să mă duc eu direct la el.

Fata era hotărâtă să se ducă la Tony în mod direct. Nu o mai interesa reacţia pe care băiatul ar fi putut să o aibă. Dorea enorm să discute cu el şi o asemenea perspectivă neaşteptată nu avusese niciodată. Se apropie de el la numai câţiva paşi şi se opri locului uimită. Tânărul habar nu avea de cine anume este privit şi pe chipul lui, Rosa citi o nespusă tristeţe. Îşi pierdu oarecum curajul dar nu cedă. În plus, din sens opus se apropia o altă tânără care îi semăna întrucâtva şi culmea, era îmbrăcată asemănător. „Să-mi fi inventat tata o sosie? Nu o să-l iert niciodată pe Morocănos pentru asta", gândi ea dezamăgită. Dar se înşela. Nu, nu era o sosie. Cealaltă însă puteai jura că este sora geamănă a Rosei. Americanca se feri puţin şi îi făcu semn translatorului să se apropie.

- Stai în faţa mea. Nu vreau să fiu văzută. Spune-mi ce îi spune tipa, pentru că am senzaţia că şi ea îl caută tot pe Tony.

Aşa era. Cealaltă fată se apropie cu repeziciune şi îi puse o mână pe umăr băiatului. Acesta se întoarse brusc şi, mut de uimire, scăpă cărţile pe jos.

- Tu?! Chiar tu? exclamă el vădit surprins

- Chiar eu, răspunse fata. Am fost eliberată pentru „bună purtare".

Tânăra care tocmai ieşise din puşcărie, nu se schimbase deloc. Purta aceeaşi bluză decoltată şi celebra ei aluniţă de pe unul dintre sâni părea mai vizibilă ca oricând.

- Ştii, nu?

- Da, ştiu, aprobă ea repede. Biata Ramona, Dumnezeu să o odihnească în pace. Păcat. Până la urmă formaţi o pereche interesantă, adăugă ea cu o cruzime caracteristică.

Tony se încruntă teribil şi îi spuse dintr-o dată:

- Cred că ar fi mai bine să ne despărţim. Oricum, chiar mi-a plăcut plăcere să te revăd. Libertatea e mai scumpă ca toate, nu-i aşa?

Vechea lui cunoştinţă nu mai fu în stare să dea nici o replică. Îşi dădu seama că nu are rost să insiste cu un schimb de cuvinte din care nu s-ar fiu ales cu nimic şi ridicând din umeri, îl salută pe Tony făcându-se nevăzută. Era Ana Maria, fosta lui colegă la care petrecuse cu ocazia zilei ei de naştere. După ce născuse, renunţase la copilul făcut cu arabul ei şi în scurt timp fu închisă pentru trafic de stupefiante. Încetul cu încetul, Bucureştiul devenea o piaţă pentru narcoticele vândute la colţ de stradă. Ana Maria picase în plasa unei reţele pe care spre lauda ei, Poliţia reuşise să o anihileze. Cu toţi banii ei, deşi apelase la cei mai buni avocaţi, nu reuşise să scape de puşcărie. Respectabila ei familie nu mai ieşea în lume decât rareori, ruşinată de

prostiile propriului copil în care își puseseră toate speranțele lor de părinți.

Tony rămase locului în vreme ce Ana Maria se îndepărta de el, deloc surprinsă de răceala cu care fusese întâmpinată. Dar șirul surprizelor nu ajunsese încă la capăt pentru el. Își așeză cele câteva cărți cumpărate în ordine la subsuoară și se pregăti să meargă spre metrou. Se trezi însă fată-n fată cu un chip binecunoscut și puțin enervat, spuse hotărât:

- Ți-am spus că ar fi bine să ne vedem fiecare de drumul nostru. De ce nu mă lași în pace? Uite ce este: draga mea Ana Maria, m-ai ajutat cândva și îți mulțumesc pentru asta. Mi-ai scris acea scrisoare care s-a dovedit a fi în zadar. Domnișoara Walker se află pe un piedestal și oricât m-aș strădui eu nu pot să o cobor de acolo. Iar cu tine a fost minunată acea noapte în care ai reușit performanța să te culci nu numai cu mine dar și cu prietenul Ramonei.

În monologul său, Tony nu realizase că cea căreia îi vorbește ascultă cuvintele lui prin intermediul altcuiva. Mai mult, după ce termină, fata îi puse mâna peste gură spunându-i:

- Poți să taci și să te uiți mai atent la mine? îl întrebă ea cu o splendidă voce englezească

- Se pare că am înnebunit definitiv, spuse Tony cu privirea rătăcită. Am început să am vedenii.

Nu avea deloc vedenii. În fața lui nu se afla Ana Maria ci Rosa Walker, mai frumoasă și mai fermecătoare ca niciodată. Tânăra americancă se apropie de el brusc și-l sărută.

- Acum îți amintești?

Bineînțeles că își amintea. La fel fusese și sărutul de la spital.

Într-o lume tot mai rece, două suflete greu încercate își vorbeau acum doar din privirile ațintite una către cealaltă, ca un ecou al acelorași simțuri. Era clipa când se descătușau dintr-o dată trăirile Rosei și ale lui Tony. Era surpriza pe care neprevăzutul o adusese în viața tânărului care nu avea de unde să știe de ambiția fetei ce dorise cu tot dinadinsul să evadeze din lumea ei, aceea despre care biata Ramona dar și Ana Maria crezuse că-l va împiedica să o mai vadă vreodată pe binefăcătoarea lui din timpul mineriadei. Retras în el însuși, tânărul cu surâsul pierdut de ceva vreme se trezi în față cu adevărul existent dintotdeauna: nu încetase niciodată de fapt să o iubească pe Rosa. Confruntat cu această situație neașteptată, sentimentele i se limpeziră pe loc, aducând odată cu ele Întoarcerea la Viață în care nu mai credea de luni bune. Cu câtă speranță îi scrisese el fetei, imediat după ce ea plecase acasă, la mii de kilometri distanță de o inimă ce bătea pentru ea! Câte ore nedormite îi provocase acea iubire fără margini provocată de o simplă întâmplare! Ce sinceritate nemaiîntâlnită exprimau cuvintele din acea scrisoare pe care Ana Maria i-o tradusese în engleză, ferm convinsă că cea la care trebuia să ajungă nu îi va fi niciodată rivală! Și acum își amintea cuvintele simple pe care i le scrisese cu certitudinea închipuită că Rosa Walker se va repezi să îi răspundă și să îi vină în întâmpinare cu un răspuns la fel de sincer, dar mai ales pasional. „Tu m-ai făcut să mă nasc a doua oară... să mă gândesc la fericire... tu, ești fericită? Ce muzică îți place? Eu, atunci când ascult muzică, mă gândesc la împlinirea unui vis. Poate că acel vis ești chiar tu...". Acum, visul despre care scrisese era chiar lângă el, așteptând o împlinire la care uitase să se mai gândească. Frumoasa americancă îl cerceta din cap până-n

picioare, uitându-se la el altfel decât la alţi bărbaţi, cu mult mai în vârstă decât el. Acum nu mai era vorba de curiozitate feminină decât într-o foarte mică măsură ci de interesul provocat de un fior lăuntric avut în subconştientul ei. Acea sclipire a simţămintelor sufleteşti apărea odată cu revederea lui Tony, până atunci tot mai străin de imaginea ei. Băiatul o cerceta şi el la rându-i, surprins de revelaţia acelei regăsiri uitate în jurnalul nenumăratelor speranţe pierdute. Speranţe renăscute chiar în acea clipă magică, când ochii lor se priviră la nesfârşit, vorbindu-şi ca pe vremuri, fără ca vreunul dintre cei doi tineri să scoată măcar un singur cuvânt. Rosa îşi pierdu apoi în faţa tânărului orice curaj, bulversată ca niciodată de trăirile nemaiîntâlnite pe care i le inspira acest român simplu, care o atrăsese fără ca ea să-şi dea seama ca pe un magnet, tocmai din îndepărtata America. O Americă pe care Tony o ştia doar din cărţi sau din jurnalele de ştiri. O Americă unde tinerii ca el ar fi dat orice ca Rosa Walker să îi caute cum l-a căutat pe el. Dar tânărul din Bucureşti nu era ca ei. Nu îl interesa câtuşi de puţin averea imensă a tatălui fetei, nu dorea influenţă şi nici celebritate. Şi acum, când încă se mai întorcea cu tristeţe către clipele trăite alături de Ramona cu puţin înaintea morţii ei, apărea în chip neaşteptat această primă iubire a lui, ca să îl scoată dintr-o lume doar de el ştiută, aceea a suferinţelor şi dezamăgirilor sufleteşti. Ce ar fi zis Ana Maria dacă ar fi ştiut că rivala în care nu crezuse niciodată o priveşte chiar acolo, în pasajul Universităţii? Se dovedise pentru a infinita oară că viaţa este plină de surprize. Poate că ar fi rămas şi ea la fel de mută ca şi eroii noştri, însă cu siguranţă că ochiul ei de femeie ar fi citit în revederea dintre Tony şi Rosa ceea ce exista demult planificat undeva Sus, acolo unde Cineva nu înceta să îi iubească pe amândoi. Ar fi citit o scenă de viaţă, petrecută cu adevărat, desco-

perind că tânărul şi fata din America reprezintă simplu dar uimitor de frumos, două inimi într-o singură iubire.

Într-un târziu, Rosa întinse braţele către el instinctiv şi Tony procedă la fel, iar o secundă mai târziu, îmbrăţişarea acestei regăsiri nemaipomenite se petrecu din toată inima lor. Dar cuvintele lipsiră din nou. Se ţineau strâns, să nu care cumva să se piardă din nou, ori să li se pară că nu este decât un vis banal, într-atât erau de speriaţi că iar vor fi victimele unei iluzii. Nu mai doreau dezamăgire şi până la urmă, Tony rosti uşor la urechea fetei:

- Să nu mă părăseşti şi tu...

Rosa nu mai avu nevoie de translator. Iubirea reprezintă pretutindeni în lume un grai comun şi în acel moment, fata înţelesese perfect teama tânărului:

- Nu, nu am venit ca să te părăsesc, rosti şi ea, emoţionată profund.

- Mai sărută-mă ca adineauri, prinse Tony curaj.

Rosa înţelese din nou şi nu ezită. De astă dată, atingerea buzelor fu mult mai pasională. Parcă întreg universul se redusese la imaginea celor doi, acolo, în mijlocul aglomeraţiei de care nu le păsa câtuşi de puţin. Un chitarist care îşi făcea veacul pe acolo oferind acordurile sale trecătorilor contra unor monede din care trăia de azi pe mâine, se apropie de ei observându-le gesturile tandre şi nu întârzie să fredoneze o melodie romantică, ca o dedicaţie de moment. Fata se întoarse către el şi căutând în poşetă scoase o bancnotă de o sută de dolari pe care i-o întinse cântăreţului de ocazie. Acesta însă refuză banii, spre marea ei uimire.

- Toţi românii au o asemenea personalitate? întrebă ea.

- Trăim într-o ţară care ne este datoare, domnişoară, replică artistul, în cea mai clară engleză americană. În 1989 noi am eliberat-o de comunism. Acum este rândul statului

român să ne elibereze de frustrări şi de sărăcie.

Tony se desprinse uşor din braţele Rosei şi aprobă spusele celuilalt care se îndepărtase de ei, ducându-se într-o altă direcţie. Apoi, după ce uitase să îşi mai ia ochii de la prietena lui, se hotărî să redevină el însuşi întrebând-o:

- Ce-i cu tine în România?

Translatorul fetei îşi făcu datoria şi Rosa răspunse:

- Am venit să te văd. Abia de curând mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine. Nu asta ai vrut atunci când mi-ai trimis acea scrisoare?

- A trecut mult timp de atunci.

- Dar îmbrăţişarea şi sărutul nostru au învins acest timp, nu crezi? îl iscodi Rosa

- Nu, cred că s-a întâmplat cu totul şi cu totul altceva.

Tânăra rămase din nou mută şi îl privi cu uimire. Într-adevăr nu era ca ceilalţi, gândea ea.

- Ce s-a întâmplat? se mai interesă

- Am căutat fiecare dintre noi şi nu am găsit nimic. Trei ani sunt mai mult decât suficienţi ca să-ţi dai seama de ceea ce doreşti în viaţă, de la viaţă, alături de cineva. E un răgaz pe care destinul ni l-a oferit amândorura până adineauri, când am strâns în braţe cea mai dragă fiinţă de pe pământ...

Tony se opri. O sorbea din ochi pe tânăra femeie şi nu se putu abţine să n-o atingă din nou, strângând-o la piept în tăcere, dar mulţumit că Dumnezeu într-adevăr există.

„Ce-o să zică biata mama când o să o vadă?" gândi el. „Săraca femeie, a văzut-o doar atunci, când au răpit-o, la televizor. În sfârşit, o să vadă şi ea că nu m-am înşelat când am sperat că o voi revedea". Chiar aşa, bătrâna nu se aştepta la aşa ceva şi fără să mai piardă timpul, Tony o rugă pe fată să vină cu el acasă.

Din nou translatorul se dovedi inutil.

- Abia aştept să văd unde locuieşti! exclamă ea nerăbdătoare

- O secundă, micuţ-o, spuse Scott, care se apropiase de ei. Morocănosul puse o mână pe umărul fetei şi privind-o fix, o întrebă:

- Crezi că este prudent ceea ce vrei să faci?

- Este foarte prudent dacă o să fiţi voi prin preajmă, i-o întoarse Rosa cu diplomaţie.

- Prea bine, puştoaico. Să mergem.

Câteva minute mai târziu, Rosa Walker se afla în modesta maşină a lui Tony, urmată îndeaproape de o alta, condusă de Larry. Scott, aflat şi el în dreapta, mormăi la tot pasul:

- Dumnezeule, a câta groapă e asta?

Ajuns în faţa blocului unde locuia de când se născuse, Tony uită să mai claxoneze, aşa cum se obişnuise. Căută să parcheze maşina în altă parte deoarece locul lui fusese ocupat de un alt autoturism. Larry avu însă mai puţin succes. Trotuarele din Bucureşti deveniseră adevărate parcări pentru şoferii Capitalei dar şi pentru cei care soseau din Provincie. Tânărul coborî şi deschise fetei portiera. Rosa se uita în toate direcţiile, cercetând un loc în care nu fusese niciodată. Dar nu avea ce să îi atragă atenţia în mod deosebit în afara nenumăratelor blocuri cu zece etaje din jur. Lipseau edificiile cu care era obişnuită în metropola New York ori Washington, locurile din America unde ea îşi petrecea cel mai des timpul. Totuşi, exista şi aici o clădire impozantă, construită de comunişti, în realitate de poporul chinuit pe vremea lui Ceauşescu. Era Casa Poporului, dovadă clară a megalomaniei, încă neterminată nici la acea dată. Existau însă destule locuri atractive ori care meritau văzute, cum era de pildă Casa Poporului, a cărei construcţie megalomanică demarase undeva la jumătatea anilor '80, când

Ceauşescu transformase Capitala într-un şantier gigantic.

Rosa Walker se apropie de Scott şi îi spuse:

- Cred că nu este nevoie de voi sus.

- Să ai grijă, puştoaico, spuse fostul agent. Noi rămânem aici dacă ţii neapărat.

- Măcar puteam să urcăm până pe palierul unde stă băiatul, propuse Larry.

-Gândiţi-vă, replică Rosa, oamenii de aici sunt simpli. Ce vor spune ei dacă vor vedea doi tipi costumaţi şi cu ochelari fumurii taman lângă uşa lor? Aţi auzit de Securitatea românească?

- Ce-i cu ea, frumuşico? întrebă Scott încruntând din sprâncene.

- Ei bine, cu ăia semănaţi. Şi apoi, eu nu văd nici urmă de străini care să mă răpească pe aici.

- E-n regulă, aprobă fostul agent. Dar fii atentă şi anunţă-ne dacă ţi se pare ceva suspect.

- Parcă asta este datoria voastră, nu?

Tânăra avea câteodată darul să dea nişte răspunsuri neaşteptate şi să pună întrebări încuietoare, cum fusese aceasta din urmă, că Scott nu mai ştia nici el ce să spună.

Între timp, Tony se cam plictisise de acest dialog pe care îl pricepea întrucâtva şi o apucă pe Rosa de mână, trăgând-o după el şi dispărând mai apoi odată cu ea pe scara blocului. Fata începu din nou să aibă emoţii şi nu reuşea cu nici un chip să înţeleagă de ce o bulversează aşa de mult acest băiat şi aceste locuri modeste. Total îngândurată, nici nu mai observă liftul prăpădit şi se trezi în câteva minute în faţa unei uşi pe care scria simplu dar edificator „Familia POPESCU". Tânărul apăsă pe butonul soneriei şi de dincolo de uşă se auzi o voce binecunoscută:

- Acum vin, stai un pic că am un „nod" la picioare.

Băiatul zâmbi şi se uită la Rosa care tăcea, nereuşind

să se regăsească încă. Nu mai era deloc ființa ironică și înțepată pe care o știau apropiații ei. Vădit descumpănită de o situație cu care nu se mai întâlnise niciodată, ea asista neputincioasă la ceea ce se întâmplă acum în viața ei. Venise tocmai din îndepărtata Americă să-l revadă pe băiatul care o impresionase încă de pe patul spitalului și nu înțelegea nici ea atracția căreia îi căzuse victimă și care o determinase să facă acest drum lung, străbătând un ocean și un continent ca să-și împlinească un capriciu, dacă despre așa ceva era vorba. Inima îi spunea însă cu totul altceva și nu mai avu în acel moment timp să-și răspundă. Ușa apartamentului în care locuia Tony se deschise și în prag apăru o femeie ușor corpolentă care rămase cu gura căscată văzând-o. Tony nu avusese când să o avertizeze că este însoțit.

- Săru' mâna, mamă, spuse el trăgând-o din nou pe tânără după el.

- Good afternoon, zise și Rosa, încercând să pară și ea la fel de simplă, dar fără succes. Femeia o citise imediat și întorcându-se către băiat murmură ușor:

- Nu cumva ea e...

- Ba chiar este, mamă. Fata care m-a vizitat la spital și pe care ai văzut-o la televizor.

- Dumnezeule, mai zise femeia privind cu mâinile împreunate către tavan, într-adevăr Ești Mare! Cine ar fi crezut?

- Acum, lasă-mă să îi arăt camera mea. Dumneata fă-ne o cafea între timp și te rog eu, adăugă el, nu te mai mira atâta'.

- Another world, spuse și fata încet.

- Așa este, aici e o altă lume, aprobă Tony care nu era totuși străin de unele cuvinte rostite în engleză.

Casa în care locuia Tony avea încă un aer de tristețe. Tânăra simți acest lucru și deveni din nou tăcută. În sufra-

gerie ea descoperi fotografia unui bărbat ale cărui trăsături le recunoscu imediat.

- Your father, spuse ea, amintindu-şi de el încă din vremea mineriadei.

- E mort, spuse Tony aplecând capul.

Rosa făcu eforturi inimaginabile ca să îşi păstreze felul ei de a fi, dar tot nu reuşi.

- Asta e viaţa, adăugă tânărul. Ne oferă şi bune şi rele. Vino, o îndemnă el, repezindu-se către camera unde se afla de fapt întreaga lui lume, încă de când se născuse.

Tânăra păşi cu oarecare gravitate în „colţul" băiatului şi respiră din acea clipă odată cu el acel aer care îl ajutaseră să trăiască mai departe şi să simtă mai bine ca oricine altul labirintul iubirii în care se rătăcise imediat după plecarea ei. Un pat, o măsuţă, o lampă, un casetofon vechi dar îngrijit, un scaun, un calculator şi un şifonier însemnau luate laolaltă o lume din care el nu se putea desprinde decât forţat de împrejurări ori din nevoia de a face ceva pentru cei dragi lui. Rosa se gândi în acel moment la locuinţa Morocănosului, dar totuşi, parcă nu se compara cu acest loc îngrijit. Aici nimeni nu îl deranja pe Tony dintr-ale lui, nimeni nu îi muta lucrurile dintr-o parte într-alta şi nimeni nu îl împiedica să fie el însuşi. Dacă îi erau respectate toate acestea, toţi apropiaţii aveau de câştigat căci era un suflet mare. După moartea fulgerătoare a Ramonei se retrăsese aici şi renunţase la serviciul care îi adusese atâtea satisfacţii materiale. Nu se temea însă de viitor. Avea din fericire o nemărginită încredere în el însuşi şi tocmai din această cauză reuşea acolo unde mulţi dădeau greş. Ciudat, dar dacă până în acea zi îşi pierduse orice speranţă că există pe lume un suflet anume şi pentru el, în schimb din punct de vedere profesional rămânea mereu un optimist şi învăţase în urma obstacolelor pe care viaţa i le aşternuse în faţă că gândirea

negativistă este „soluţia" insuccesului profesional şi material. Una peste alte, acea zi devenise dintr-o dată pentru el un nou punct de plecare într-o direcţie pe care nu avea de unde să o cunoască. Căci nimeni pe acest pământ nu putea să prevadă Neprevăzutul, aşa cum nici Tony nu se aşteptase ca tocmai în mijlocul Bucureştilor să se întâlnească cu Rosa Walker. În loc să se revadă cu ea în excursia pe care amândoi o câştigaseră pe merit, preferase să rămână acasă, evitând astfel ceea ce nici nu mai era posibil. Căci americanca renunţase şi ea la rândul ei să se ducă într-unul dintre cele mai plăcute locuri ale Bătrânului Continent. Presimţise prin propriile ei capacităţi că băiatul nu se va duce în Franţa şi din nou nu se înşelase. Motivele acestor previziuni nu şi le putea explica decât prin faptul că între ei exista o legătură telepatică de care amândoi erau încă străini. Poate că aceasta nu se rupsese niciodată dar nu aveau de unde să-şi dea seama decât aflându-se alături, faţă în faţă, printr-un concurs de împrejurări creat de un destin comun.

Rosa se aşeză pe patul tânărului şi făcu acest gest într-un mod cu totul şi cu totul familiar, ca şi cum s-ar fi aflat în propria ei cameră, ca şi cum ar fi trăit şi ea acolo, odată cu el. Spre surprinderea ei, nimic nu i se părea străin în jur. Subconştientul îi spunea că mai fusese acolo cândva, într-o altă viaţă, amintire pe care o descoperea abia acum, odată aflată în odaia aceea încărcată cu felul de a fi al tânărului. Acum şedea tăcută şi aştepta cafeaua pe care nici măcar nu o ceruse dar se gândea că precis este amară, cum îi place ei. Parcă o vedea pe mama lui Tony intrând cu o tăviţă pe uşa dormitorului. Îşi închipuia două ceşti albastre, mari, din care ea şi amicul ei vor sorbi cu nesaţ. Nu apucă să-şi termine acest gând că femeia se ivi ţinând cu desăvârşită grijă în ambele mâini tăviţa cu pricina. Rosa tresări la vederea celor două ceşti aburinde: erau într-adevăr albastre şi mari.

- Sper să îţi placă, se adresă ea fetei, deşi era conştientă că nu va fi înţeleasă. Dar se înşela. Aceasta sorbi nerăbdătoare, deşi aburii care ieşeau din ea o avertizau că s-ar putea frige. Cafeaua era exact cum îi plăcea ei, tare şi amară.

- Sunteţi o specialistă, spuse ea femeii în engleză.

- Ce zice, maică? îl întrebă bătrâna pe Tony, cu un aer total nevinovat.

- Zice că eşti amabilă şi că nu a băut în viaţa ei aşa cafea bună, o minţi băiatul, înflorind cuvintele fetei, tocmai pentru ca maică-sa să aibă un nou motiv de mândrie, chiar dacă acesta însemna aprecierea priceperii ei în a face o banală cafea.

- Dacă mai încolo vi se face foame, să îmi spuneţi, că am făcut sarmale cu mămăligă.

- Bine, mamă, acum lasă-ne şi pe noi puţin singuri. Avem multe de vorbit.

Maică-sa îl privi ciudat, nereuşind defel să înţeleagă cum anume au ei „multe de vorbit" din moment ce vorbesc două limbi diferite. Se abţinu însă de la o nouă remarcă şi plecă îngândurată la treburile ei.

Tony trase unicul scaun din încăpere aproape de pat şi aşezându-se pe el, trase are în piept cu putere, apucă ambele mâini ale fetei cu desăvârşită căldură şi îi spuse privind-o fix:

- Nu m-am dus la Cannes pentru că Ramona a plecat dintre noi şi nu se cuvenea să mă distrez şi s-o dau uitării în acest fel. Văd că nici tu nu eşti acolo şi culmea, te afli aici, în camera mea, unde Dumnezeu a hotărât să ne aflăm în acest moment. Abia când te-am revăzut şi mi-am dat seama cine eşti am înţeles că niciodată nu am încetat să te iubesc. Faptul că te afli aici este un semn destul de clar că nici eu nu îţi sunt indiferent...

Tony nu mai apucă să continue ce avea de spus. Deşi

rostise acele cuvinte în românește, Rosa înțelesese perfect dar acum puse ușor două degete peste buzele tânărului și îi șopti blând:

- Avem o întreagă viață înainte. Putem discuta și mâine, și poimâine și mereu dar deocamdată trebuie să plec. Nu aș vrea ca Scott să aibă părul și mai alb decât acum.

Se ridică de pe pat și îl sărută brusc pe tânăr cu o pasiune de care chiar și ea fu surprinsă. El îi răspunse în același fel, mângâindu-i părul superb și se desprinse cu greu de ea. Dar fu nevoit să păstreze anumite limite căci în fața lui se afla nu numai binefăcătoarea din urmă cu trei ani ci nemărginita iubire pe care o hotărâse Dumnezeu.

În mijlocul imensului salon trona un pat imens, ca o provocare a orelor care urmau pentru două suflete greu încercate încă de timpuriu. Fata devenită încetul cu încetul femeie simţi că nu mai este cea care se ştia şi simţămintele ei se revărsară ca un triumf al iubirii asupra tânărului. Până în clipa aceea niciunul dintre ei nu mai simţise atât de profund atracţia faţă de celălalt şi pentru că iubirea lor era de acum un adevăr imens, se lăsară duşi cu nevinovăţie de valul vârstei, dorinţelor şi al dorului pe care şi-l purtaseră chiar şi când nu se gândise unul la celălalt. Înconjuraţi de întunericul acelei nopţi neaşteptate, se priviră la lumina lumânărilor aşezate în formă de inimă şi pentru a doua oară îşi vorbiră fără să rostească măcar un singur cuvânt. El o cuprinse cu braţele uşor, delicat, ca şi cum s-ar fi atins de o nestemată nepreţuită. Îi lăsă rochia în jos şi ea nu se opuse nicicum. Dimpotrivă, îl ajută să o iubească aşa cum nu crezuse că va proceda vreodată cu vreun alt bărbat. Nici măcar nu se grăbeau. Aveau tot timpul să-şi spună prin gesturi tandre şi mai apoi intime noianul de sentimente pe care şi le nutreau unul faţă de celălalt. Sărutările se înmulţiră odată cu trecerea timpului şi când se simţiră goi atracţia fu şi mai mare. El o ridică cu braţele şi o aşeză uşor pe patul plăcerilor. Începu să-i mângâie sânii rotunzi şi frumoşi iar ea îl lăsa să o facă fericită, sărutându-l la rândul ei. Când buzele lor se întâlniră, un freamăt ciudat îi străbătu pe amândoi deodată şi nu mai ţinură cont de gesturile pe care le făceau. Dragostea lor era de acum însoţită de acel instinct primar care nu dispare nici măcar atunci când este vorba de oameni. Tânărul îşi lăsă mâna încet pe coapsele ei şi apoi o dădu în lături ca să le poată atinge cu limba înaintând cu o îndrăzneală ameţitoare către alte părţi intime ale corpului ei superb, de acum aflat la cheremul unui bărbat tânăr, fru-

mos, spiritual, sincer. El o mai auzi cum începe să geamă de plăcere şi nu se opri din ritualul pe care-l declanşase. Fata îl cuprinse şi ea cu braţele şi căută cu repeziciune să-l simtă cu totul. Îi plăcea să-i simtă în dosul palmelor ei puţinul păr care îi crescuse băiatului pe piept şi mai apoi îşi lăsă degetele să exploreze alunecând în jos, tot mai în jos.

Tony ştia şi simţea cea ce se întâmplă şi cuprinzându-i ambii sâni le sărută sfârcurile întărite după care, aşezat uşor deasupra ei, o pătrunse uşor, dar cu o nedescrisă pasiune. Rosa îi dădu de înţeles că vrea să „conducă ostilităţile" şi aproape că îl obligă să stea dedesubtul ei. După ce simţiră amândoi odată MAREA PLĂCERE, ea îi făcu un semn discret cu degetul punându-l peste buze şi dispăru câteva secunde întorcându-se cu o sticlă de şampanie. Tony îşi aminti în acel moment seara petrecută acasă la fosta lui colegă de liceu, Ana Maria. Chiar rămase puţin blocat când Rosa îi zise în şoaptă să o deschidă, adăugând "Hai, Tony, fii bărbat". Dar atunci acele cuvinte nu se refereau la sticla de şampanie ci la cu totul altceva... Totuşi, tânărul desfăcu sticla dar când dopul sări cu zgomot, îşi aduse aminte că nu a adus nimeni pahare ca să poată turna în ele.

- Nu avem nevoie de ele, îi ghici Rosa gândul.

Apoi apucă bărbăteşte sticla de gât ducând-o brutal şi hotărât la gură. Surprinzător, i-o întinse ulterior lui Tony şi se şterse cu dosul mâinii la gură de umezeala lichidului ameţitor. Hotărât lucru, fata nu mai era timida şi delicata din adolescenţă. Băiatul observă acest lucru dar se bucură că inima frumoasei americance bate acum alături de el, chiar aici, „de-a gata". Şi se întâmplă un lucru uimitor pentru el: Rosa îl apucă brutal şi aproape că-l trânti cu brutalitate de-a lungul patului, poruncindu-i cu un semn făcut cu degetul să nu scoată o vorbă. Ea luă şampania şi deodată, îl stropi pe Tony din cap până-n picioare, aruncându-se cu o neaşteptată sălbăticie lângă el, îndemnându-l să o iubească

în continuare cu mâinile lui îndrăznețe, cu inima lui de acum copleșită. Formară pentru a mia oară un tot unitar, un suflet pereche, un singur gând. Două inimi dezlănțuite se uniseră pe veșnicie într-o singură iubire, exact așa cum Dumnezeu lăsase scris la Facerea Lumii după păcatul neiertat al Evei. Și iarăși se mângâiară la nesfârșit, și iarăși își șoptiră cele mai fierbinți cuvinte de iubire, și iarăși fură copleșiți de dragostea lor uimitoare și nemărginită, ca și cum în acest destin se visaseră amândoi de mult, fără să știe exact când și cum anume. Frumoasa fată își revărsă necontenit șuvițele superbului ei păr peste pieptul băiatului, în timp ce chipul ei, preocupat să facă cele mai intime lucruri, aproape că nu se mai vedea sub pletele ei. El îi savură cu experiența propriilor instincte încântătoarea aluniță care făcea din ea o rară frumusețe feminină. De acum erau transpirați de efort și de iubire dar nu mai conta. Ceea ce conta era momentul pe care-l petreceau împreună și pe care îl simțeau ca pe o vrajă imposibil să mai fie ruptă vreodată. Trăiau într-adevăr o poveste de dragoste cu care nu aveau să se mai întâlnească niciodată în anii lor care veneau peste ei și peste lume cu o grabă uimitoare. Cine ar fi crezut că această fată bogată și frumoasă, sufletistă dar și spirituală va trăi asemenea clipe lângă necunoscutul și victima mineriadei din 13-15 iunie 1990? Cine ar fi crezut că acest băiat cândva sărac și disperat va ajunge la inima unei ființe aflate la mii de kilometri depărtare? Poate doar Dumnezeu, cel care cu adevărat are dreptul să pedepsească și să împartă dreptatea pe acest pământ greu încercat de răutățile lumești și de pedepsele divine începute cu Sodoma, cu Gomora, cu neuitatul potop al lui Noe?

Băiatul suferise din greu și-n timp ce fata îl alinta fără oprire avea uimitoarea putere să-și amintească începuturile vieții sale zbuciumate, când mândria propriilor sale speranțe îl ajutase să treacă peste umilința primelor sale încercări

de a-şi ajuta familia greu încercată. Nimeni, nici măcar el, nu crezuse în această iubire aproape imposibilă şi chiar nu putea să uite cum de mii de ori fusese luat peste picior de prieteni sau de către pretendente. Ana Maria triumfase înainte şi prea devreme atunci când se considerase net avantajată de faptul că ea se află aproape. Chiar dacă îl avusese prima, fosta colegă de clasă nu se pricepuse să fie aleasa cu adevărat a nevinovatului Tony. În aceste clipe, Tony o privea pe Rosa prin semiîntuneric cum participă la singurul păcat permis de Dumnezeu dacă acesta uneşte două suflete pentru totdeauna. Aceasta părea neobosită şi prin gesturile şi mângâierile ei descătuşate ca o furtună a instinctelor primare părea că se răzbună pe clipele petrecute cu alţi bărbaţi şi pentru care nu simţise de fapt nimic. Se confirma pentru a infinita oară că fizicul este net inferior psihicului iar frumuseţea interioară a celor doi tineri fusese unul dintre principalele motive ale acestei nopţi care părea ca şi altele trecute, ca şi altele viitoare, de neuitat.

La un moment dat, ea îşi descoperi chipul transpirat şi luminat de magicele clipe, şi îi şopti cu glas mieros tânărului:

- Când vom privi luminile din Mannhatan îmbrăţişaţi ca acum?

- Cu Gemeni cu tot? răspunse el explorând-o ca mai înainte?

- Cu Gemeni cu tot, decretă ea.

- Cu Statuia Libertăţii cu tot?

- Cu statuia Libertăţii cu tot, fu ea din nou de acord cu el.

- Cine ştie? cugetă Tony oprindu-se cu privirea aţintită asupra ei, încercând să-i descopere sinceritatea ochilor prin semiîntuneric.

- Ştii, continuă ea, uneori mi se întâmplă lucruri pe care nu le înţeleg.

- Ce anume, Rosa? se interesă el uşor alrmat.

- Uite, de exemplu, eu sunt acum aici, cu tine. Dacă ne-am revedea peste câţiva ani, aş crede că a fost ieri. Dacă petrec câteva clipe cu altcineva şi mă revăd cu el chiar a doua zi, mi s-ar părea un străin, pe care nu l-am mai văzut cine ştie de când. Nu ţi se pare ciudat? Pentru că atunci când iubeşti pe cineva, zilele ar trebui să treacă mai greu?

- Şi dacă ar fi vorba de mine, ce-ai simţi?

- Aş simţi, continuă fata cu sinceritate, că noi suntem de fapt mereu împreună şi fiecare zi petrecută fără tine o consider de fapt alături de tine.

- Cum aşa? întrebă Tony, oarecum încurcat de spusele fetei.

- Pentru că poate te iubesc enorm iar dragostea adevărată nu cunoaşte noţiunea timpului şi a unor raţiuni pe care se spune că ar trebui să le am.

- Dar aceste raţiuni pentru ce ar trebui să le ai din moment ce noi suntem aici, incredibil şi adevărat, împreună? Nu te merit... oftă el uşor dezamăgit.

- Stai, strigă ea deodată, nu mă înţelege greşit...

- Rosa, psihologia iubirii este treaba specialiştilor. Ce simţim noi în acest moment şi în acelea în care fizic nu suntem alături, este treaba noastră.

- Atunci, şopti ea cu dragoste, să ne continuăm treaba...

Ca la un semn al unui nou instinct, cei doi tineri se înlănţuiră cu şi mai mare putere, cu o ambiţie izvorâtă din sentimente de reală iubire, de acum chiar imposibil de clintit. Şi noaptea continuă cu şoapte dulci şi infinite vorbe de iubire, ca la o poruncă divină care în mor bizar, le spunea fiecăruia dintre ei să iubească la nesfârşit şi să nu îl piardă niciodată pe cel sau cea de alături... Şi totul deveni un vis adevărat, iar ei doi, eroii unei poveşti despre care lumea nu auzise încă nimic...

PARTEA A TREIA
„APOCALIPSA"

UN FAPT NEAŞTEPTAT - 28

Dar Tony nu o cunoştea încă prea bine pe iubita lui. Habar nu avea de capacităţile ei care alarmaseră persoane cu mare influenţă dincolo de Atlantic. Sau ştia prea puţin. Fata nu i se destăinuise niciodată în acest sens şi de fapt, nici nu avusese când. Ceea ce ştiau însă amândoi prea bine, era faptul că aveau o legătură telepatică pe care la început o neglijaseră, lăsând poate pe bună dreptate totul pe seama închipuirii. După o noapte cu adevărat magică, Rosa adormise. Iar Tony se văzu în situaţia să-şi amintească oarecum amuzat că nu era prima oară când face dragoste cu o femeie şi apoi o priveşte cum doarme. De astă dată însă, ceva îi atrase atenţia. Şi nu mică îi fu mirarea când fata începu să vorbească în somn lăsându-l pe tânăr cu gura căscată. Dar nu se pierdu cu firea şi ascultă cu maximă atenţie.

- „Domnişoară Smith, va fi urgie".

- Ce urgie? se trezi Tony întrebând cu glas tare, uitând că ar putea să o trezească.

- „Una care va schimba această lume. Văd un atac în Pacific. Pearl Harbour. Baza noastră va fi atacată." Cu siguranţă că dacă domnişoara psiholog Smith s-ar fi aflat cu adevărat lângă ea, probabil că ar fi fost mult mai surprinsă decât bietul Tony.

Spre deosebire de alte dăţi, Rosa prevestea acum lucruri deja întâmplate cu zeci de ani în urmă. Oamenii de ştiinţă, cu siguranţă că ar fi fost extrem de încurcaţi de acest lucru chiar uimitor. Iar Jane Smith, cea care o hipnotizase chiar în momentul atacurilor de la WTC când explodase un camion la subsol, mai mult ca sigur ar fi avut de lucru

enorm de mult în acest sens.

Tânărul crezu însă cu totul altceva şi se grăbi să o trezească pe prietena lui, închipuindu-şi că acesta trăieşte un coşmar. Se apropie de ea şi cu maximă grijă, o bătu uşor pe umăr, sărutând-o cu nemărginită tandreţe pe obraz. Aceasta strâmbă puţin din nas şi se întoarse nepăsătoare pe partea cealaltă. Dar surprizele nu se opriră. Ca la un semn, ea începu să plângă în somn şi să vorbească fără oprire, zăpăcindu-l pe Tony complet. Aproape că striga şi ceea ce auzi băiatul îl determină să lase timiditatea deoparte şi să o trezească brusc. În clipa când o scutură cu putere, Rosa strigă cât putu:

- Părăsiţi Pacificul, fugiţi, fugiţi...

- Gata, iubire, gata, şopti Tony uşor, strângând-o în braţe.

- Nu e gata deloc, îl repezi ea surprinzător, lasă-mă ...

Dar tânărul nu renunţă deloc la tentativa lui de a o linişti. Aproape că o ţinu cu forţa şi nu renunţă cu nici un chip să îi dea drumul din braţele lui. Fata îl privi speriată şi apoi şopti:

- Iartă-mă, ar fi trebuit să-ţi spun ...

- Ce să-mi spui? o iscodi el neliniştit. În grijile propriei sale vârste, îşi imagina că fata ar avea pe cineva şi neîncrederea îl cuprinse cu repeziciune.

Rosa se cuibări la pieptul lui şi îi spuse grav:

- Ascultă-mă. Trebuie să-ţi vorbesc neapărat.

- E încă devreme, spuse el cu teamă. Mai bine odihneşte-te şi când te trezeşti, îmi spui tot ce vrei tu.

- Nu, acum, îi zise ea hotărâtă. Apoi va trebui să plec.

- La ora asta? bâigui băiatul tulburat, ştiind că nici măcar nu se luminase de ziuă.

- La ora asta, zise ea simplu. Nu ştii că între noi doi timpul nu are nicio valoare?

Tony rămase din nou uimit, neînţelegând ce vrea ea să spună. Realiza că este în afara anumitor lucruri despre care urma poate să afle acum şi aproape că nu vroia să ştie nimic.

- Eu cred că sunt medium.

„Nu cumva este nebună?", se mai întrebă el în gând şi nu se împăca deloc cu această idee. Auzise şi el deseori despre persoane care au puterea să intre în mentalul morţilor şi să comunice cu ei. Auzise despre clarvăzători care erau folosiţi pentru a identifica soarta unor fiinţe dragi unora şi dispărute. Dar să aibă parte de o prietenă cu asemenea capacităţi, îi era imposibil să accepte. Şi asta pentru că nu ştia nimic despre anumite momente ale fetei. Fusese lângă ea numai telepatic, dar sub o formă ce ţinea de sensul simţămintelor pe care i le purta, nicidecum de ceea ce „vede" ea în viitor sau în trecut.

Fata nu se mai feri de el şi îi povesti cum „vorbise" cu marea înaintea cutremurului devastator din Los Angeles. Îi povesti cum prevestise furtuna şi cum se simţea legată spiritual şi nu numai de eroina lui Tolstoi, Anna Karennina. Cum poate să facă lucruri care altora nu le stă la îndemână. Cum ştiuse prea târziu de atentatul care era să curme viaţa ei şi a tatălui. Cum fusese hipnotizată şi în ultima secundă văzuse Moartea la primul atentat din 1993 de la World Trade Center. Tânărul o asculta înmărmurit şi când ea termină de povestit, aproape că nu mai putea să scoată nici un cuvânt.

- Aş vrea să te întreb ceva, rosti el când, după un timp de tăcere, reuşi să-şi vină în fire.

- Spune.

- Ai ştiut vreodată că vei fi cu mine şi că o să mă iubeşti?

- Da.

Asta era prea de tot. O afirmaţie care îl făcu să rămână pentru a nu se ştie câta oară uimit în acea noapte care de acum era pe sfârşite. Vremelnic, Ana Maria îl cucerise în anii de liceu. De puţin timp, Ramona îi oferise înainte de tragicul ei sfârşit clipe de neuitat, la care nici nu-şi imaginase vreodată. Mereu un „alt început" pentru inima lui prizonieră acum poate pentru totdeauna a fiinţei de alături. La rându-i, frumoasa americancă nu se gândise la el cu ardoarea specifică iubirii înfiripate acum, dar descoperise în ultimul timp că doar atât nu făcuse. Simţurile ei în schimb, nu se pierduseră de fapt niciodată. Altfel, ce rost mai avea incursiunea ei în ţara unde tânărul de pe patul spitalului o chemase fără să ştie şi fără să i-o spună? Şi fata gândea acum profund, ca şi Tony, dar cu totul altceva. Era preocupată de un vis pe care nu-l uitase şi pe care nu avea încă de gând să i-l spună băiatului. La drept vorbind, se hotărâse dintr-o dată să se întoarcă în State şi să o cheme la ea pe Jane Smith pentru a se lămuri cum de prevăzuse un fapt petrecut deja în timpul Primului Război Mondial? Îl privi din nou pe tânăr şi după câteva secunde de tăcere, îi spuse:

- De fapt, am simţit că voi fi cu tine şi că o să te iubesc. De aceea am ştiut.

Lui Tony, afirmaţia i se păru ciudată dar nu spuse nimic. Simplul fapt că va fi cu adevărat sufletul pereche al prietenei de peste ocean îi dădea o încredere de nezdruncinat. Căci temerea de mai înainte îi dispăruse ca prin farmec.

- Acum, îţi voi mulţumi pentru clipele oferite şi ne vom despărţi.

- Când te voi mai vedea? o întrebă el cu sufletul frânt.

- Indiferent când, dacă mă iubeşti cu adevărat, mă vei vedea mereu, răspunse ea cu subînţeles.

El pricepu cuvintele ei şi se resemnă. Dar ea tot mai avea ceva de spus.

- Indiferent cu cine voi fi şi indiferent cu cine vei fi, noi vom fi tot împreună. Indiferent cât timp va mai trece până la următoarea noastră revedere, trăieşte-ţi viaţa. Şi când Dumnezeu va hotărî, atunci nu vom mai sta niciodată unul departe de celălalt.

Tony se sperie din nou. O privi disperat şi nu se putu abţine să nu strige:

- Mă părăseşti pentru totdeauna!

- N-ai înţeles nimic, îl dojeni ea. Nu ştii că eu şi cu tine avem un destin ales? Dar trebuie să-ţi mărturisesc că acel moment pe care ţi-l doreşti tu, va fi unul hotărâtor pentru amândoi.

- Parcă vii din altă viaţă, se lumină Tony începând să înţeleagă. Vino, îi spuse el îmbrăţişând-o îndelung, ca pe o izbăvire.

Tocmai se luminase. Soarele răsări cu repeziciune vestind o nouă zi. Obosită de noaptea tocmai încheiată, Rosa îl părăsi pe băiat întorcându-se într-o lume de care nu îi era dor deloc. Ar fi vrut să fie o femeie necunoscută şi neştiută de nimeni. Ar fi vrut să fugă departe, în pustietate, ca să scape de hărţuielile unei societăţi şi-aşa prea complexe. Dar nu avea ce face. Curiozitatea feminină şi capacităţile ei neobişnuite de a preveni anumite lucruri trecute sau viitoare, puteau salva vieţi omeneşti, puteau schimba cursul unor evenimente nedorite şi dacă aceasta era menirea ei atunci trebuia să accepte şi să răspundă unor semne sosite poate de Sus, de acolo de unde şi alte fiinţe alese de El procedaseră la fel de-a lungul secolelor. Dar în timp ce zbura către State, mai avu o premoniţie şi se trezi strigând în avion:

- Aşa ceva nu voi accepta niciodată.

Scott nu se mai miră de astă dată şi nici nu o mai privi ciudat. Morocănosul ştia că fata nu visase şi o întrebă direct:

- Ce s-a mai întâmplat frumuşico? Ce nu vei accepta?

Rosa îi făcu semn bătrânului prieten să se apropie şi rosti grav:

- Niciodată nu o să fiu de acord cu blasfemia care va fi publicată şi care va produce bani nemeritaţi.

- Adică?

- E vorba de un Cod...

- Un Cod? Se alarmă Morocănosul gândindu-se la cine ştie ce buton nuclear sau alte grozăvii de acest gen.

- Nu este vorba de arme. Ci de o carte. Cineva suferă e-norm şi vrea să jignească Ecourile Sale.

- Ce spun aceste ecouri, micuţo...

- Că Cel care ne-a iertat de păcate şi S-a sacrificat pe cruce nu ar fi neprihănit.

ARC PESTE TIMP - 29

Este uimitor cum trec uneori anii fără ca oamenii să-şi dea seama. Tony înţelesese cuvintele Rosei şi după ce prietena lui plecase, îi mulţumi telepatic că există reluîndu-şi viaţa, bucurându-se de ea din plin, ca şi cum începuse o nouă eră a existenţei lui. Dar fiind român la propriu şi la figurat se gândise totuşi de nenumărate ori că pentru ea era o simplă formalitate să-şi cumpere un bilet de avion şi să vină la el, ori de câte ori ar fi avut chef. Spre surprinderea multora, ei nu se mai văzură ulterior câţiva ani de zile. Fiecare devenise o personalitate în felul său iar Tony începuse să înţeleagă dezamăgit că după 1989, imaturitatea unui popor chinuit întârziase aşteptările celor care în decembrie 1989 strigaseră cu speranţă şi ură totodată „libertate, libertate" şi „ jos Ceauşescu".

Rosa nu îl uitase însă, spre lauda ei. Chipul băiatului o urmărise ca un balsam sufletesc în toţi aceşti ani şi pragul secolului 21 îi găsise pe amândoi la fel de uniţi sufleteşte. Le era greu totuşi amândorura să înţeleagă cum de pot fi prieteni şi iubiţi în acelaşi timp fără să se vadă, fără să se atingă, fără să comunice altfel decât prin puterea gândului şi a unor sentimente nezdruncinate într-un chip incredibil. D-ra Jane Smith fu solicitată de către Rosa în acest sens şi în urma unei discuţii, fata magnatului înţelesese.

Astfel, era o splendidă dimineaţă de marţi când Walker fu îngrijorat de starea fetei sale. Căci Rosa nu mai era cea ştiută şi auzită de către apropiaţi şi nu numai. Privirea ei mereu gânditoare şi fixă dăduse apă la moară enervanţilor „paparazzi" care „auziseră ei ceva" şi o urmăreau pretutindeni. Măsurile de protecţie luate de către magnat şi banalele ameninţări pe care şi le poate permite un om „greu" în faţa presei nu mai aveau nicio valoare, căci pentru

jurnaliști, reprezentau un simplu obstacol oricum neputincios în fața gurilor slobode alimentate în acest sens și de către speculațiile presei.

Întinsă pe o canapea, Rosa cugeta îndelung, pierdută. De fapt, nu era deloc așa. O idee fixă o determină să pună mâna pe telefon și să-l cheme pe „Morocănos". Peste bătrânul agent, anii își puseseră amprenta într-un mod vădit. Omul părea obosit de lume și de viață și în ultimul timp, se retrăsese din nou în micuța lui locuință, acolo unde motanul Kiss îmbătrânise odată cu el. Când îi zbârnâi telefonul, avu aceeași problemă dintotdeauna. Nu mai știa unde se află învechitul aparat. Dar avu o surpriză: se împiedică de firul telefonic și în acel moment, aparatul zbură prin aer într-un mod ciudat. Speriat că poate fi văduvit de obiectul mult căutat, într-o secundă de vigilență nebănuită, Scott îl prinse din zbor, prăbușindu-se la podea cu fața în sus. Apoi puse receptorul la ureche și zbieră cât îl ținură puterile:

- Hei, care dracu îmi faci probleme acu' de dimineață? Care îndrăznești să mă pui la podea?

- Ce țipi așa moșulețule? se auzi vocea cristalină a femeii la celălalt capăt al firului. Sunt eu, Rosa.

- Puștoaico, se bâlbâi omul stânjenit, iartă-mă, n-am știut că ești tu. Ploaie sau furtună? Mai întrebă, după cum îi era obiceiul.

- Nici ploaie nici furtună. Este momentul destăinuirilor.

Scott rămase puțin pe gânduri. De foarte multă vreme, Rosa nu mai avusese astfel de momente. De foarte multă vreme, cea care îl tulburase cu previziunile ei mereu adeverite, nu îl mai solicitase ca să îi vorbească. De fapt, domnișoara Jane, doctorul psiholog, îl liniștise pe el și pe Walker cu mult timp în urmă, spunând:

- Stați liniștiți. Oricâtă vreme va trece, fata dumnea-

voastră va găsi momentul potrivit ca să vă spună ceea ce are de spus.

Morocănosul simţea că acel moment a sosit şi se grăbi să o liniştească pe Rosa:

- Vin cât pot de repede.

Bătrânul se privi în ciobul de oglindă şi deschise şifonierul, cel mai valoros obiect pe care îl avea în minusculul său apartament. Îşi privi cele câteva haine şi spuse cu glas tare:

- La dracu, aşa mă duc. Acesta sunt şi de fapt, nu plec la bal, mai adaugă făcând aluzie la ţinuta lui ponosită.

Cocoţat pe televizorul său micuţ, motanul Kiss îl privea cu deosebit interes dar şi într-un fel bizar, ca şi cum i-ar fi spus: „Ăsta o să rămână nebun până când o să moară. Cum să fac să-i spun prostului că mor de foame?". Căci aceasta era singura grijă a pisicii şi din acest motiv mieună îndelung.

- Am înţeles deşteptule, îi spuse Morocănosul. Ia, mănâncă şi... vezi ce faci pe aici, îl avertiză pe motan, trântind mai apoi uşa în urma lui.

Când se văzu în taxi, îşi aminti că are o problemă: „La dracu, trebuie să schimb şosetele." Căci cu toţii ştim groaza pe care o provoca mirosul agentului şi, făcu semn şoferului să oprească în dreptul unui magazin. Coborî grăbit din maşină şi peste câteva minute magazinul deveni pustiu: Morocănosul tocmai proba o pereche de pantofi şi schimba fără cea mai mică jenă o pereche de şosete. Clienţii se grăbiseră să renunţe la cumpărăturile lor. Ba odată, vânzătoarele apăsaseră pe butonul de alarmă la simpla lui vedere, inventând astfel un pretext ca să poată evacua toată lumea şi să nu aibă reclamaţii din cauza mirosului teribil al picioarelor lui Scott. Dar omul nostru nu avea nicio jenă. Îşi rezolvă treaba cu repeziciune şi după câteva minute se afla în drum spre

locuinţa magnatului. Ajuns la faţa locului, mai avu o problemă. Câinii nu îl mai cunoşteau. Dar rezolvă acest incident simplu:

- Să vă ia dracu jigodiilor. Era înjurătura cu care dulăii erau familiarizaţi destul de bine. Începură să dea din coadă şi se dădură la o parte din calea lui.

Când o revăzu pe Rosa, bătrânul o îmbrăţişă pe „fata" lui, căruia, indiferent de trecerea anilor, îi spunea mereu „ puştoaico". Tânăra femeie împlinise de curând respectabila vârstă de 27 de ani. O vârstă de apogeu, în care frumuseţea unei femei, atât spirituală cât şi fizică, se îmbină armonios mai ales când aceasta are ceva de spus celor din jur, aşa cum avea şi ea, în aceste clipe în care îl solicitase pe nepusă masă pe vechiul prieten de familie.

- Mă bucur teribil să te văd, Morocănosule, sări ea către el răspunzându-i identic printr-un gest care demonstra clar cât de mult ţine la bătrânul agent. Chipul ei se luminase şi privindu-l drept în ochi, îi spuse:

- Am nevoie de o şedinţă de hipnoză. Este singurul mod prin care pot spune ceea ce am de spus.

Morocănosul rămase uimit. Apoi îi întinse tinerei femei un ursuleţ de pluş, foarte haios, zicând:

- Uite, acesta e pentru tine.

Rosa luă simpatica jucărie şi o strânse cu duioşie la piept întrebându-l:

- De când ai devenit aşa atent, moşuleţule?

Nu primi nici un răspuns. Chiar în acel moment, tocmai intrase în încăpere veşnica domnişoară doctor psiholog Jane Smith.

- Te-ai măritat până la urmă? o întrebă Scott pe biata femeie, ca şi cum aceasta ar fi fost obligată să dea socoteală unui bătrân de astă dată obraznic.

- Scott! Îl dojeni Rosa Walker

- Scuze, zise agentul cu un aer nevinovat. Am încercat să fac puţină conversaţie cu domnişoara.

- Bună, Rosa.

- Bună, Jane.

Cele două femei se salutară astfel simplu după care fiecare o studie pe cealaltă, măsurându-se tacit şi reciproc din cap până-n picioare. Jane Smith avea acelaşi aer misterios, aşa cum îi stă bine unui psiholog adevărat şi mulţi trebuiră să recunoască de-a lungul timpului că este într-adevăr făcută pentru această meserie. Rosa îi mai spuse în doar câteva cuvinte despre noile ei temeri şi fără ca ea să ştie, bătrânul Scott acţionase deja. Urma ca întreaga discuţie ulterioară să fie înregistrată de către serviciile secrete americane, alertate de justeţea ultimelor ei previziuni. Această practică devenise oarecum obişnuinţă în serviciile de informaţii ale multor state. Calităţile Rosei întreceau cu mult însă masa clarvăzătorilor „obişnuiţi" care în dese rânduri, au neapărat nevoie de un obiect al persoanelor dispărute sau de o fotografie a acestora pentru a se putea încerca cu succes identificarea lor şi deznodământul pe care nicio altă metodă nu-l putea desluşi. Dar fata lui Walker vorbise despre lucruri extrem de grave şi spusele ei nu se refereau niciodată la o simplă crimă. Dimpotrivă, Scott era convins de acum pe deplin că ea are cunoştinţă despre lucruri care ar fi putut salva măcar o parte a acestei lumi zbuciumate.

Rosa închise ochii şi peste foarte puţine minute, se afla într-o lume a dezvăluirilor. Hipnoza reuşise. Jane se concentră la rându-i pentru a putea formula întrebările şi când Morocănosul îi făcu un semn afirmativ, începu:

- Unde te afli, Rosa?

- În bibliotecă.

- Ce citeşti?

- O carte mincinoasă.

- La ce se referă această carte?

- La ponegrirea Mântuitorului.

Rosa își duse fără de voie mâinile către cap și șopti:

- Aud Ecouri.

- Ce fel de ecouri? Se mai interesă dr. Jane, impresionată și fascinată în același timp de ceea ce de acum știa că avea să urmeze.

- El este foarte supărat. În voința Lui, nimeni nu are dreptul să câștige bani cu o asemenea blasfemie. Autorul ar trebui să se căiască. Noi toți putem suferi din cauza simplului gând de a scrie așa ceva.

Jane tăcu un timp. Deveni palidă și continuă cu voce gravă:

- Crezi tu Rosa că simpla intenție de a scrie în defavoarea lui ar putea fi motivul răzbunării Sale pe neputința oamenilor de a-L înțelege?

- Doar unul dintre ele.

- Ce s-ar putea întâmpla?

- Nu pot spune. Dar acum mă aflu în mijlocul unui ocean. Chiar pe Arca lui Noe.

- Pe Arca lui Noe?

- Dumnezeu ne vorbește din nou.

- Ai putea să spui ce anume?

- Că Iertarea Lui va continua după ce lumea va suferi amarnic. Nu!

Rosa strigă dintr-o dată și Jane fu pe punctul să oprească hipnoza dar se răzgândi:

- Rosa, ce se întâmplă acum?

- Moartea vine triumfătoare pe deasupra valurilor. Oamenii fug pretutindeni.

- Și?

- Și acum nu mai sunt în mijlocul apelor. Văd clădiri. Multe clădiri înalte.

- Unde ești?

- N-aş putea spune.

- Poate America? Poate New York City?

- Poate. Staţi ... clădirile se clatină. Pământul se zguduie înfiorător.

În acel moment Rosa începu să plângă dar Jane Smith nu renunţă.

- E cutremur?

- Nu.

- E război?

- Nu ştiu. Nu cred ... nu se poate aşa ceva ... rosti Rosa uimită şi adăugă fără să mai fie întrebată:

- Sunt prea mari aceste păsări. Nu am mai văzut niciodată păsări aşa de mari. Ele zboară lin peste clădiri.

- Haide Rosa, o încurajă Jane, încearcă să vezi ce fac aceste păsări.

- Vai... biata pasăre ... plânse Rosa.

- Ce este?

- A intrat într-una din clădiri.

Cu privirea extrem de gravă, Scott dispăru în afara camerei. Experienţa, intuiţia şi încrederea în spusele fetei îl făcuseră să înţeleagă. Dar Jane Smith continuă:

- Moare această pasăre? Ce face ea, Rosa?

- Scuipă flăcări. Cu ea odată mor şi clădirile. Oamenii.

- Când se va întâmpla asta?

- Când lumea va fi fericită şi soarele abia va fi răsărit pe bolta cerească. Atunci vor curge milioane de lacrimi...

Rosa Walker plângea. Chiar în acel moment, intră în încăpere tatăl ei, magnatul. Fără să-i mai pese, îngrijorat de starea fiicei sale, îi făcu un semn doctoriţei Jane, murmurând:

- Destul.

În câteva secunde, Rosa Walker deschise ochii şi spuse îngândurată:

- Niciodată nu am fost într-o călătorie aşa de lungă.

TONY INVITAT PE „STICLĂ" - 30

Să nu credeţi că Tony mai era timidul, speriatul, amărâtul din timpurile de acum apuse. Dimpotrivă, opinia lui începuse să conteze pentru foarte multă lume după ce cu ambiţia care-l ridicase din mizerie reuşise să transmită în felul său un mesaj celor din jur, ceva în genul „eu am muncit, nu am inventat Bancorex. Eu am creat, nu am bârfit". Căci odată cu vârsta, ambiţiosului tânăr i se dezvoltase şi inteligenţa, devenită sclipitoare şi descurajatoare pentru cei care, mult mai vârstnici ca el, îşi aminteau cum îi dăduseră în urmă cu ani câte o monedă amărâtă prin intersecţiile Bucureştilor. Cu o simplă apăsare pe butonul telecomenzii de la televizor, afla din buletinele de ştiri ce se întâmplă pe întregul mapamond şi pentru că ajunsese să îşi publice o opinie într-un ziar românesc de mic tiraj, aproape că făcuse să explodeze o bombă media. Fiindcă presa românească nu mai era de acum plină de o primă pagină comună pe care să scrie cu litere de o şchioapă „Mult iubitul şi stimatul conducător". Nu. Acum opiniile erau cât se poate de diverse ca şi mijloacele de presă, audio, video sau scrise. Tony scrisese simplu în acel articol:

„Cândva, am fost aproape un copil al străzii. Pe obrazul meu a curs deseori lacrima bucuriei pentru câte o amărâtă de sută de lei. Îi mulţumesc şi astăzi doamnei Caty că m-a chemat să-i bat covoarele şi că m-a aşezat la masa ei. Pas cu pas, am trăit toate fazele unei existenţe zbuciumate iar astăzi, îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a răsplătit pe măsură şi mi-a dat ambiţia şi forţa să înţeleg cum se poate urca pe căi cinstite pe scara succesului. Cred că am suferit enorm în viaţa mea şi că acum sărăcia nu mai reprezintă o problemă pentru mine. Mă dezamăgeşte însă clasa celor care în decembrie 1989 au promis prea mult şi din cauza

unora, ulterior, s-a făcut prea puțin. Sunt supărat pe acei oameni care au profitat de naivitatea tinerilor și a poporului român inventând Caritas-uri dezamăgitoare și bănci pentru masa celor care s-au considerat pricepuți în afaceri. Le spun acelor oameni că mai mândru sunt de trecutul meu prăpădit decât de viitorul pe care l-au promis ei. Unii șușotesc pe la colțuri și spun în ziare sau aiurea că eram un nimic în 1990. Le mai spun acestor nenorociți că au dreptate. Numai că eram un amărât bătut mișelește și pe nedrept de minerii chemați ca să le asigure lor succesul „economiei sociale de piață". Acel amărât a fost victima unei neputințe politice și îi previn că sunt încă foarte tânăr și-mi amintesc urgia prin care am trecut și că am de acum înainte suficient timp ca să pot spune pe șleau ceea ce am de spus. Ne aflăm în pragul secolului 21, acolo unde concepțiile depășite ale trecutului nu vor mai avea succes niciodată. Nu putem intra în Europa cu bătrânei neputincioși care ne puteau 4 la purtare sau mai rău, ne băteau părinții fiindcă nu îl pupau în fund pe Ceaușescu. Nu putem intra în Europa cu cei care ascund adevărul despre revoluție. Nu putem intra în lumea civilizată cu persoane care au furat ca-n codru această țară în anii '90 și care au vandalizat pe ochi frumoși, pe relații și pe nepotism sistemul bancar românesc. Așa că mai repede i se va da cuvântul unui fost ștergător de parbrize, care și-a câștigat fiecare bănuț cu sudoarea frunții decât unui gușat care a condus o bancă sau un fond de investiții la faliment și la sărăcirea și mai acută a acestei țări greu încercate. Iar cei care speculează anumite lucruri și spun despre mine că am ajuns prea sus și prea devreme datorită prieteniei mele cu Rosa Walker, sunt probabil impotenții clasei politice actuale, aceia care în viața lor n-au mâncat mămăligă cu ceapă și nu și-au făcut nevoile în w.c.-ul de afară. Sunt cei care au crescut cu barbișon la gât

şi le-a curs când erau mici ceaiul pe lângă colţul buzelor. Sunt cei care au înţeles doar frumuseţea cuvintelor revoluţie şi reformă, nu şi sensul lor real. Sunt cei care afişează în faţa amărâţilor la televizor toate mărcile de sucuri şi de băuturi fine, ca să arate Europei în cel mai ipocrit mod ce rapid creşte economia noastră şi cum se va schimba ca într-un basm de adormit copiii culoarea steguleţelor."

Aşa scrisese Tony în acel ziar şi urmările nedorite nu întârziară să apară. Redactorul şef fu nevoit să demisioneze şi să-şi încerce norocul la o altă publicaţie, în timp ce la prima, trustul reprezentant al unui puternic cerc de interese, prelua frâiele unei prese arţăgoase dar artificiale. România se umplu de „monitoare" şi de „jurnale". Unele se bucurau de prestaţia anumitor jurnalişti cu personalitate, altele deveniseră în chip ruşinos instrument al campaniilor electorale pentru toţi netoţii care încă mai trăiau cu impresia că politica democratică se poate face în continuare cu tactica şedinţelor de partid. Toate acestea până când, într-o după amiază de joi, tânărul primi un telefon surpriză:

- Alo, întrebă o voce feminină, domnul Popescu?

- Da , d-ră, chiar el. Cu cine am onoarea?

- Sunt realizatoarea emisiunii „Şocul de seară", de la televiziunea...

- Ştiu de la ce televiziune sunteţi, o întrerupse Tony. Cu ce vă pot ajuta?

- Cu acceptul dumneavoastră că veţi răspunde invitaţiei noastre pentru a fi prezent în emisiunea din această seară. Credeţi că s-ar putea? V-am rămâne îndatoraţi.

Tony se gândi o clipă şi îşi spuse că oricum nu are nimic de pierdut. Apoi se bucură chiar că este invitat la o televiziune chiar independentă dar şi extrem de incomodă pentru guşaţi. Habar nu avea că aceştia plănuiau la ceas de seară şi în mare secret să o închidă.

- Să-mi fie cu iertare d-şoară, eu nu prea vă urmăresc. Nu am timp. Răspunsul meu este „da", însă aş vrea să vă întreb ceva.

- Spuneţi, domnule.

- Cum vă numiţi?

- Ramona. Ramona Baciu.

Tony rămase îngândurat. Acest nume, la simplul său auz, întotdeauna îi dădea fiori şi nu putea bineînţeles să uite de fosta lui prietenă. Îşi privi ceasul. Avea încă timp suficient până la emisiune şi oricum nu mai avea nimic în program. Urcă în maşină şi îi spuse şoferului său:

- La Cimitirul Belu.

- E-n regulă, Tony, îi răspunse familiar omul, căci de fapt era un fost prieten din copilărie pe care acum îl ajuta cu această slujbă, destul de bine plătită. Aceluia îi convenea de minune acest serviciu, nefiind oricum capabil să facă altceva. Şi ţinea la Tony enorm, căci cu el împărţise multe griji şi suferinţe ale unui trecut de neuitat.

Circulaţia prin Bucureşti devenise şi mai anevoioasă în ultimii ani. Primarul nou ales, democratul Traian Băsescu, avea nenumărate bătăi de cap cu un consiliu veşnic ostil şi politicianul din el specula cu voie sau fără voie la maxim acest lucru care avea să-i aducă ulterior o popularitate şi mai mare. După nenumărate intersecţii, maşina ajunse la cimitirul cu pricina şi Tony nu se mai opri decât în faţa unei cruci pe care era trecut numele fostei sale prietene ucise cu sălbăticie de propriul părinte. Aşeză un buchet de flori la capătul mormântului şi aprinse câteva lumânări. Murmură cu ochii înlăcrimaţi:

- Să mergem.

Tony se îndrepta cu viteză spre Piaţa Romană. Privea pe fereastra automobilului şi se gândea cum o să fie în emisiune. Şi de ce este invitat. Şi de ce primeşte o asemenea atenţie, acum, când nu-i mai lipsea nimic. Îşi aminti că citise odată, cu ani în urmă, o carte unde eroul romanului plecase către culmile succesului tot din mocirlă şi că şi acela fusese neglijat foarte mult timp, până când banii ajunseseră să nu mai aibă loc în buzunarele lui ci numai în conturi pentru care muncise enorm. Nici în acela nu crezuse nimeni şi totuşi, când celebritatea îl prinsese din urmă, toată lumea începuse să îl invite ba la masă, ba la câte o petrecere, atunci când nu mai era nevoie. „Şi eu am fost flămând şi nu m-a invitat nimeni nicăieri, gândi Tony. Şi eu aveam acelaşi creier, eram practic aceeaşi persoană. Iar acum, sunt chemat să apar la televizor ca un animal rarisim, ca şi cum aş fi pe cale de dispariţie şi specia mea trebuie văzută de cine? De oamenii simpli, căci pentru ei am acceptat această invitaţie. Când ştergeam parbrize prin intersecţii, s-a întâmplat odată să „deranjez" cadrul televiziunii şi mi s-a spus s-o şterg. Am şters-o. Şi acum? Pentru ce sunt chemat înapoi? Pentru cravata pe care o am la gât? Pentru că era să fiu omorât în iunie 1990? Pentru că se cunoaşte prietenia mea cu frumoasa şi scumpa mea Rosa? Ce ipocrită poate fi lumea asta. Când eşti flămând, eşti lăsat să mori de foame. Când eşti sătul, ţi se pune şi ce n-ai mâncat la ruşinosul ospăţ în portbagaj."

- Am ajuns, Tony, îi spuse prietenul său şofer, întorcându-se.

Dar Tony îl auzi foarte greu. Căci ultimele gânduri îl întristaseră enorm. De fapt, chiar i se făcuse dor de ultimii ani ai adolescenţei. Era clar că îl domină o idee fixă. Şi la fel

de clar era faptul că avea de gând să o pună şi în practică. Coborî din autoturism şi se îndreptă către postul cu pricina. Unul dintre gardieni îl întâmpină zâmbitor:

- Sunteţi aşteptat, domnule.

Tony intră în sediul televiziunii dar se opri locului. Întoarse capul către gardianul care îi vorbise şi îl întrebă direct:

- Ce salariu ai? Ai putea să-mi spui?

- Minimul, domnule.

- Ai familie?

- Da, domnule. Doi copii.

- Să-ţi trăiască, îi ură Tony, dându-şi seama că omul este cam de o seamă cu el.

- Te-ar deranja dacă ţi-aş spune că poţi să câştigi aici şi acum, în câteva minute un ban cinstit şi în plus?

- Nu, domnule, nu m-ar deranja. La problemele pe care le am eu, nu m-ar deranja.

- Ce probleme? Se interesă Tony.

- Tatăl meu este foarte bolnav, domnule. De fapt, nu e singura mea problemă. Unul dintre copii are o malformaţie care nu poate fi rezolvată decât în străinătate. Vă daţi seama că nu am de unde să fac rost de atâţia bani.

-Tony se emoţionă pe loc şi preţ de o secundă, imaginea tatălui său omorât de fierul vechi îi trecu imaginar prin faţa ochilor.

- Uite ce te rog, îi spuse el gardianului. Curăţă-mi şi mie puţin parbrizul. Spune-i şoferului că eu ţi-am spus să faci asta. 20 de dolari crezi că e puţin pentru serviciul pe care îţi cer să mi-l faci?

Celălalt rămase încremenit. În viaţa lui nu primise atâţia bani pentru un lucru simplu. Acceptă pe loc şi Tony dispăru către liftul care-l aştepta de minute bune. Când gardianul îi spuse şoferului maşinii lui Tony pricina pentru

care se află acolo, acesta oftă:

- Bietul Tony, nu se poate rupe deloc de trecutul său. Apoi adăugă:

- Uite, băiatule, peria şi şamponul. Baftă.

Între timp, Tony ajunsese în studioul televiziunii şi o slendidă prezentatoare îl făcu să se bâlbâie ca-n adolescenţă. Era o modă în România ca multe femei tinere şi capabile să fie promovate în diferite rubrici şi emisiuni, acolo unde realizatorii din spatele camerelor speculau frumuseţea feminină în toată splendoarea ei. Fustele scurte nu lipseau şi de cele mai multe ori, ele erau îmbrăcate cu bluze decoltate discret şi totuşi provocator. Aşa se face că bărbaţii telespectatori, când priveau micul ecran, cercetau cu plăcere decolteul cu pricina. Iar realizatoarea emisiunii „Şocul de seară" nu făcea nici ea excepţie de la această regulă nescrisă dar aplicată tot mai des.

Tony purta o pereche de pantaloni negri ca şi cămaşa, peste care o cravată de culoare deschisă făcea legea în cazul său, arătând telespectatoarelor pentru ce a fost parţial preferat de femeia celebră de peste ocean. Un sacou bej completa o ţinută impecabilă şi în mod ciudat, tânărul se completa aproape perfect cu îmbrăcămintea tinerei vedete al cărei invitat era în acea seară. Domnişoara Ramona nu era căsătorită. Nu o interesa să „se lege la cap", după cum îi plăcea să spună când era întrebată. Acum era îmbrăcată cu o fustă neagră, până deasupra genunchilor şi ciudat, o bluză la fel de neagră peste care trona un sacou tot bej. La piept nu putea lipsi însă decolteul şi pentru cunoscători, se putea bănui cu lejeritate că are doi superbi sâni. Bărbatul din Tony o cercetă dezbrăcând-o din priviri iar femeia din ea decretă tacit: bărbatul din faţa ei era într-adevăr sexi şi frumos.

- Ramona, se auzi vocea unui cameraman, mai avem

două minute. Sunteţi aşezaţi în cadru?

- Stai puţin... strigă realizatoarea emisiunii. Ea se ridică rapid de la locul ei şi se îndreptă rapid către Tony. Tot platoul şuşoti:

- Iar începe. Îi place tipul.

Ramona se duse către Tony şi se aplecă deasupra lui, în aşa fel încât pieptul său provocator să fie cât mai aproape de chipul acestuia. Apoi se retrase la fel de rapid, spunând:

- Aveaţi o scamă pe păr, domnule.

Tony îi mulţumi clătinând din cap dar nu se lăsă înşelat. Ştia prea bine că acela fusese un truc şi că de fapt nu avusese nicio scamă pe nici un păr.

- Microfoanele sunt aranjate. Putem să-i dăm drumul?

- E-n regulă, spuse realizatoarea emisiunii.

- Atenţie, 10 secunde, avertiză cameramanul.

Printr-o concentrare de ultim moment, Ramona se grăbi să-şi aranjeze părul mai blond ca razele soarelui şi afişă un chip grav, dar zâmbitor. În acel moment, tocmai se derula pe micile ecrane genericul emisiunii. Tony tuşi uşor şi afişă o poziţie originală, fără pic de crispare. I se părea că este acolo de o viaţă fiindcă avea poate prea multe de spus.

Genericul era foarte apreciat de telespectatori şi poate prea puţini realizatori de emisiuni luaseră cu adevărat în calcul importanţa unui asemenea început de emisiune. Telespectatorii erau atraşi de câteva titluri suprapuse peste momentele Revoluţiei din decembrie 1989 peste care se suprapuneau altele cu imagini ale politicienilor consideraţi vinovaţi de întârzierea reformelor, iar la urmă apărea chipul zâmbitor al vedetei din faţa lui Tony care spunea clar în faţa unui glob de cristal: „Să aflăm dedesubturile. Să aflăm cercurile de interese. Să aflăm adevărul. Astă seară, în ŞOCUL DE SEARĂ. Cu Tony Popescu, eroul care a supravieţuit mineriadei din iunie 1990 şi care..." aici Ramona închidea

un ochi „Şi care a cucerit America".

Tony fu enervat puţin de ultima parte a genericului, dar îi trecu repede. La urma urmei, presa încerca să atragă o audienţă cât mai mare prin afirmaţii în care de astă dată, era ceva adevăr.

- Bună seara, dragi prieteni, vă spune Ramona Baciu. Vă propun o nouă temă incendiară în cadrul celei mai populare emisiuni din România, „Şocul de seară", singura în care puteţi afla adevărul, singura unde invitaţii nu sunt menajaţi şi răspund, sperăm noi, cu sinceritate întrebărilor noastre. Îl am alături pe Tony Popescu, cel despre care ziarele româneşti scriau în urmă cu mai bine de zece ani. Întrebarea care se pune este următoarea: Cum trebuie să-l recunoaştem pe acest domn? Ca fiind puştanul din acele timpuri sau personalitatea de astăzi? Cum trebuie să vă recunoaştem, domnule Tony Popescu? Îl întrebă jurnalista întorcându-se către el.

Tânărul fu impresionat pe moment. Tipa era chiar o bună profesionistă şi ultimul lucru la care se aşteptase era acela ca ea să îi pună întrebări la care nu găsise nici el răspuns şi pe care şi le pusese în nenumărate rânduri.

- În primul rând, bună seara vă spun dumneavoastră şi telespectatorilor, mulţumindu-vă totodată pentru invitaţia de a fi prezent în această emisiune. În al doilea rând, trebuie să recunosc faptul că şi eu mi-am pus de foarte multe ori această întrebare. Dar aş vrea să vă rog ceva dacă îmi permiteţi. Se poate să nu îmi mai spuneţi „domnule"? Spuneţi-mi Tony, e mai simplu şi mai lejer pentru amândoi.

- O. K., Tony. Atunci şi eu mă simt obligată să te rog acelaşi lucru. Ca şi tine, şi eu sunt de acord că uneori, tutuiala înlătură anumite bariere. Deci spune-mi şi tu Ramona. Acum, continuă te rog.

În platou bârfa era la ea acasă. Toţi cameramanii şi

operatorii vorbeau în şoaptă amuzându-se. Unul spuse încet:

- Ce nenorocită e. Precis îl vânează. Atenţie, începe distracţia.

- Cred că ar trebui să fiu recunoscut ca fiind un om simplu, continuă Tony. Ştiţi care este diferenţa dintre mine şi un solist al unei trupe hip-pop?

- Care, Tony?

- Aceea că el poate fi recunoscut uşor, aşa cum este de când l-a făcut mama lui. Un cântăreţ hip-pop are mereu aceeaşi ţinută, acelaşi limbaj, acelaşi trecut şi prezent. Îi invidiez pe aceşti artişti. Totodată, îi şi înţeleg.

- Ce vrei să spui, întrebă Ramona, întrebându-l acest lucru extrem de interesată.

- Păi, eu îţi amintesc ţie şi telespectatorilor versul unui cântec compus de o trupă acum câţiva ani în care se spunea cam aşa: „nici un senator n-a coborât vreodată în cartier, nici un senator n-a învăţat ce înseamnă să fii lefter". Eu ştiu cum este în cartier. Eu ştiu cum este să fii lefter. Pentru că am un trecut de care nu mi-e ruşine şi spre bucuria mea, nici măcar nu sunt senator.

- Cum adică, spre bucuria ta? Nu ţi-ar plăcea să candidezi pentru un loc în parlament, ca oamenii să te voteze şi să le poţi îndeplini dorinţele, speranţele?

- Ferească Dumnezeu. Nu cred că în calitate de parlamentar aş putea face prea multe. Nu mă pricep la chestii din astea şi nici nu cred că aş putea face oamenii mai fericiţi dacă aş ajunge chiar şi din întâmplare acolo...

- Poate că societatea are nevoie de oameni ca tine, acolo, sus...

- Nu cred că un parlamentar se află „sus". Singurul care este „sus" e Dumnezeu şi sincer să fiu, nu cred că m-aş împăca să am fotoliul de onorabil parlamentar alături de un

„liber cugetător".

- Atunci cum altfel poți răspunde solicitării oamenilor care te-ar putea aprecia și te-ar dori în plen?

- Ți-am spus, eu sunt un om simplu. Nu mă bucură să am mașină la scară pe banii statului, nu mă bucură să am o cameră de hotel luxoasă pe banii statului, și nu-mi convine să cumpăr gustările la preț de nimic așa cum se întâmplă acum...

- Vrei să spui că masa redusă a parlamentarilor și facilitățile de care beneficiază ei sunt nemeritate?

- Păi, la salariile pe care le au, chiar nu înțeleg de ce mai discutăm despre aceste lucruri. Ei au totul: posibilitatea să-și voteze salarii babane, posibilitatea să-și reducă singuri durata ședințelor, posibilitatea să își dea singuri vacanțe ori să-și scurteze săptămâna de lucru...

- Din ce spui tu, oamenii aceștia au cam multe posibilități.

- Ramona, izbucni Tony, această emisiune se numește „Șocul de seară". Atunci, să spunem lucrurilor pe nume.

- E-n regulă, Tony. Să spunem lucrurilor pe nume. Dar îți dau o veste tristă.

- Care ar fi aceea, se interesă Tony.

- Urmează „publicitate", râse prezentatoarea și, întorcându-se către camere, ordonă cu degetul arătător: Publicitate.

Tony întrebă care este durata acestei pauze și primi un răspuns liniștitor: 5 minute.

Dar Ramona nu pierdu ocazia să piardă acest prim moment și zâmbindu-i provocator îi spuse invitatului ei:

- Felicitări, te descurci excelent.

- Am crezut că sunt invitat la o emisiune liberă, nu să dau un examen, răspunse tânărul și întrebă: unde e toaleta?

Frumoasa femeie din fața lui se înroși ca racul și as-

cunzându-şi chipul cu o palmă răspunse:

- A doua uşă cum ieşi, în dreapta.

Tony măsură timpul cu maximă atenţie şi se întoarse în timp record în studio.

Emisiunea continuă devenind uşor, uşor, tot mai palpitantă.

- Care crezi că este cheia succesului tău în viaţă? Mulţi telespectatori întreabă asta în mesajele pe care le-am primit până acum, spuse Ramona, fluturând prin faţa camerelor de luat vederi un teanc de coli.

- Ca să pot răspunde la această întrebare trebuie să ştiu la ce fel de succes te referi.

- La bani, în dragoste, în carieră, în momente trecătoare?

- Momente trecătoare? Cum adică? N-am mai auzit aşa ceva. Păi, scumpă Ramona, şi iubiţi telespectatori care îmi adresaţi această întrebare, succesul poate fi catalogat şi când mergi la pescuit şi reuşeşti să prinzi un peşte mare, când treci strada şi nu te calcă nicio maşină, când joci fotbal şi termini învingător meciul. Chiar sunt aşa de importanţi banii?

- Asta e lumea în care trăim, trebuie să accepţi asta, îl provocă Ramona Baciu.

- Foarte bine, zise Tony, atunci să-i spunem acestei lumi că succesul este de fapt finalizarea unui gând pe care ni l-am pus în cap. Eu mi-am pus în cap să scap de grija zilei de mâine şi să ofer şi altora posibilitatea să facă acelaşi lucru. Mă pasionează calculatoarele. Am câştigat premii. Şi bani frumoşi, recunosc. Dar uitaţi-vă la prietenul meu, cel care îmi conduce maşina: e îmbrăcat mai bine poate decât mine. Şi totuşi, eu sunt cel care îl plăteşte şi îl ajută cel puţin pe moment să supravieţuiască. Scrie pe costumul meu cumva „dedesubt sunt bani în urma succesului?" Scrie sub blu-

za ta Ramona „vedetă de televiziune" ? Pe mine, ca să fiu sincer, nu mă interesează dacă ar fi să privesc neutru, faptul că eşti realizatoarea acestei emisiuni. Pentru mine eşti o femeie frumoasă şi atât, şi dacă putem petrece o seară superbă împreună, atunci acela este un succes trecător dar de neuitat. Vezi tu rolul banilor aici?

- Dacă nu îi ai să mă inviţi...

- Ce să spun, ia propune tu unui anonim o întâlnire pe cheltuiala lui într-un loc nici prea, prea şi nici foarte, foarte, să vezi cum se descurcă din pământ din iarbă verde.

Prezentatoarea se pierduse de tot. Tony o adusese încetul cu încetul pe un teren unde rolul ei de moderator, practic devenise inexistent. Un coleg din regia tehnică, îi şopti ironic în cască:

- Ai „pus-o" cu ăsta isteaţo. Vezi cum „dregi busuiocul".

- Tony, ce părere ai despre cei care critică articolul tău din „Stagiunea naţională" şi îl consideră prea virulent şi plin de ură?

- Tu ce părere ai despre porcul tăiat de Crăciun? Ştii care este diferenţa dintre acest porc şi cei atacaţi printre rânduri de mine?

- Care?

- Aceea că pe ăştia care primesc salariul din banii poporului, unii, nu chiar toţi, nu îi poţi înjunghia. Fizic vorbind. Şi nici nu poţi să-i pârleşti şi să-i mănânci. Ştii de ce? Au şoriciul prea gros, adăugă tânărul, strângându-şi unul dintre obraji între degete.

- Să schimbăm puţin registrul, încercă moderatoarea să „dreagă busuiocul". Ia spune, ştii că există o vorbă pe la noi de vreo câţiva ani. Tony, cum stai cu dragostea?

- E o întrebare personală sau pentru telespectatori?

- Pentru telespectatoare Tony, fireşte. În mesajele lor,

oamenii întreabă diferite lucruri prin intermediul nostru.

- Atunci să le spun telespectatoarelor dumneavoastră tot prin intermediul acestei emisiuni că există cineva în inima mea şi chiar dacă a trecut foarte mult timp de când nu am mai întâlnit-o, comunicăm într-un fel pe care nicio telefonie din lume nu l-ar putea înlocui.

- Gura lumii spune că nu numai că nu v-aţi mai văzut dar nici măcar nu v-aţi mai vorbit, nici măcar n-aţi corespondat.

- „Gura lumii slobodă"... râse Tony şi adăugă: Rosa este emblema sufletului meu. Este oglinda simţămintelor pe care le nutresc faţă de ea şi chiar dacă m-aş culca cu două femei pe seară, tot pe ea aş iubi-o până în ultima clipă a vieţii mele. Sunt convins că şi ea v-ar spune acelaşi lucru.

- Eşti sigur?

- Absolut.

- Atunci, dragul nostru invitat, să aflăm şi opinia ei. La telefon este acum d-ra Rosa Walker, fata senatorului John Samuel Walker. Avem în premieră o legătură cu America, New York City, o premieră pentru emisiunea noastră şi o surpriză, sperăm noi plăcută pentru Tony Popescu, invitatul de marcă din această emisiune.

Bietul Tony nu mai avu răgazul să pregătească nicio replică. Acum într-adevăr avea parte de o uimitoare surpriză şi pică uşor pe gânduri, aşteptând să audă vocea celei pe care nu o mai văzuse cu adevărat de foarte mult timp. Într-o fracţiune de secundă, îşi aminti ultima noapte petrecută alături de ea şi jurnalul vieţii lui se desfăşură într-o clipă numai în sufletul care acum era răscolit cu putere.

Moderatoarea continuă nestingherită prezentarea tinerei de peste ocean.

- Dragi prieteni, suntem în legătură telefonică directă cu fosta victimă a unei răpiri, cu supravieţuitoarea seismu-

lui din L.A și cu cea care în 1990, alături de tatăl ei, a avut puterea să meargă la căpătâiul invitatului nostru, încurajându-l în acele clipe să treacă mai ușor peste momentul dificil în care minerii l-au confundat pe nedrept cu unul dintre „turbulenții" vremurilor. Good evening, Rosa.

- Good evening, Ramona, cu toate că aici, la mine acasă, este de fapt amiază.

- Știi cine se află în studioul emisiunii noastre?

- Nu pot decât să bănui. Tony?

- Bună, Rosa, spuse gâtuit de emoție tânărul.

- Bună, Tony. Îmi este foarte dor de tine.

- A trecut foarte mult timp, dar tu mă iubești încă, nu-i așa?

- Nu știi? Da, Rosa, te iubesc și dacă destinul a decis că trebuie să ne auzim prin intermediul acestei emisiuni, atunci nu mă pot opune. După cum nu mă pot opune nici inimii mele.

- Când crezi că ai putea veni în State? Îl întrebă Rosa.

- Este momentul despre care mi-ai vorbit?

- Da, este momentul. Și ar trebui să fii aici, lângă mine.

Moderatoarea interveni:

- Deci voi doi chiar vă iubiți. Sper că nu sunteți supărați pe emisiunea noastră.

Cuvintele Ramonei Baciu erau foarte nepotrivite și i se șopti în cască:

- Întreab-o de previziunile ei despre care se tot vorbește. Altfel, poți să-i lași să vorbească între ei și să pleci din platou. Rolul tău de moderator poate fi compromis.

Realizatoarea emisiunii receptă acest semnal și interveni aproape brutal:

- Rosa, ce ne poți spune despre zvonurile care circulă prin presa mondială cu privire la anumite lucruri pe care le-ai „văzut" și pe care se pare că le-ai „vedea" în continua-

re? Se mai spune că CIA te-a luat foarte în serios în ultimul timp.

- Sunt adevărate. Nu pot să neg o asemenea evidenţă. Pentru acest lucru m-aţi contactat?

- Nu, nu numai. Am considerat că prietenul tău, prezent în emisiunea noastră, merită să se convingă în direct că sentimentele pe care le are faţă de tine nu sunt zadarnice.

În acel moment, moderatoarea auzi un strigăt în cască şi făcu discret un semn către camere, întrebând tacit ce se întâmplă.

- Audienţă record, audienţă record, repetă regizorul de emisie. Ne urmăresc peste o jumătate de miliard de telespectatori, din Europa şi din State. Câteva canale de ştiri prestigioase au preluat în direct emisiunea noastră. Spune asta pe post. Spune odată.

- Înainte de a continua emisiunea noastră, spuse Ramona Baciu, trebuie să vă informăm că în acest moment „Şocul de seară" este cea mai vizionată emisiune din ţară şi de pe mapamond, fiind preluată în întreaga Europă şi pe întreg cuprinsul Statelor Unite ale Americii.

Într-adevăr, micul post românesc de televiziune dăduse o lovitură. Mai cu seamă românii şi americanii, urmăreau cu sufletul la gură micul ecran. Se întâmpla de fapt o premieră. Pentru prima dată, deşi unul în studio şi altul doar prin telefon, erau invitaţii aceleiaşi emisiuni, lucru pe care nu îl izbutise nici un alt canal de prestigiu. Dar acum, aveau ocazia să preia în direct „Şocul de seară" şi vestea că cei doi tineri urmau să fie prezenţi, fiecare în felul său, în această emisiune, se întinsese cu repeziciune. Mari amatori de senzaţional, americanii fură martorii unei seri neaşteptate şi aproape toate canalele de televiziune îşi întrerupseseră emisia ca să anunţe public că fata senatorului Walker,

vorbește în direct, alături de misteriosul ei prieten din România.

Moderatoarea își recapătă prezența de spirit și întrebă simplu:

-Pe tine cum ar trebui să te recunoaștem, Rosa? Ca pe fata unui magnat sau ca pe cea care consideri că ești? Această întrebare i-am adresat-o și prietenului tău.

- Voi puteți să mă considerați cum doriți. Eu sunt o simplă femeie, mă consider destul de tânără ca să îmi bat capul să răspund la asemenea întrebări care consider că nu-și au rostul.

- Totuși, unii nu te consideră simplă, insistă moderatoarea. Ca să previi anumite lucruri, nu poți fi astfel.

- Aici trebuie să te contrazic, replică Rosa. Dacă am această capacitate, de a simți anumite lucruri despre care vorbești și la care cu siguranță te referi, în schimb îmi lipsesc altele.

- Ca de exemplu?

- Uite, în clipa asta, aș vrea să îmi strâng prietenul în brațe. Pot? Nu pot. Vezi că sunt o femeie simplă?

- Dar ai fi putut să o faci. Tu, Rosa, ți-ai impus să nu poți face ACUM asta. Și, apropo, despre ce moment vorbea Tony mai devreme...

- Nu înțeleg.

- Tony te întreba dacă a sosit momentul despre care i-ai vorbit în urmă cu ceva timp. De ce așa târziu și de ce acum? Ce înseamnă acest moment?

Rosa evită să răspundă. Dar abila Ramona mai avea și alte surprize pentru milioanele de telespectatori:

- Suntem acum în legătură directă cu postul „Fanatic news" din Statele Unite, unde tocmai este invitată pentru a participa la acest duplex domnișoara doctor psiholog Jane Smith. Este cea care a supus-o pe Rosa Walker unor enig-

matice şedinţe de hipnoză despre care nu putem spune nici acum prea multe. Colega mea, Anne Brown, poate ne poate spune mai multe. Anne?

- Hello, Ramona. Sunt Anne Brown şi o avem în studio pe Jane Smith, celebra doctoriţă despre care se spune că niciodată nu dezvăluie absolut nimic despre confesiunile clienţilor săi.

- Şi n-o voi face nici în această seară, o avertiză Jane Smith.

- Suntem convinşi, domnişoară doctor, dar totuşi, circulă anumite zvonuri care spun că sub influenţa şedinţelor de hipnoză, Rosa Walker ar fi spus lucruri care ţin de securitatea SUA. Nu credeţi că este timpul ca lumea să ştie ce rău ar putea să se petreacă?

- Singurul lucru pe care l-aş putea spune este acela că odată, Rosa a visat Arca lui Noe. Dacă voi credeţi că aşa ceva reprezintă un pericol pentru Statele Unite, este problema voastră. Eu una, nu sunt de acord cu asta.

Moderatoarea Anne Brown era însă o jurnalistă prea experimentată ca să nu speculeze aceste moment la maximum:

- Atunci de unde zvonurile cu alerta CI A?

- Deontologia mea profesională nu îmi permite să vă spun mai mult de atât.

- Să înţelegem că asta înseamnă „da?", lumea este în pericol?

Această întrebare nu fusese adresată de Anne ci de moderatoarea emisiunii „Şocul de seară", Ramona Baciu. Auzi în căşti apoi o felicitare specială:

- Punct ochit, punct lovit, îi spuse unul dintre cei de pe platou. Bine gândit, fetiţo.

- Dumneavoastră înţelegeţi ceea ce doriţi. Speculaţiile voastre, ale ziariştilor, nu vor fi combătute nici cu dovezi

clare care v-ar putea contrazice. Aţi reuşit voi să determinaţi un preşedinte să demisioneze, dar pe mine, un simplu psiholog?

- Fetelor, interveni Rosa, pot să spun şi eu ceva?

Tânăra se enervase puţin şi într-un moment de mândrie realiză că părerea ei nu mai conta prea mult.

- Aş vrea să-l întreb pe Tony, prietenul meu, când crede că ar putea veni în State?

- Rosa, cred că peste o lună e bine?

- Perfect. Acum, aş vrea să spun acestei lumi care ne urmăreşte că pentru omenirea în care trăim, uneori noţiunea timpului şi cea a distanţei sunt banale obstacole în calea unei fericiri. Prietenul meu este dintr-o ţară mică, pe care eu am vizitat-o alături de tatăl meu în vremuri încă tulburi. El nu a fost niciodată în ţara mea. Şi totuşi, nu înţeleg de ce suntem urmăriţi de atâta lume? Pentru că el era să moară nevinovat şi pentru că eu era să fiu ucisă nevinovată la aceeaşi vârstă a adolescenţei? Pentru că el a fost un om sărac şi chinuit care a izbutit în viaţă fără ajutorul nimănui? Pentru că eu sunt fata lui John Samuel Walker şi sunt bogată şi neobişnuită pentru unii? Pentru ce atâta interes pentru două persoane tinere şi care nu vor decât să-şi trăiască viaţa departe de sâcâielile voastre?

- Rosa, spuse Ramona, ce vină are presa că voi aţi trecut prin ce aţi trecut şi acum toată lumea este interesată de voi? De fapt, cred că sunteţi admiraţi. Eu, una, vă admir foarte mult. Ştii că prietenul tău se bate prin presa scrisă cu cei din spatele uşilor închise.

- Păi la voi libertatea cuvântului dă uneori impresia că se află în faza de pionierat. Vă miră că un om simplu spune fără complexe ceea ce gândeşte. L-aţi mai fi chemat în emisiune dacă n-ar fi fost aşa? L-aţi mai fi băgat în seamă dacă şi acum ar fi fost hamalul patronilor care v-au sărăcit buge-

tul prin „investițiile" lor în afaceri care chiar nu vă lipseau?

- Emisiunea noastră se apropie de sfârșit, interveni din nou Ramona vădit descumpănită și făcu din nou un semn care-i devenise drag: „Publicitate".

Două națiuni se uneau acum prin Rosa și Tony, prin trecutul, prezentul și probabil viitorul lor comun, ca și al celor două popoare. De aproape 11 ani, istoria și evenimentele petrecute făcuseră din ei doi eroi dar și victime ale unei hărțuieli mediatice fără precedent. Dacă viața lui Tony fusese afectată și de stângăcia politicienilor incapabili să grăbească realizarea năzuințelor celor de o seamă cu el, în schimb statutul Rosei, ciudățeniile ei, îi afectase ca și tânărului întrucâtva intimitatea unei vieți pe care cu ocazia acestei emisiuni și-ar fi dorit-o mai simplă. Dar peste toate, se ridica triumfătoare dragostea dintre cei doi și cele două națiuni trebuiau să înțeleagă că numai prin chemarea inimii și a spiritului uman, lăsat moștenire de Creator, puteau merge împreună către perfecțiunea unei civilizații greu încercate. Nu aveau ce căuta războaiele, conflictele dintre țări, pe suprafața acestui pământ devenit prea neîncăpător pentru ambiții fără noimă, pentru religii care puteau coexista în pace, pentru mulți care aveau destinele lumii în propriile mâini și care măcar vremelnic, urmau să le hotărască.

În timpul pauzei, Rosa vorbi cu Tony și se hotărâră ca de acum înainte, odată cu viitoarea lor revedere, să nu se mai despartă niciodată. Ramona auzise acest lucru și când emisiunea continuă, fără să mai stea pe gânduri, îi întrebă în același timp pe cei doi:

- Aveți de gând să vă uniți destinele pentru totdeauna? Vă veți căsători?

- Eu așa cred că este normal, declară Rosa. Dar să vedem ce părere are și invitatul vostru.

- Tony, întrebă moderatoarea, ce zici?

Luând-o prin surprindere chiar şi pe fata magnatului, Tony întrebă cu voce gravă:

- Rosa Walker, vrei să fii soţia mea?

De peste ocean, Anne Walker interveni spunând:

- O planetă întreagă aşteaptă răspunsul domnişoarei Walker. „Fanatik news" are posibilitatea să vă ofere în direct răspunsul pe care şi colegii noştri din România îl aşteaptă şi cărora le mulţumim încă o dată că au fost de acord cu acest duplex. Rosa?

- Da, Tony, ştii bine că da. Aceasta este prima parte a momentului despre care îţi spuneam. Cea de a două o vom descoperi împreună când vei sosi la New York.

Fascinanta iubire dintre tânărul român şi frumoasa Rosa dădea un exemplu elocvent României, SUA, lumii întregi. Odată cu începutul secolului 21, oamenii trebuiau să se iubească mai mult. Ura şi războaiele trebuiau să dispară. Din nefericire, nu avea să fie deloc aşa. Şi până la cele mai groaznice „ecouri" nu mai era mult. Dar nimeni nu ştia acest lucru, în afară poate de Rosa, care tăcea, pentru că nu ştia ce anume pregătea Dumnezeu. Ştia însă că va fi o pedeapsă. O pedeapsă care avea strânsă legătură cu Arca lui Noe. Şi totuşi, în lume existau din păcate neisprăviţi care credeau că pot pedepsi ei în locul Lui şi în timp ce nimeni nu avea habar, se antrenau de zor pentru cel mai cumplit moment al istoriei moderne.

Emisiunea „Şocul de seară" continuă peste spaţiul alocat, iar aproape simultan, Rosa şi Tony montară replici şi demontară speculaţii, spunând lumii opinia lor, ceea ce cred despre viaţă şi despre evenimentele nedorite de pe glob. Se sprijiniră de fapt reciproc şi ca un paradox, ajunseseră să se cunoască şi mai bine cu această ocazie şi să se descopere unul pe celălalt încântaţi şi mai mult de sentimentele puternice care îi legau pe vecie. La sfârşitul talk-

showului, fiecare dintre ei avu ocazia să spună unei lumi întregi mesajul lor, recepționat de peste o jumătate de miliard de telespectatori.

- În concluzie, Tony și Rosa, ce aveți de spus celor care vă urmăresc? Rosa?

Rosa ezită foarte puțin și încheie astfel:

- Această lume ar trebui cu adevărat să fie mai dreaptă și mai bună. Spuneți că am nu știu ce capacități și vă dați peste cap să aflați viitorul. Acesta nu este hotărât nici de visele mele și nici de previziunile mele, care pot fi chiar înșelătoare. Eliminarea urii dintre religii și popoare, eliminarea actelor teroriste dar și a războaielor nejustificate, mai multă iubire între oameni și poate El ne va ierta. Atât mai pot spune doar.

- Tony? Spuse Ramona Baciu.

- Sunt cu totul de acord în ceea ce privește spusele prietenei mele. Nu vedeți că după fiecare act terorist, după fiecare conflict armat, după fiecare lucru rău pe care-l fac oamenii se întâmplă ceva pe planeta noastră? Nu vedeți calamitățile naturale, nu vedeți cutremurele, incendiile și toate celelalte grozăvii care fac din conducătorii noștri atotputernici simpli spectatori? Ce-ați spune dacă mâine ar avea loc un act terorist de proporții? Cu siguranță că aceia care supun prin crime odioase voința lor vor fi pedepsiți. Ce-ați spune dacă un oraș american ar fi inundat și aproape șters de pe suprafața pământului? N-ar trebui să ne întrebăm cu toții, români, americani, francezi, arabi, care este vina pentru care primim aceste pedepse? La fel ca și Rosa, spun același lucru: mai multă iubire, mai multă credință în Dumnezeu și poate omenirea va arăta altfel.

- Stimați telespectatori, încheie moderatoarea, emisiunea „Șocul de seară" se încheie aici. Mulțumim colegilor noștri de la Fanatik News, Rosei Walker, domnișoarei Jane

Smith și celorlalte canale care ne-au preluat. Ce s-ar putea spune? Că într-adevăr, în lumea din care facem parte cu toții, oamenii ar trebui să fie legați între ei prin dragoste și credință, nu prin crime și legea forței. Planeta albastră este a tuturor și dacă o iubim, atunci să nu-l mâniem pe Dumnezeu care ne-a creat și să-I ascultăm Cuvântul. Am fost în această seară martorii unirii într-un destin comun, pentru totdeauna, a celor doi tineri despre care ziarele au scris milioane de pagini. Să luăm exemplul elocvent al iubirii formidabile dintre ei și să trăim cu mai multă bunătate în suflet, cu mai multă speranță, căci numai așa ne putem merita un viitor fericit, cu ajutorul nostru și al Celui de Sus. Sunt Ramona Baciu și vă pup, pe mâine seară...

Nu visase Tony nicicând să privească Atlanticul din înaltul cerului. Şi totuşi, acum o făcea, îndreptându-se cu repeziciune către America, acolo unde îl aştepta Rosa Walker. În timpul zborului îşi aminti câteva fraze scrise de un fugar ofiţer într-o carte pe care aproape că o învăţase pe de rost. Fost apropiat al clanului Ceauşescu, generalul Ion Mihai Pacepa părăsise România undeva în jurul anului 1978. Tânărul era oarecum contrariat şi nu ştia dacă acest personaj trebuie considerat trădător sau nu. Dar se amuza teribil când citea în „Orizonturi roşii" despre cazarea dictatorului român la Waldorf Astoria. Ceauşescu avusese oroare întotdeauna de furia maselor şi imigranţii din România îi pregătiseră atunci o „surpriză" în acest sens. Cu acea ocazie, fostul cizmar realiza încă o dată că nu este iubit deloc şi că de fapt, momentul mitingului când a criticat fără teamă invazia sovietică din Cehoslovacia a fost unicul de glorie reală din viaţa lui. Dar pe celebra jurnalistă Balbara Walters nu reuşise să o păcălească şi mai curând decât se aşteptase, Lumea Nouă avea să afle că „independentul" Ceauşescu nu era decât un bătrân bolnav, paranoic şi senil.

Din avion, Tony nu putea totuşi să-şi dea seama de furia Atlanticului şi dacă ar fi făcut acea călătorie cu o cursă navală, cu siguranţă ar fi rămas uimit de imensele valuri ale oceanului care unea Lumea Veche şi cea Nouă. Dacă zborul pe deasupra Europei nu i se păru prea lung, în schimb, se minună cum de această apă imensă nu se mai termină, întrebându-se în acelaşi timp cum or fi suportat navigatorii timpurilor o călătorie aşa de lungă şi de istovitoare atunci când au descoperit America. „Nu este de mirare că Cristofor Columb a crezut că debarcă în Indii", gândi el. Amintirile îl

cuprinseră din nou şi i se făcu dor de părintele său ucis de sărăcie şi de lupta pentru supravieţuire şi pentru a putea asigura ziua de mâine propriei familii. Probabil că tatăl său ar fi fost mândru de fiul său, ajuns acum „om mare" cum îi spunea maică-sa uneori. Copilul îmbrăcat în haine ponosite, care se ruga de şoferi prin mijlocul intersecţiilor să-i dea în schimbul unui serviciu te miri ce mărunţiş, era acum îmbrăcat în costum. Avea la el un laptop şi privind invenţia ştiinţei râse amintindu-şi că la un moment dat nu avea nici măcar televizor în casă. Iar pentru unul în culori muncise pe brânci şi culmea, stătuse la rând mai ceva ca la „tacâmuri". Vedea ziarul Scânteia de dinainte de momentul decembrie 1989 când citea numai faptul divers iar dacă studia grila de program a televiziunii parcă citea şi acum: „Ora 20.00 - telejurnal - color. Ora 20.30 - cântece patriotice-parţial color - Ora 21- serial producţie Cehoslovacia - Ambulanţa".

Tânărul adormi şi bine făcu, căci imaginea morţii tatălui său îl afectase enorm. După un timp, o mână îl scutură uşor şi cu blândeţe. El nu se sinchisi şi se întoarse într-o parte. Stewardesa insistă însă şi Tony deschise ochii. Avea o senzaţie ciudată. I se părea că ACUM intră într-o altă lume şi nu se înşela.

- Peste câteva minute aterizăm, domnule, îi spuse femeia.

- Am ajuns?

- Fata îi arătă pe geamul aeronavei ceva făcându-i un semn şi îndemnându-l să privească. Apoi îi zise:

- Trebuie să vă puneţi centura.

- Nu am mai călătorit niciodată cu avionul, spuse el.

- Priviţi domnule, cei care vin pentru prima oară aici nu trebuie să piardă nicicum acest moment.

Tony se uită pe geamul aeronavei şi rămase mut de

admirație și uimire. Din mijlocul valurilor, ca o Izbăvire a voinței umane, ca un stindard al Lumii Noi, se înălța impetuoasă și cuceritoare Statuia Libertății, simbolul libertății și al democrației, semn că de acum înainte urmează un alt tărâm, o altă viață, acolo unde visele oamenilor chiar au devenit realitate de-a lungul veacurilor. Tânărul ajunsese în America. Câteva minute au fost de ajuns ca să realizeze că pătrunde într-un Paradis omenesc al creației, un ținut al Marelui Canion, al președinților care niciodată nu au zăpăcit după voință o Constituție solidă, care a rămas mereu aceeași, în ciuda unor amendamente ulterioare; țara regelui rock and roll-lului, magicul Elvis, țara Oscarurilor și a vedetelor care au făcut din Broadway și din Hollywood scene ale inovației umane; țara de unde Neil Amstrong a plecat către Lună, realizând în deceniul șase al secolului XX o premieră formidabilă, aselenizând pe satelitul natural al pământului; țara unde este o distanță foarte mică între agonie și extaz; între moarte și îndeplinirea unor vise așa cum nu se poate întâmpla în nicio altă parte a lumii; țara lui Louis Amstrong, cel care avea să încânte și astăzi, după decenii bune, lumea cu fenomenalul cântec Wonderful World; țara unde tot ce se spune se și aude și tot ce se inventează se și răsplătește; țara unde Raiul pământean se confundă uneori cu iadul tornadelor și al cutremurelelor nimicitoare de pe falia de vest, țara unde nimic nu este imposibil de creat și de evitat în afara morții și a impozitului; țara lui Al Capone și a gangsterilor imaginați în pelicule hollywodiene vizionate pe întreg mapamondul; țara lui John Wayne și a lui Mohamed Ali, alias Cassius Clay, țara mentalităților diferite de ale altor civilizații, țara unde Maddona și Bruce Willis au venit ca să revoluționeze felul de a fi, țara unde Arnold Swarzeneger a plecat de la culturism, a jucat perfect rolul Terminatorului și a cucerit California; țara lui Sylves-

ter Stallone, celebrul erou Rambo, supărat pe lume că este tratat ca un gunoi după ce şi-a riscat viaţa în tragedia numită Vietnam; ţara şi tărâmul făcăduinţei, acolo unde s-a turnat pelicula de lung metraj „Pe aripile vântului" şi în care s-a spus ca o încurajare că la urma urmei, şi mâine e o zi. Şi pentru ca admiraţia lui Tony să fie deplină, el văzu cu uimire cum tot din mijlocul valurilor se înalţă aievea un mic Paradis. Era Manhhatanul, şi în mijlocul său, două clădiri impetuoase dominau un peisaj formidabil, ca o dovadă a forţei imprimate de voinţa umană. Turnurile Gemene, căci despre ele era vorba, reprezentau practic simbolul unei lumi tot mai ambiţioase şi mai puternice şi tânărul român se întreba pe bună dreptate cât volum de muncă depuseseră americanii ca să construiască aşa ceva. La urma urmei, acolo trebuia să-l ducă Rosa fiindcă acolo avea tatăl său unul dintre nenumăratele birouri. Adică era aşteptat de magnat în cel mai important birou al imperiului pe care-l conducea cu mare succes.

Aeronava ateriză cu succes şi cum coborî pe scara avionului, Tony avu senzaţia că cineva flutură o eşarfă către el. Într-adevăr, era Rosa Walker, care abia aştepta să-l revadă. Dar aşa cum se întâmplă întotdeauna, deseori când vrei să trăieşti un moment fericit, intervine şi presa. Căci jurnaliştii americani nu aveau cum să scape o asemenea ocazie. Cei doi tineri alergară unul către celălalt şi bucuria întâlnirii lor definitive şi pentru totdeauna fu filmată şi fotografiată de sute de reporteri aflaţi la faţa locului. Ca la un semn divin, în acea dimineaţă de marţi, 11 septembrie 2001, soarele avea să răsară cu toată forţa peste metropola americană. Deocamdată, era abia ora 7 dimineaţa.

- Când va avea loc nunta? Întrebă un reporter care reuşise să treacă peste barajul gărzilor de corp ale Rosei Walker.

- Uşurel, frumuşeilor, îi luă tânăra peste picior, ce atâta grabă? Vreţi invitaţie?

- Veţi îmbrăţişa credinţa ortodoxă sau veţi rămâne la catolicism, o întrebă un alt jurnalist?

- Cum vă veţi numi, Rosa Walker sau Rosa Popescu?

- Domnule Popescu, credeţi că numele de Tony Walker vi s-ar potrivi mai bine?

Ca întotdeauna, jurnaliştii puneau în ipostaze stânjenitoare pe interlocutorii lor dar tânăra americancă se opri locului furioasă şi ţipă cât putu:

- Lăsaţi-ne în pace, gaiţelor! Nu avem nimic deocamdată de declarat.

- La o parte, faceţi loc, faceţi loc, strigau şi gărzile de corp care cu greu făceau faţă mulţimii de curioşi.

- Domnişoară, trebuie să găsim o cale să ieşim de aici cumva. Afară vă aşteaptă mii de oameni. Admiratori, rectifică unul dintre agenţi.

Foarte mulţi oameni veniseră să vadă în carne şi oase celebrul cuplu pe care presa îl mediatizase atât de mult. Unii vroiau să le strângă mâinile pur şi simplu, alţii doreau autografe, într-un cuvânt, atmosfera era chiar „americănească" şi dacă Rosa era obişnuită oarecum cu acest vacarm, în schimb Tony nu putea să înţeleagă pentru ce vrea atâta lume să-l vadă pe amărâtul din iunie 1990.

Sub o demenţială escortă, cei doi tineri nici nu-şi mai găseau cuvintele. Se ţineau strâns de mână, ca şi cum cineva ar fi vrut în acea dimineaţă să-i despartă pentru totdeauna. Intrară cu greu într-o maşină şi acolo, preţ de un minut, Tony îl cunoscu pe Morocănos în „exerciţiul funcţiunii" după cum îi plăcea bătrânului agent să spună.

- Mergem să-l cunoşti pe papa. Şi nu de pe patul spitalului, spuse tânăra.

În jurul orei 8 dimineaţa, Tony pătrundea pe culoarele

unuia dintre Gemeni şi în acel moment îl cuprinse o puternică emoţie. Când intră în biroul magnatului, Sussane tocmai îi ducea şefului său un teanc imens de hârtii, spunându-i:

- Toate acestea trebuie studiate şi semnate, John.

- M-am săturat de atâtea hârţoage, izbucni magnatul. Când îl văzu pe Tony, îi întinse mâna strângând-o cu putere şi adăugă: iată-l şi pe eroul nostru. Un viitor ginere erou.

Spre surprinderea tuturor, Rosa spuse brusc:

- Trebuie să plecăm de aici...

- Ce-i, micuţo? Întrebă şi Scott neliniştit. Tocmai acum te-a apucat? Ce Dumnezeu...

Bătrânul agent nu mai avu timp să continue. Deodată se auzi un zgomot înfundat şi totul se clătină în jurul lor.

- Cutremur?

- Nu, nu e cutremur, strigă tânăra, trebuie să fugim...

Era însă prea târziu. Uşa se blocase în mod bizar.

- Priviţi, priviţi... strigă Sussane.

De deasupra lor picau bucăţi de tencuială şi un fum negru trecu prin dreptul geamurilor.

- Staţi liniştiţi, zise şi Scott. E o clădire solidă. Apoi îşi privi ceasul şi data. Era marţi, 11 septembrie, 2001, ora 8.45 a.m. Se întâmplase ceva „deasupra" şi nu se înşelau. Chiar atunci, un aparat de zbor Boeing 767, al companiei American Airlines intra brusc în turnul nordic al World Trade Center, acolo unde se aflau eroii noştri, undeva în apropierea etajului 80.

- E un atac, strigă Rosa speriată.

- Un atac? Spuse Scott. Cu un avion? Să încercăm să coborâm.

Dar nu puteau deschide uşa cu nici un chip. Parcă cineva o blocase acolo dinadins. Se auzeau strigăte disperate şi auziră alarma de incendiu. Chiar în acel moment,

sirenele pompierilor şi maşinile poliţiei făceau un zgomot infernal. Operaţiunile de salvare începuseră deja dar acum, era pentru prima oară când aveau să fie zadarnice. Peste mai bine de un sfert de oră, mai exact 18 minute, Tony privi afară îngrozit şi arătă cu mâna spunând:

- Dumnezeule!

Un al doilea avion intra de astă dată în turnul geamăn sudic în dreptul etajului 60.

Cu toţii îşi dădură seama că este vorba de un atac de natură necunoscută, altfel nu se explica exactitatea cu care cele două avioane intraseră în Gemeni ca într-o bucată de carton. Vreme de aproape o oră, Tony şi Rosa aproape că se resemnaseră cu o moarte pe care nu şi-o doreau.

- E Sfârşitul... murmură fata magnatului în timp ce puternicul John Samuel Walker devenise un simplu om neputincios în faţa unei asemenea fatalităţi.

- Nu se poate prăbuşi! Strigă Scott deşi nu mai era aşa de sigur de acest lucru.

- Trebuie să stăm aproape unul de celălalt, copii, spuse Walker întorcându-se disperat către fereastra unde văzu un tablou groaznic. Strigăte sfâşietoare tulburau liniştea locului şi deodată, văzură un corp în turnul vecin cum se prăvăleşte în gol. Oamenii se aruncau fără să-i oblige nimeni pe ferestrele turnului în timp ce incendii fără număr izbucniră în mai multe locuri deodată.

- Acum este MOMENTUL, Rosa, spuse Tony.

- Ce vrei să spui? îl întrebă tânăra

Românul scoase din buzunarul sacoului o cutiuţă. În ea se afla un inel superb şi el i-l puse femeii pe deget, spunând:

- Vreau să ne jurăm AICI şi ACUM credinţă până la moarte. Rosa Walker, vrei să fii soţia mea?

- O lacrimă se prelinse pe obrazul Rosei şi totuşi, reuşi

să murmure:

- Da, Tony, vreau.

- Dumnezeu să vă binecuvânteze copii, şopti şi Walker cu inima frântă.

Scott nu mai putea să facă nimic. Fostul agent ştia că ceva groaznic avea să se întâmple şi pentru prima oară după foarte mulţi ani, îşi pierdu curajul.

- Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi, spuse şi el. Era ora 10 dimineaţa.

Deodată, se auzi o trosnitură foarte puternică. Zgomotul crescu în intensitate în timp ce deasupra metropolei, aviaţia militară americană survola fără încetare orice nouă tentativă criminală. Preşedintele SUA, George W. Bush, fusese evacuat de la Casa Albă şi dus într-un loc de maximă securitate. Forţele de ordine împânziseră întreaga zonă şi în tot acest vacarm, părea că timpul s-a oprit în loc. Dar nu era aşa. Fenomenala clădire a Turnului sudic World Trade Center se prăbuşea într-un mod ciudat şi în câteva secunde, Manhhatanul fu cuprins de un nor imens de praf.. Trecătorii fugeau în toate direcţiile, cât mai departe de locul dezastrului, urmăriţi parcă de praful ucigător împotriva căruia nimeni nu mai putea să facă nimic. Mii de oameni muriră surprinşi de ruinele clădirii şi devenise cert faptul că şi celălalt turn va avea aceeaşi soartă. Structurile oţeloase ale Gemenilor deveniseră inutile. Supraîncălzite la maximum de explozie şi de incendii, ele se încovoiară încetul cu încetul, îngrozind o planetă întreagă. La ora 10. 30 pm., turnul nordic de 110 etaje se prăbuşeşte la rându-i, în timp ce Rosa şi Tony repetau împreună cu ultimele lor puteri: „Tatăl nostru care eşti în Ceruri! Sfinţească-se numele Tău! Vie Împărăţia Ta... facă-se voia Ta, precum în cer, aşa şi pe pământ... pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, şi ne iartă nouă păcatele noastre precum şi noi ier-

tăm greşiţilor noştri; şi nu ne duce în ispită şi ne izbăveşte de cel rău... Acum şi-n vecii vecilor...

Un al doilea nor de praf acoperi metropola şi soarele fu acoperit în totalitate de bezna în care acest colţ de lume căzuse fără de voie. Ţipetele oamenilor se opriră şi ele câteva clipe, ca şi cum întregul pământ ar fi murit dintr-o dată. Imaginile copleşitor de dureroase fură preluate în direct de majoritatea posturilor de televiziune de pe mapamond, iar reporterii care transmiteau cumva de la faţa locului nu puteau să-şi facă datoria decât cu lacrimi în ochi. Gemenii deveniseră în mai puţin de două ore o simplă amintire şi două mormane imense de ruine, sub care se mai zbăteau încă între viaţă şi moarte ultimii supravieţuitori.

Urmările erau extrem de tragice. Muriseră aproape 4000 de oameni nevinovaţi, între care 343 de pompieri şi 23 de poliţişti, aflaţi la datorie. Alţi 10000 de oameni suferiseră răni grave şi totul deveni un coşmar din care omenirea nu avea să-şi mai revină prea curând. Nimeni nu mai întreba nimic despre Walker sau despre Rosa şi Tony. Scott nici nu mai intra în socotelile eventualilor curioşi. Dar evenimentele nedorite ale acelei blestemate zile de septembrie, nu se terminaseră. Un alt avion deturnat lovi chiar Pentagonul şi devenise clar pentru toată lumea, inclusiv pentru administraţia Bush că Statele Unite sunt atacate de terorişti iar primul cuvânt pe care-l rostiră fu al sauditului Osama bin Laden, considerat lider al unei temute reţele teroriste Al Quaida. El era considerat vinovat de această tragedie considerată ca fiind cel mai temut atac terorist din istoria lumii.

Şi totuşi, ca niciodată în alte situaţii de criză, cu mult sub ceea ce se întâmplase acum, solidaritatea umană intervenea din nou la scară mondială. Comunitatea internaţională condamna la unison acest atac terorist. Se presupune că un număr de 19 teorişti de origine arabă ar fi pus în

practică acest act terorist fără precedent. Ei reuşiseră să treacă peste filtrele aeroporturilor înarmaţi cu bricege şi se dovedise ulterior că un al patrulea avion deturnat ar fi eşuat în tentativa sa de a lovi una din ţintele emblematice ale Statelor Unite. Pasagerii de la bord ar fi aflat în timpul zborului ce se întâmplă în New York plănuind apoi o revoltă. Ei au încercat să pătrundă în cabina pilotului cu ajutorul unui extinctor dar n-au putut să-şi mai salveze vieţile, aeronava prăbuşindu-se undeva în vestul Pennsylvaniei, pe un teren arabil la ora 10.10 a.m. Au pierit în acel moment cele 45 de persoane prezente la bord, completând astfel un tablou sinistru, de neimaginat în urmă cu câteva ore pe cuprinsul celui mai democratic stat de pe planetă.

După ce a ţinut un discurs din Biroul Oval de la White House, preşedintele Bush pune deja în aplicare un plan de îndepărtare a regimului taliban de la putere din Afghanistan şi distrugerea completă a puternicei reţele teroriste despre care se presupunea că şi-ar fi avut sediul acolo.

Dar să ne întoarcem la imaginile de teroare pe care o întreagă lume le văzuse prin intermediul presei televizate. Mormanele gigantice de ruine ale fostelor turnuri gemene „tronau" ca o izbândă a răului în inima metropolei şi operaţiunile de salvare deveniseră o misiune riscantă chiar şi pentru cei care încercau să mai identifice eventuali supravieţuitori sub bucăţile de oţel. Era foarte dificil pentru autorităţi şi apelurile la calm nu reuşeau să scoată groaza din locuitorii aflaţi în apropierea dezastrului. În acest chip îşi găsiseră sfârşitul magnatul Walker şi Scott. Spre uimirea multora, cadavrele lor fuseseră identificate dar se mai năştea o întrebare: care fusese soarta bieţilor Rosa şi Tony şi unde se aflau corpurile lor cu siguranţă neînsufleţite? Era nedrept şi tragic ca cei doi tineri să moară în acest fel, după ce fiecare trecuse prin greutăţile vieţii în chip diferit; după

ce se hotărâseră să trăiască uniţi în inimă şi în cuget până la moarte; după ce scăpaseră cu viaţă din momente nedorite ale zbuciumatei lor tinereţi...

Căutările erau foarte anevoioase şi îndepărtarea totală a ruinelor cerea un timp îndelungat. Dar spre surprinderea multora, existau supravieţuitori. Fiecare viaţă salvată părea o imensă victorie pentru salvatori; fiecare trup găsit în pieptul căruia se mai auzea o inimă bătând provoca urale şi lacrimi de bucurie; această tragedie nu putea fi descrisă în cuvinte. Această tragedie lăsase o rană adâncă lumii întregi şi efectele ei devastatoare nu duceau cel puţin atunci la concluzia că se va putea cicatriza vreodată. Foarte mulţi oameni deveniseră isterici, alimentaţi în acest sens şi de o presă care nu mai contenea să scrie sau să vorbească pe larg despre cele întâmplate. Şi totuşi, într-o seară, la aproape o săptămână de la atentate, un pompier întinse mâna undeva către mormane strigând:

- Acolo, priviţi...

O macara imensă tocmai ridicase un bloc masiv de oţel şi sub el, părea să se vadă un trup omenesc care încă mişca. Nu era un trup, ci două. Tony şi Rosa stăteau înlănţuiţi şi abia respirând, fără cunoştinţă. Cu deosebită grijă, câţiva soldaţi americani reuşiră să recupereze cele două trupuri.

- Salvarea, repede salvarea!

Sirena unei ambulanţe se făcu auzită şi câteva minute mai târziu cei doi tineri se aflau în drum spre spital. Erau aproape de nerecunoscut. Rosa avea părul smuls într-o parte iar Tony un picior fracturat. Amândoi erau plini de zgârieturi şi dacă cineva le-ar fi privit chipurile mai cu luare aminte, probabil că şi-ar fi imaginat faptul că tinerii fuseseră pe celălalt tărâm. Şi chiar aşa era. Dar Dumnezeu are întotdeauna grijă de cei care-L merită aproape de ei. Medi-

cii nu avuseră din fericire prea mult de lucru. Tony şi Rosa supravieţuiră şi reveniră mai curând decât se aştepta cineva la viaţă.

- E o adevărată minune, murmură la căpătâiul lor Jane Smith, care venise în grabă. Sunt cu adevărat protejaţi de Dumnezeu.

- Sunt încă în stare de şoc, domnişoară, spuse unul dintre medicii care îi veghea îndeaproape. O să aveţi multă treabă, adăugă el cu subînţeles.

Deodată, Rosa deschise ochii şi rosti încercând să se ridice:

- Trăiesc?

Dar se prăbuşi, stoarsă de vlagă şi de suferinţă. Deşi nu îi spusese nimeni, ştia că tatăl ei a murit. Cu ultimele puteri, abia mai putu să şoptească:

- Să aveţi grijă de Tony al meu ... el mă va ajuta să trec peste schimbarea lumii.

Tony şi Rosa îşi reveniră din amintirile cele mai dureroase ale vieţii lor. Făcuseră dragoste şi îşi juraseră atingându-se la nesfârşit iubire eternă şi credinţă deplină. Aleseseră să-şi petreacă sărbătorile de Crăciun într-un peisaj exotic şi după ultimele ore, când iarăşi şi iarăşi spuneau unul celuilalt că vor fi nedespărţiţi până la moarte, hotărâseră că îşi vor crea de acum înainte şi alte amintiri cu care să se mândrească peste ani.

Ieşiră amândoi din „hipnoza" care a prilejuit povestirea de faţă şi Rosei îi trecu supărarea. Dar acum avea privirea aceea fixă care îl alarmase pe bietul Morocănos, mort sub ruinele Gemenilor, alături de prietenul său şi tatăl fetei, Walker. Tony începuse să îşi cam dea seama când ceva era în neregulă şi o privi întrebător:

- Ce-i?

- Nimic, nimic, se grăbi Rosa să răspundă, mai mult ca să nu-l sperie. Femeia se îndreptă către fereastră şi privi îndelung. Camera lor era poziţionată foarte bine, pe o plajă de vis. Oceanul care scălda trei continente şi mii de insule părea să spună ceva. Oceanul Indian era de fapt cel care încânta viaţa, vacanţa şi aşteptările celor doi veşnic îndrăgostiţi.

- Ce vrei să-mi spui? întrebă ea cu privirea pierdută către valurile înspumate.

- Păi, nu te-am întrebat nimic, răspunse Tony fără să înţeleagă.

Dar ea nu mai spuse nimic. Se gândea că în vreme ce ei se distrează un nebun de legat studiază tablouri şi „descoperă" nu se ştie ce „coduri" care-l denigrează pe Isus. Că acest lucru va stârni mânia lui Dumnezeu şi nenorocirile se vor abate din nou asupra lumii întregi.

- Tony, ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că un de-

ment scrie acum o carte în care ar vrea să înțelegem că Isus nu este cel Neprihănit? Că el se va îmbogăți pe nemeritat din această minciună și că sute de milioane de oameni vor cumpăra mâzgălelile lui prostești?

- Aș spune că lumea nu a înțeles nimic atunci când Sodoma și Gomora au fost șterse de pe suprafața pământului.

- Bine, fu Rosa de acord. Atunci, unde ne îndreptăm noi?

- Noi doi? Se miră Tony fără să înțeleagă

- Noi doi și toți ceilalți, muritorii de rând. Ți se pare corect ca un asemenea individ să fie răsplătit cu averi la care blasfemia lui nici nu visează? Știi ce nu înțeleg eu?

- Spune , iubito.

- Nu înțeleg oamenii. De ce dau ei uneori banii pe minciuni? De ce unii se îmbogățesc pe seama naivității lor? De ce Adevărul nu este plătit și răsplătit. Căci, vorba lui Pilat, ce este Tony adevărul?

Dar Tony nu o mai asculta. Totuși îi răspunse:

- Cred că Dumnezeu este tare supărat pe oameni... Singurul adevăr despre care îți pot spune acum este cel care tocmai se îndreaptă spre noi.

- Ce vrei să spui? întrebă Rosa cu voce gravă. Priviră amândoi cu groază către ocean și rămaseră locului câteva clipe: un val imens se îndrepta către plajă și foarte curând el mătură tot ce întâlni în cale. Oamenii muriră luați de apele furioase și acestea înaintau cu repeziciune către hotelul celor doi îndrăgostiți.

- Acesta este adevărul, apucă Tony să mai spună.

Tocmai venise din larg un val tsunami uriaș, acoperindu-i împreună și pentru totdeauna.

SFÂRȘIT

Biografie Adrian Melicovici

Şcoala primară şi gimnaziul le-a făcut la Şcoala Generală Nr. 4 din Moreni, fost liceu teoretic. E absolvent al Liceului „Voievodul Mircea" din Târgovişte în 1985. Studiază dreptul la Universitatea „Spiru Haret" din Bucureşti între 1994-1999. În paralel, este muncitor la Uzina cu profil militar „Automecanica Moreni" unde lucrează al TESA-CTC. Debut publicistic cu articole în domeniul social mai întâi în bilunarul local „Moreni Magazin" ca reporter special, apoi redactor coordonator şi principal fondator al săptămânalului judeţean „Muntenia Expres" unde publică editoriale cu titlul „Punct ochit, punct lovit". Demisionează după un an datorită politizării publicaţiei şi fondează un altul, la Moreni, „Orizont Expres" (14 februarie 2006) pe care îl suspendă din proprie iniţiativă tot din cauza politizării excesive de către sponsorii publicaţiei. Colaborează la publicaţia târgovişteană „Incomod". La 10 octombrie 2007 apar câteva fragmente în săptămânalul românilor din „New York Magazin", condus de Grigore Culian, din romanul „Ecouri din Sodoma şi Gomora". Debut editorial în 11 decembrie 2009, cu romanul „Ecouri din Sodoma şi Gomora" apărut la Editura Independent Film. Publică prin Editura Bibliotheca romanul „Noaptea Destinelor" în iunie 2010, volumul de versuri „Colţ de Cer", în septembrie 2011 şi romanul „Noaptea Speranţelor" în martie 2012. Despre toate acestea apar succint şi permanent informaţii în presa scrisă dâmboviţeană sau tv, inclusiv despre „Noaptea Speranţelor" la TVR Cultural în acelaşi an. În noiembrie 2010 are loc premiera filmului documentar „Târgovişte, cetatea misterelor", realizat cu participarea a prof. dr. George Coandă, prof.. cercetător ştiinţific Gabriela Niţulescu,

scriitor Vasile Lupaşc şi prof. dr. Neagu Djuvara. În septembrie 2012, iniţiază un proiect cultural îndrăzneţ, intitulat „Speranţa unui vis" pe care Consiliul Local Târgovişte îl aprobă cu o finanţare parţială. Astfel, scriitorul Adrian Melicovici porneşte pe jos din Târgovişte către Roma, cu steagul României unde izbuteşte să ajungă pe data de 12 decembrie 2012 în faţa Columnei lui Traian. Interacţionează cu asociaţii culturale româneşti din Italia din zonele Veneto, Arezzo, este primit de primarul municipiului Arezzo, Giuseppe Fanfani precum şi Consiliul Local al acelui oraş. La Roma este întâmpinat de Hotnews.ro, Radio România Actualităţi şi Ambasada României prin ataşatul Ovidiu Puf. Devine membru onorific al celei mai vechi instituţii culturale din Italia, oraşul Firenze, „Camerata dei Poeti". Despre expediţie şi peripeţiile prin care a trecut în timpul acesteia, Adrian Melicovici a scris o carte, intitulată „Pribeag pe drumul viselor", volum bilingv română-italiană, publicat la Editură Bibliotheca. Colaborează la publicaţii dâmboviţene (presă scrisă şi online). Membru al Societăţii Scriitorilor Târgovişteni (2011).

Cărţi publicate:

Ecouri din Sodoma şi Gomora, Bucureşti, Editura Independent Film, 2009; Noaptea destinelor, Târgovişte, Editura Bibliotheca, 2010; Colţ de cer, versuri, Târgovişte, Editura Bibliotheca, 2011; Noaptea speranţelor, Târgovişte, Editura Bibliotheca, 2012; Pribeag pe drumul viselor, tradus şi în limba italiană sub titlul „Errante sul Cammino dei sogni" Editura Bibliotheca, 2013; „Secretul Uriaşului 160", Editura italiană Espressioni di Marca Aperta, tradus şi în limba italiană, roman clasic cu care a câştigat Locul I la concursul Distincţiile revistei Itaca-Cartea anului 2015, pentru scriitorii din diaspora.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. VREMURI SCHIMBĂTOARE/ 7

PARTEA A DOUA. PRESIMŢIRI/ 89

Adrian Melicovici scrie alert, într-un discurs articulat, ritmic, problematizând, uneori excesiv, dar din nevoi de descriere amănunţite a lumilor pe care le cunoaşte mai mult din mass-media şi totuşi dintr-o experienţă pe care o fructifică excelent punând imaginaţia la cale, creând un spaţiu fictiv cu o lume extrem de palpitantă. L-am putea apropia şi ca tematică (reporter de război) cu Ernest Hemingway sau la noi cu anticalofilul Camil Petrescu. Adrian Melicovici ţine bine în frâu subiecţii, aparent simplu, consistent prin dramele care-l susţin. Cenuşiul, dezolantul, sărăcia, crima, desfăşoară scenele de sex juvenile; răpirile, atentatele, organizează o structură epică desfăşurată cinematografic pe două registre „istorice": de-o parte istoria SUA chiar de la George Washington până la prăbuşirea Turnurilor gemene – World Trade Center (2001, New York) la care se adaugă calamităţile naturale – tsunami cărora, în final, cei doi eroi ai cărţii legaţi de o iubire intensă şi durabilă îi cad victime, şi o Românie trezită din foame, somn, apatie, căzută pradă corupţiei morale, sociale, post revoluţionare, când gunoaiele din oameni ies la suprafaţă. Cartea este un roman de dragoste, de speranţă, şi ţine cititorul într-o tensiune deosebită care dă plăcerea lecturii.

George Toma Veseliu,
decembrie 2009

ISBN: 978-606-774-091-2